

Ma Giáo Nhị Tam Sự

Contents

Ma Giáo Nhị Tam Sự	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	39
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24: Phiên Ngoại : Trường An Nhị Tam Sự – Thượng	59
25. Chương 25: Phiên Ngoại : Trường An Nhị Tam Sự – Hạ	63

Ma Giáo Nhị Tam Sự

Giới thiệu

Thể loại: đồng nhân, đam mỹ, 1×1, HECặp đôi: Dịch Nhân Kiệt x Vương Nguyên Phương, Tấn Lỗi x Phương Lan Sinh,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-giao-nhi-tam-su>

1. Chương 1

“Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề...” [1]

Địch Nhân Kiệt gõ mạnh lên đầu Nhị Bảo: “Người lắm bầm gì đó? Nguyên rửa ta phải không?”

Nhị Bảo chột dạ rụt cổ, ngẩng đầu nhìn mây đen đang bao phủ Ngự Thiên sơn, lại cúi đầu nhìn lại mình với Địch Nhân Kiệt, không khỏi bi thương: “Thiếu gia, không phải ta đề cao chí khí người khác, nhưng Ngự Thiên sơn này là ma giáo, có tiếng làm nhiều việc ác, giết người không chớp mắt, cậu tới chiêu an cũng phải đem theo chút nhân mã chứ, ta sợ chúng ta chưa lên tới nơi thì đã chết mất xác rồi.”

“Nói là chiêu an, cũng không phải đến tiêu diệt, mang người nhiều như vậy làm gì.” Địch Nhân Kiệt tràn đầy tự tin, “Nếu không, hay là người ở dưới chân núi chờ ta?”

Nhị Bảo trong lòng thầm oán thán, từ khi Vương công tử mất tích tới nay, thiếu gia lại càng tích cực làm việc, chuyện gì khó khăn gian khổ là gom về cho bản thân, cứ như không muốn sống nữa vậy. Nhị Bảo nghĩ tới đây thì thở dài, tuy rằng thiếu gia không muốn sống, y lại không thể mặc kệ thiếu gia không lo.

Hai người ta một câu người một câu đi lên núi, tới giữa sườn núi, liền thấy một thiếu niên y phục lam sắc ngồi trên một tảng đá lớn. Rõ ràng là ngồi một mình một cõi, lại cứ một hồi thì ngược đầu nhìn trời, một hồi lại lắc đầu thở dài, đăm ngực giậm chân như oán hận cái gì. Nhị Bảo gãi gãi đầu, hỏi Địch Nhân Kiệt: “Thiếu gia cậu thấy người kia có kỳ quái không, một mình ngồi đó lắm bầm, không phải là bị điên chứ?”

“Ai?!” Nghe thấy động tĩnh phía sau, lam y thiếu niên quay đầu lại, trừng lớn hai mắt, nổi giận dưng dưng nhìn Địch Nhân Kiệt. Chính là thiếu niên này bộ dạng thật sự đáng yêu, bộ dạng trừng mắt ra oai chẳng những không làm người ta sợ hãi, trái lại còn nhiều thêm vài phần ngây thơ chất phác.

Thiếu niên đứng lên, đi tới trước mặt Địch Nhân Kiệt cao thấp đánh giá, cuối cùng đẩy hẳn một cái: “Bổn thiếu chủ hỏi người là ai? Tại sao ta chưa từng thấy qua người?”

Địch Nhân Kiệt cả người cứng ngắc, không thể động đậy, lại nhìn Nhị Bảo bên cạnh cầm rút gươm chạm đất.

Trên Ngự Thiên sơn quanh quẩn tiếng hét của Nhị Bảo: “Vương... Vương công tử?!”

Nhị Bảo trong lòng thất điên bát đảo.

Y đi theo thiếu gia lên Ngự Thiên sơn, trong lòng đã sớm chuẩn bị tình huống gãy chân gãy tay thương tích đầy mình, lại không nghĩ rằng nhân sinh không thể đoán trước, điều trước mắt còn dọa người hơn bất kỳ tưởng tượng nào trong đầu y.

Y trăm triệu không nghĩ tới mình lại gặp phải Vương công tử... A không, phải nói là, diện mạo của Vương công tử.

Nhị Bảo bị trối gô, quãng đến bên cạnh Địch Nhân Kiệt cũng đang bị trối, y kinh hồn chưa định hỏi: “Thiếu, thiếu gia, đây là chuyện gì xảy ra?”

So với Nhị Bảo thất kinh, Địch Nhân Kiệt đã khôi phục lại bình tĩnh, vừa rồi khi mới thấy thiếu niên kia, hẳn cũng hoảng sợ, tưởng rằng mình đã gặp được người mình tâm tâm niệm niệm, nhưng chờ hẳn định thần lại, thì đã biết người này không phải Vương Nguyên Phương.

Thiếu niên khuôn mặt non nớt, vóc dáng cũng thấp bé, nhìn qua bất quá mười mấy tuổi, tuyệt không giống như Phương Nhi cao nhâ diễm tĩnh.

Nếu không phải hẳn bị diện mạo của thiếu niên làm sững sốt, cũng sẽ không dễ dàng thúc thủ như vậy.

Thiếu niên bắt trối bọn họ giờ đang chống nạnh, vẻ mặt đầy uy quyền: “Nói mau, các người là ai, lên Ngự Thiên sơn của ta làm gì?”

Địch Nhân Kiệt lại hỏi lại cậu ta: “Ta mới nên hỏi người, người là ai, ở Ngự Thiên sơn của ta làm gì?”

“Người nói bậy bạ cái gì đó? Cái gì Ngự Thiên sơn của người, này rõ ràng là Ngự Thiên sơn của ta, ta đều chưa thấy qua người, người giả bộ cái gì hả?!”

“Người mới nói bậy! Cái gì Ngự Thiên sơn của người, ta rõ ràng đã ở Ngự Thiên sơn mười mấy năm, cho tới bây giờ chưa thấy qua người.”

Thiếu niên vốn đang tức giận, bị Địch Nhân Kiệt chọc tới, lại càng tức đến mức mặt đỏ rần: “Ngươi! Ngươi già mồm át lê phải! Ta nói cho ngươi biết, ta Phương Lan Sinh đường đường Thiếu chủ đại nhân của Ngự Thiên sơn thần giáo, trên núi này người không có người nào ta không biết, cũng không có ai giống ngươi... đen thui!”

Thiếu niên trông đơn thuần đáng yêu, không ngờ lại là thiếu chủ ma giáo. Địch Nhân Kiệt bị dáng vẻ cậu ta chọc cho bật cười thành tiếng: “Ta cũng ở núi này mười mấy năm, cũng chưa từng thấy qua ai trắng như ngươi vậy”, nói xong chợt nhớ tới cái gì, mặt trở nên buồn bã, “Trước kia thật ra có gặp qua, chỉ tiếc...”

Phương Lan Sinh nghe lời nói của Địch Nhân Kiệt, cảm thấy người này y như Hữu hộ pháp suốt ngày xem thường mình, trong lòng không khỏi nổi lên lửa giận: “Cãi chày cãi cối! Ta thấy ngươi cũng không phải người tốt đẹp gì, để ta cho ngươi biết tay!”

Nhị Bảo càng hoảng loạn.

Y đã nghĩ tới hàng trăm hàng ngàn kiểu chết, nhưng là chưa từng nghĩ đến, mình sẽ chết vì lý do “không phải người tốt đẹp gì”.

Không đúng, thiếu gia không phải là đại biểu của chính nghĩa sao?! Nhị Bảo y không phải thư đồng của chính nghĩa sao?!

Phương Lan Sinh bưng một tảng đá muốn đập đầu Địch Nhân Kiệt, chợt từ một chỗ sâu trong rừng cây vang lên thanh âm: “Thiếu chủ, buông!”

Phương Lan Sinh sợ tới mức quăng luôn tảng đá trên tay qua một bên, trực tiếp đập vào đầu Nhị Bảo.

“A!” Nhị Bảo kêu thảm một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Tấn Lỗi trên tay có máu.

Máu lại không phải của y.

Sáng sớm, Cung Khánh Đông phụ trách tình báo nhận được tin tức, nói có hỏa linh chi ngàn năm xuất hiện ở Giả phủ. Cả bọn đến trộm hỏa linh chi, còn nhân tiên bắt về một đại công tử. Không ngờ Tấn Lỗi chỉ thuận miệng khen Giả phủ công tử mấy câu đã khiến Phương Lan Sinh dửng dưng tức giận, nói Tấn Lỗi chỉ biết khen ngợi người khác mà khinh thường thiếu chủ nhà mình. Thiếu chủ tính tình bướng bỉnh, dứt lời liền muốn động thủ đánh người, vẫn là Tiểu Mai hao hết tâm tư khuyên mãi mới làm cậu ta bình tâm lại, ai dè vừa lơ là một chút, thiếu chủ thả công tử Giả phủ chạy thoát.

Tấn Lỗi thật vất vả mới bắt lại Giả phủ công tử đang trốn trong rừng, xa xa lại nghe thấy thanh âm của Phương Lan Sinh, y luôn chiều cổ Phương Lan Sinh, biết cậu tính tình thất thường, thanh âm này nghe vào rõ ràng là mang theo sát khí. Hạ Tiểu Mai sợ thiếu chủ đang tức giận mà trút giận vào tín đồ khác, liền kêu Tấn Lỗi đi xem xét thử, Tấn Lỗi tuy về mặt không tình nguyện, cuối cùng vẫn là vội chạy đi.

Y vừa tới, thấy Phương Lan Sinh cầm tảng đá, trên mặt đất có hai người bị trói, y phục của hai người này cũng không giống phục sức của Ngự Thiên thần giáo, cũng không giống người của Giả phủ, Tấn Lỗi tập trung nhìn kỹ, bên hông một người, rõ ràng đeo ngọc bội quan gia.

Tấn Lỗi nhớ tới quân sư lúc trước đề cập qua, nói bọn họ quá nổi bật, triều đình đã muốn thu thập, dặn bọn họ gặp quan gia phải cẩn thận lưu ý. Tấn Lỗi không khỏi căng thẳng trong lòng, hét lớn: “Thiếu chủ, buông!”

Phương Lan Sinh hoảng sợ, quăng tảng đá trong tay, không đánh trúng Địch Nhân Kiệt mà lại trúng Nhị Bảo, máu chảy đầy đất.

Tấn Lỗi còn chưa tiến lên liền thấy Địch Nhân Kiệt vốn đang bị trói phản thủ bật người đứng dậy, nhìn kỹ lại, đây thường trói hắn đã đứt từ lúc nào. Y biết với năng lực của thiếu chủ, tuyệt đối đánh không lại nam nhân này.

Tấn Lỗi tiến lên ôm lấy Phương Lan Sinh còn ngơ người tại chỗ, kéo cậu ra hộ ở phía sau, theo bản năng rút dao chém tới.

Y không nghĩ tới một đao này có thể chém trúng, trong nhận thức của y, bị người khác đã thương, tất nhiên muốn trả thù, y nghĩ đến Dịch Nhân Kiệt nhất định sẽ đánh với mình, một đao còn chưa dứt, Tấn Lỗi đã nghĩ tới tiếp theo nên động thủ thế nào.

Nhưng y lại không nghĩ rằng Dịch Nhân Kiệt căn bản không có ý nghĩ này.

Vì thế một đao này xẹt qua cánh tay trái của Dịch Nhân Kiệt cánh tay trái, chém rất ngọt.

Máu tươi vẩy trên mặt Nhị Bảo đang hôn mê.

Đao của Tấn Lỗi bị Dịch Nhân Kiệt một phát bắt được.

Máu theo bàn tay Dịch Nhân Kiệt chảy ra, xuôi theo thân đao, chảy qua chuôi đao, chảy đến trên tay Tấn Lỗi.

Tấn Lỗi trên tay có máu, máu lại không phải của y.

Chủ nhân của máu cười, nhìn qua rất đau, lại giống như đau không phải đến từ vết đao.

“Vị thiếu hiệp này.” Dịch Nhân Kiệt ôn nhu nói, “Có thể ngồi xuống nói chuyện một chút không?”

[1] Trích trong bài Dịch thủy ca,

2. Chương 2

Đồng nghiệp bất đồng mạng, đạo lý này Nhị Bảo rốt cục có thể sâu sắc hiểu rõ đến khắc cốt ghi tâm.

Cho dù là cùng bị bắt, nhưng Nhị Bảo hôn mê cũng không người chiếu cố, lại còn bị bỏ vô bao tha lên núi, khi Nhị Bảo cảm thấy đau mà mở mắt ra thì đã là ở trong nội đường của Ngự Thiên thần giáo. Dây thừng trên người đã được cởi bỏ, nhưng mình thì bị vút lăn lóc trên mặt đất, toàn thân đều đau, lại nhìn thiếu gia, hảo hảo ngay ngắn ngồi trên ghế, lại còn thông thả vừa uống trà vừa ăn bánh.

Nhị Bảo vừa mới oán hận một câu, nhìn kỹ thì thấy trên cánh tay Dịch Nhân Kiệt băng bó, bàn tay cũng bị thương, đầy máu trông rất đáng sợ. Nhị Bảo nháy mắt đã quên eo mỗi lưng đau, đứng bật dậy: “Thiếu gia, cậu bị thương hả?!”

“Chỉ là vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại”. Dịch Nhân Kiệt trưng ra vẻ mặt tự tại, nhưng trong lòng thì không như vậy, đao của Tấn Lỗi không biết là làm bằng cái gì, lưỡi đao lạnh lẽo, chỗ bị thương mang theo một cỗ hàn khí thấu tim, hần một mực ngồi đây uống trà liên tục chính là muốn ức chế bớt cơn lạnh.

Phương Lan Sinh bị Tấn Lỗi lôi ra hậu viện, cậu cực kỳ tức giận: “Tại sao ngươi không cho ta giết hần, còn đem hần về đây?”

“Quân sư nói, triều đình bây giờ đối với chúng ta như hổ rình mồi, chúng ta nhất định phải yên lặng theo dõi kỳ biến.”

“Vậy đánh ngất xỉu ném đến địa lao đi, sao còn dẫn hần đến Bích Sơn đường, ngươi không sợ hần nhớ được đường xuống núi, đến lúc đó phái người đến phục kích chúng ta sao?!”

Trong không khí bỗng tràn ngập một làn hương thần nhiên ngọt ngào, thấm vào tận ruột gan, Tấn Lỗi nghe thấy mùi hương này, cũng không thềm nói nữa: “Ta nói cái gì ngươi cũng không thích nghe, để Tiểu Mai nói với ngươi đi.”

Quả thật người đến là Hạ Tiểu Mai. Y hôm nay vì phải đuổi bắt công tử Giả phủ nên cả người lấm lem, vừa về tới đã vội chạy đi tắm rửa, đổi thành một thân y phục tổ sắc, nhưng dù thế, diễm hương trên người y vẫn không giảm đi chút nào — người khác học y thuật thì thân thể sẽ có mùi thảo dược, còn với Tiểu Mai, vị thảo dược ôn hòa dung cùng hương son phấn, trở thành một mùi hương ngọt ngào không thể lý giải được. Y bụng điểm tâm đến đưa cho Phương Lan Sinh: “Thiếu chủ, chẳng lẽ ngươi còn không tin tưởng

trận pháp quân sư bày ra? Muốn lên Ngự Thiên sơn chúng ta, nếu không có người dẫn đường, tất sẽ bị vây trong trận cho đến chết.”

Thái độ của Phương Lan Sinh đối với Tiểu Mai khác hẳn khi đối với Tấn Lỗi, không bướng bỉnh nữa: “Ừm... cũng đúng, quân sư bày trận, ta cũng chưa thấy ai phá được.”

“Còn nói sao, nếu không phải Thiếu chủ người thả Giả phủ công tử mang đi mất, Tiểu Mai cũng không cần khổ cực như vậy đi bắt người, còn làm bản cả y phục mới mua.”

Trong mắt Phương Lan Sinh, bộ dạng Tiểu Mai mỉm cười giáo huấn người khác so với Tấn Lỗi còn đáng sợ hơn. Cậu lập tức nhanh trí nói sang chuyện khác: “Ai nha, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Quân sư đâu rồi?”

Hạ Tiểu Mai lúc này mới chau mày: “Không biết. Ta mới vừa đến phòng huynh ấy tìm thử, không có.”

“Vậy tìm tiếp đi.”

“Quân sư không muốn chúng ta tìm, chúng ta có khi nào tìm được đâu”, Tiểu Mai cười khổ, “Đừng nhìn quân sư bình thường luôn ôn nhu dễ gần như vậy, lúc huynh ấy không muốn gặp người khác, chỉ sợ dù trời có sập xuống, chúng ta cũng tìm không thấy.”

Trong Ngự Thiên giáo mọi người đều nhanh mồm nhanh miệng, Hạ Tiểu Mai lại càng khéo léo, nhưng bây giờ giáo chủ không có ở Ngự Thiên sơn, Phương Lan Sinh tuổi còn nhỏ, có thể làm chủ cũng chỉ có một mình quân sư, hiện tại không tìm được quân sư, ba người đều không có chủ ý.

“Mặc kệ!” Phương Lan Sinh vỗ đùi, chỉ vào tấn lỗi, “Người, người đi.”

“Vì cái gì kêu ta đi?”

“Người là người mang về mà! Người không đi ai đi?!”

“Người cũng là người trói, người chẳng phải nói mình có thể một mình đảm đương một phía, không cần ta bảo hộ, bây giờ sợ rồi à?!”

“Người!” Lửa giận bị Phương Lan Sinh áp chế nãy giờ lại bùng cháy, “Tấn Lỗi! Người nhìn ta không vừa mắt đúng không?”

“Được rồi! Đừng cãi nhau nữa, ta đi là được chứ gì!”, Tiểu Mai trừng mắt nhìn Phương Lan Sinh một cái, kêu cậu quay về phòng rồi kéo Tấn Lỗi đi ra ngoài: “Sao người lại như vậy hả, ngày thường đâu có thấy người phát cáu, sao cứ phải gây sự với Thiếu chủ làm chi!”

Tấn Lỗi cười khổ: “Ta tại sao lại gây sự chứ, ta hộ cậu ấy nhiều năm như vậy, thế nhưng cậu ấy lại cứ nhìn ta không vừa mắt.”

Hạ Tiểu Mai nói thầm: “Đầu gối, Thiếu chủ không phải nhìn người không vừa mắt.”

Hai người này từ nhỏ đã bên nhau tới lớn, Tấn Lỗi hơn Phương Lan Sinh mấy tuổi, giáo chủ liền cho Tấn Lỗi đi theo cậu. Tấn Lỗi là người chín chắn, võ công lại cao, vốn tuổi như ca ca, lại tự coi mình là vệ sĩ, hết sức bảo hộ Phương Lan Sinh. Khi Phương Lan Sinh còn nhỏ, hai người ở chung rất hài hòa, nhưng giờ cậu đã trưởng thành, tự có chủ ý riêng của bản thân, lại cứ bị Tấn Lỗi xem như hài tử mà đối xử, trong lòng liền tức giận vô cớ, ngày nào cũng kiếm chuyện gây với Tấn Lỗi, khiến cả Ngự Thiên sơn không yên ổn, ngay cả giáo chủ cũng ngại phiền hà, dứt khoát xuống núi kiếm chỗ tị nạn.

Hạ Tiểu Mai chỉ cảm thấy hai người này đang ở trong phúc mà chẳng biết, mỗi ngày có thể gặp mặt thì cứ âm ỉ không ngừng, nếu một ngày kia có thể...

Thôi không nghĩ nữa.

Hạ Tiểu Mai đi vào Bích Sơn đường, nhìn thấy Nhị Bảo một phen nước mắt nước mũi tèm lem: “Thiếu gia, hu hu hu hu, chúng ta vẫn là nhanh chóng chạy đi.”

Hạ Tiểu Mai cười thành tiếng, Địch Nhân Kiệt liếc qua một cái, cũng cười theo.

Hai người rõ ràng lần đầu tiên gặp nhau, lại cười đến thoải mái, Tấn Lỗi theo sau Tiểu Mai vẻ mặt âm trầm không hỏi không đáp.

Địch Nhân Kiệt cao thấp đánh giá Tiểu Mai, người này ăn mặc như một thư sinh, lại tuyệt không mang dáng vẻ thư sinh, trái lại giống một thanh y hí tử, trên người tản mát diễm hương, mi tâm anh tuấn, nói là nam tử thì dư một phần mềm mại đáng yêu, nhưng cũng không giống nữ nhân, thay vì nói nam sinh nữ tướng, chẳng bằng nói là thanh lệ đến không phân biệt được.

Nhị Bảo nhìn tới ngây người, vội lau nước mũi nước mắt, ngồi lại ngay ngắn.

Địch Nhân Kiệt tiến lên thở dài: “Các hạ khí chất xuất chúng, chẳng lẽ chính là người được xưng xưng thiên diện hí tử, ngự thiên thần giáo Tả hộ pháp Hạ Tiểu Mai?”

Hạ Tiểu Mai trên mặt còn mang theo ý cười: “Không sai, đúng là tại hạ. Chỉ tiếc Tiểu Mai thân phận triển lộ không thể nghi ngờ, mà thân phận của đại nhân, Tiểu Mai lại không biết.”

Nhị Bảo ở sau lưng cướp lời: “Thiếu gia nhà ta chính là Đại Lý thừa Địch Nhân Kiệt.”

“Nga ~” Hạ Tiểu Mai nhún mày, Địch Nhân Kiệt mấy năm nay phá án và bắt giam hơn mười đại án, thanh danh lan rộng, y mặc dù chưa thấy qua nhưng cũng đã nghe nói, “Nguyên lai là Địch đại nhân, kính đã lâu kính đã lâu, xin hỏi Địch đại nhân đến Ngự Thiên sơn làm gì?”

“Ta chỉ là đi dạo chung quanh ngắm phong cảnh.”

Một câu nói cà lơ phát phơ của Địch Nhân Kiệt lại làm Nhị Bảo hết cả hồn. Thiếu gia chạy cũng không chạy, cũng không nói đầu hàng, lại một câu đi dạo ngắm cảnh là có ý gì.

Hạ Tiểu Mai đương nhiên cũng có chút không vui: “Địch đại nhân nói đùa rồi, Ngự Thiên sơn vốn là địa bàn của Ngự Thiên thần giáo, trong giang hồ không ai không biết không ai không rõ, người là mệnh quan triều đình lại chạy tới đây ngắm cảnh, chẳng lẽ người không sợ...”

“Sợ cái gì?”, Địch Nhân Kiệt nhún vai, “Giáo phái của các hạ đã xưng thần giáo, tất nhiên là thấu tình đạt lý, hòa thiện với người ngoài, ta mang theo thư đồng lên núi đi dạo một chút, không lẽ các ngươi lại phái người giết ta?”. Dứt lời, vỗ vỗ cánh tay mình, “Theo ta thấy, quý giáo cũng không có người vô cùng hung ác, bằng không chắc cánh tay của Địch mỗ đã mất rồi, làm sao còn tứ chi kiện toàn đứng ở chỗ này được.”

Đúng là hoa ngôn xảo ngữ. Tiểu Mai biết rõ năng lực của Tấn Lỗi, không bao giờ có chuyện hạ thủ lưu tình, Địch Nhân Kiệt có thể đứng tại đây toàn bộ là bản lãnh của hắn. Nhưng Địch Nhân Kiệt vì sao lại nói vậy, Tiểu Mai đoán không ra.

Tấn Lỗi hừ lạnh một tiếng: “Chỉ sợ người không phải đến ngắm phong cảnh, mà là đến điều tra địa hình của Ngự Thiên sơn.”

“Vị thiếu hiệp kia sao lại nghĩ vậy, ta điều tra địa hình Ngự Thiên sơn làm gì?”

“Điều tra địa hình, tất nhiên là vì tấn công bốn giáo!”

“Nhưng ta lại vì sao phải tấn công quý giáo?”

“Còn không phải triều đình nhận định Ngự Thiên thần giáo chúng ta làm nhiều việc ác sao!”

“Vậy Ngự Thiên thần giáo thật sự làm nhiều việc ác?”

“Người...”

Tấn Lỗi còn muốn nói, Hạ Tiểu Mai phát tay cắt lời: “Không cần nói nữa.”

Tiểu Mai nhìn thẳng Địch Nhân Kiệt: “Ngự Thiên thần giáo ta thật sự là trong giang hồ cũng không phải là cái gì chính giáo đạo nghĩa, nhưng người trong giáo ta làm việc không thẹn với lương tâm, nếu Địch đại nhân không tin, có thể cùng chúng ta lập hạ chiến thư, không cần dùng lời lẽ dò xét. Chúng ta sẵn sàng nghênh chiến.”

Hạ Tiểu Mai trong mắt như có ánh lửa nóng cháy, Dịch Nhân Kiệt nhìn chăm chăm nửa ngày, lúc này mới gật đầu: “Ta tin người, ta tin Ngự Thiên thần giáo không phải thiện cũng không phải ác, nhưng người cũng biết, triều đình gần đây nhận được tin tức, nói Ngự Thiên thần giáo tập kết binh lực, mưu đồ tạo phản.”

“Chuyện cười!” Tần Lỗi tiến về phía trước một bước, nổi giận, “Ngự Thiên thần giáo tự thành nhất phái, chỉ quản chuyện giang hồ, căn bản chưa từng cuốn vào việc phân tranh của triều đình, sao lại nói chúng ta muốn tạo phản?!”

Dịch Nhân Kiệt thở dài: “Ngự thiên thần giáo mấy năm nay tân thu không ít giáo chúng, cao thủ nhiều như mây, Ngự Thiên sơn địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, vốn cũng bị nhiều người ngấp nghé, các người trước nay làm việc đều không kiêng dè, còn đi trộm hỏa linh chi ngàn năm ở Giả phủ...”

“Kia bắt quá là cũng chỉ là linh chi thôi mà, coi như chúng ta đoạt được, lại cùng tạo phản có quan hệ gì?”

“Người chỉ biết là đó là hỏa linh chi ngàn năm vô giá, bất luận thương tích nặng thế nào, chỉ cần ăn vào, nửa ngày có thể phục hồi. Nhưng không biết đó là lễ vật người khác mượn danh nghĩa Giả phủ muốn tặng cho Hoàng thượng. Nguyên bản lễ vật giống trống khua chiêng nói muốn tặng cho Thánh Thượng các người đoạt mất, còn bị các người mang đi một vị đại công tử, Giả phủ chính mình không có binh mã, chỉ có thể đến triều đình cáo trạng, nói các người tích binh trữ lương, dĩ hạ phạm thượng, lấy hỏa linh chi chính là vì tạo phản.”

“Lẽ nào lại như vậy!” Tần Lỗi rút đao, “Chỉ là lời trẻ con của đám tiểu nhân! Xem ta có giết sạch chúng không thì biết!”

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ!” Hạ Tiểu Mai giữ chặt Tần Lỗi, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Dịch Nhân Kiệt, “Dịch đại nhân, người đem những này nói cho chúng ta biết, có mục đích gì?”

“Ta vốn dĩ đến đây là vì cảm thấy phía sau chuyện hỏa linh chi còn có ẩn tình, muốn cùng giáo chủ quý giáo gặp mặt một lần, nếu có thể đàm phán, liền thỉnh quý giáo đem hỏa linh chi ra, ta xuống núi lo liệu, tự nhiên sẽ giải quyết được. Nhưng ta hiện tại lại có suy nghĩ khác.”

Dịch Nhân Kiệt giơ tay chỉ ra ngoài Bích Sơn đường, núi non trùng điệp, sơn đạo gấp ghe, người khác nhìn không ra trận pháp, nhưng hắn lại nhìn ra.

“Ta hiện tại chỉ muốn hỏi một chút, Cửu diệu càn khôn trận phía ngoài Bích Sơn đường, là do ai thiết kế?”

3. Chương 3

“Cửu diệu càn khôn trận phía ngoài Bích Sơn đường, là do ai thiết kế?”

Hạ Tiểu Mai sững sờ.

Mê trận trong Ngự Thiên Sơn, tất nhiên là do quân sư thiết kế.

Trận pháp này, dựa theo như thiên can địa chi phân chia khu vực, mỗi ngày di động một chỗ, không ngày nào giống ngày nào, cho dù là có trinh thám nhớ kỹ được lộ tuyến của một ngày, chỉ cần không biết giải pháp, ngày hôm sau đến, cũng sẽ bị vây ở trong trận.

Lúc đó Tần Lỗi vốn đã nói Ngự Thiên Sơn không ai dám xông vào, nếu thật sự có kẻ không có mắt muốn tới khiêu khích, giết đi là được, có bày trận cũng vô ích thôi, thế nhưng giáo chủ nghe xong lại thấy thú vị, nên cứ để quân sư tùy ý bày trận.

Cách sửa trận nhập trận xuất trận phá trận, Hạ Tiểu Mai đều biết, nhưng quân sư chưa bao giờ nói trận pháp này tên gọi là gì, càng chưa từng nghe qua cái gì mà Cửu diệu càn khôn.

Hạ Tiểu Mai tuy rằng như lọt vào trong sương mù, lại giả vờ làm ra một bộ rõ ràng kiên định: “Cửu diệu càn khôn trận này là Tiểu Mai bày ra.”

Y nguyên tưởng rằng Địch Nhân Kiệt sẽ nghi ngờ một phen, nhưng Địch Nhân Kiệt cũng chỉ gật gật đầu: “Tả hộ pháp thật là lợi hại.”

Địch Nhân Kiệt tuy rằng gật đầu, nhưng không có lộ ra vẻ mặt bội phục, Tiểu Mai càng cảm thấy người này thật nguy hiểm: Mặc kệ Địch Nhân Kiệt có ác ý hay không, cũng quyết không thể để cho hắn cứ như vậy rời đi. Tiểu Mai lập tức ôm quyền: “Địch đại nhân có việc đại sự, Tiểu Mai không dám làm chủ. Địch đại nhân nếu là không chê, xin ở lại bốn giáo mấy ngày, chờ quân sư trở về bàn bạc kỹ hơn.”

Tấn Lỗi cả người đặng đặng sát khí, Tiểu Mai chỉ sợ Địch Nhân Kiệt khẳng khái muốn rời đi, bởi nếu như vậy, khó tránh một trận ác chiến. Địch Nhân Kiệt nghe Tiểu Mai nói xong liền ôm quyền, giống như này giờ chỉ đợi nghe mỗi câu này.

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Ngự thiên thần giáo đối đãi Địch Nhân Kiệt cùng Nhị Bảo không tệ, chẳng những cho bọn họ ở sương phòng, còn chuẩn bị đồ ăn nước ấm, Nhị Bảo cơm nước no đủ, thỏa mãn vượt cái bụng. Trong vòng một ngày địa ngục thiên đường biến hóa quá nhanh, Nhị Bảo cảm thấy làm gia đình thật không dễ dàng, làm gia đình của Địch Nhân Kiệt lại là khó càng thêm khó.

Thấy Địch Nhân Kiệt chỉ lo đứng ở bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, cũng không ăn cơm, trên mặt biểu tình nói không nên lời là ưu sầu hay là cao hứng, Nhị Bảo cảm thấy thật phức tạp, liền đi ra phía trước hỏi: “Thiếu gia, cậu nghĩ gì thế?”

“Ta nghĩ tới Vương Nguyên Phương.”

Thiếu gia đã lâu không nhắc tới cái tên này, hiện tại nói ra lại là phi thường bình tĩnh, Nhị Bảo trái lại hết cả hồn: “Thiếu... thiếu gia, ta biết tiểu thiếu niên hôm nay nhìn rất giống Vương thiếu gia, nhưng người cũng có tương tự, chỉ là trùng hợp mà thôi, cậu cũng đừng luôn để trong lòng.”

Địch Nhân Kiệt lắc đầu: “Ta không nói tới người đó.”

“Không phải hắn, kia còn có ai?”

“Ta đang nói là”, Địch Nhân Kiệt chỉ ra phía ngoài cửa sổ, “mê trận trên núi này.”

“Trận? Đây không phải Cửu diệu cần khôn trận do Tiểu Mai bày ra sao?”

Địch Nhân Kiệt cười ra tiếng: “Cái gì cửu diệu cần khôn, đó là ta nói đùa.”

“Nói đùa? Vậy Hạ Tiểu Mai còn...”

“Ta cố ý nói như vậy, chính là vì thử hắn. Hạ Tiểu Mai nếu là nghi ngờ tên của trận pháp, còn có chút đáng tin, nhưng hắn không chút nghĩ ngợi nói là hắn bày, có thể thấy trận pháp này cũng không phải từ hắn mà ra.”

“Nhưng mà... Chính là...” Nhị Bảo vẫn không hiểu được, “Tuy vậy, chuyện này thì liên quan gì tới Vương công tử?”

“Vì vậy trận pháp, chính là Phương Nhi thiết kế.”

Địch Nhân Kiệt thích cùng Nguyên Phương tỷ thí, từ võ công đến học vấn, từ cảm kỳ thư họa đến bày binh bố trận. Hắn thích nhìn bộ dáng Nguyên Phương cố chấp cùng hắn tranh cao thấp. Nếu cậu thắng thì sẽ như hài tử đắc ý vênh váo, hận không thể cho toàn bộ thế gian biết Địch Nhân Kiệt không bằng cậu, nếu thua, cậu sẽ tức giận động thủ đánh người, vứt hết đứng đắn đuổi Địch Nhân Kiệt chạy dài đường. Mặc kệ cậu bình thường tri thư đạt lễ thể nào, chỉ cần là ở cùng Địch Nhân Kiệt, sẽ lập tức lộ ra mặt trẻ con không chịu được.

Có một hôm, Địch Nhân Kiệt lại cùng Nguyên Phương tỷ thí, Nguyên Phương bày trận nào Địch Nhân Kiệt phá trận đó, đánh tới đánh lui đều là Địch Nhân Kiệt thắng, làm cậu tức giận đến cả ngày không nói chuyện với hắn. Đến tối, Nguyên Phương gõ cửa phòng Địch Nhân Kiệt, trong tay cầm sa bàn, dương dương tự đắc: “Địch Nhân Kiệt, ta đảm bảo huynh phá không được trận này.”

Nguyên Phương đoán không sai, Địch Nhân Kiệt quả nhiên không phá được trận pháp cậu bày, chẳng những không thể phá trận, đêm hôm đó, Địch Nhân Kiệt không biết sao trong lòng xao động không chịu nổi, thậm chí không dám nhìn Nguyên Phương lần nào.

“Trận pháp đó giống hệt mê hồn trận ở Ngự Thiên Sơn này, tuy có chút thay đổi, nhưng ta dám khẳng định đây chính là trận pháp đêm đó Phương Nhi nghĩ ra. Một khi đã như vậy, Phương Nhi nhất định đang ở đây.”

Địch Nhân Kiệt trong mắt phát ra quang mang, Nhị Bảo nhìn thấy, cũng chỉ có đau lòng.

Nhị Bảo cùng với thiếu gia tìm Vương công tử nhiều năm, luôn luôn không có tin tức, hiện tại thiếu gia nhìn thấy một mảnh núi, liền khẳng định Vương công tử ở trong này. Nhị Bảo tuy rằng tin tưởng thiếu gia, nhưng càng sợ hãi thiếu gia kỳ vọng càng lớn thất vọng càng lớn.

“Thiếu gia...” Nhị Bảo muốn nói lại thôi, “Theo ta thấy việc này mơ hồ, cậu vẫn là...”

Giống như biết Nhị Bảo muốn nói gì, Địch Nhân Kiệt vội ngắt lời: “Nhị Bảo, người có biết trận pháp này đích thực tên là gì không?”

“Là, là gì?”

Cũng là một đêm của mấy năm trước, Địch Nhân Kiệt còn nhớ rất rõ. Hắn nhớ rõ đêm đó vàng trăng cứ trốn sau đám mây, hắn nhớ rõ ánh nến lắc lư lắc lư, hắn nhớ rõ ngọn gió nhẹ thổi cho cửa sổ mở ra, hắn nhớ rõ Nguyên Phương cười đến vui vẻ, tay cầm quạt chọt lên người hắn: “Huynh ngốc như vậy, ta thấy trận pháp này nên sửa tên, gọi là Trận pháp vây khốn tên ngốc đi.”

Địch Nhân Kiệt chỉ vào ngực mình, nói từng chữ một.

“Vây, khốn, Địch, Nhân, Kiệt.”

4. Chương 4

Hạ Tiểu Mai ở trong phòng quân sư chờ cả một đêm mới chờ được người trở về. Người kia y phục sạch sẽ, chỉ có vạt áo dính chút bùn đất màu đỏ. Tiểu Mai biết, quân sư lại tới chỗ mà chỉ có mỗi mình cậu biết để tĩnh tư rồi.

“Hôm nay huynh đi vắng, Thiếu chủ với Tần Lỗi bắt người của triều đình về đây.”

Quân sư phỉ phỉ bụi đất trên quần áo, ngồi xuống: “Người của triều đình?”

“Ừm.” Hạ Tiểu Mai gật gật đầu, “Tên là Địch Nhân Kiệt.”

Hạ Tiểu Mai thấy quân sư không nói lời nào, lại nghĩ tới tên Địch Nhân Kiệt kia không tầm thường chút nào, liền hỏi: “Huynh quen hắn?”

“Không quen.”, quân sư lắc đầu, “Nhưng ta có nghe qua lời đồn về hắn, người này hình như rất lợi hại.”

“Đúng là lợi hại, lá gan cũng rất lớn, mang theo một thư đồng mà dám chạy đến Ngự Thiên Sơn chúng ta, trúng một đao của Tần Lỗi còn có thể an an ổn ổn ngồi trong Bích Sơn đường uống trà”, Tiểu Mai đem tình hình hôm nay kể ra từ đầu tới cuối một lần.

Quân sư trầm tư một phen: “Trong này có trá.”

“Có trá? Xin quân sư chỉ giáo?”

“Hỏa linh chi tuy nói vô giá, nhưng cũng không phải thứ trân bảo duy nhất trong thiên hạ, huống chi trong tay chúng ta còn có công tử Giả phủ làm con tin, Giả phủ nếu thật muốn đem thứ này dâng Hoàng thượng, chắc chắn phải mang hoàng kim ngân lượng để chuộc lại Giả công tử cùng hỏa linh chi, tận lực giải quyết

cho êm thấm, chứ làm sao lại đại động can qua, hận không để cho hết thế gian biết là chúng ta đoạt hỏa linh chi?”

Hạ Tiểu Mai cũng hiểu được việc này có điểm kỳ quặc, chính là hiểu không rõ lắt léo bên trong: “Nói như vậy, Địch Nhân Kiệt lừa chúng ta?”

“Hắn nếu không phải lừa chúng ta thì cũng là bị người khác lừa, nếu không, chính là hắn biết rõ trong đó có trá mà lại cố ý không tra tới cùng”, quân sư nói xong, bỗng nhiên vui lên, “Ta nghe nói hắn trí tuệ hơn người, vẫn đỉnh thiên hạ, hiện tại xem ra cũng không phải là cái gì cao siêu.”

Tiểu Mai thấy quân sư tươi cười, chợt thoáng có cảm giác không khỏe. Quân sư là người tao nhã, không kiêu căng ngạo mạn, càng không cười nhạo người khác, y cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nụ cười thế này của quân sư, nhìn không giống quân sư ngày thường chút nào, mà lại có điểm giống Phương Lan Sinh khi chọc ghẹo Tần Lỗi.

Trong lòng Tiểu Mai mơ hồ không thoải mái, y nhìn về phía Ngự Thiên Sơn, trong bóng đêm núi rừng lộ ra vẻ tiêu điều thê lương, y lại nhớ tới ánh mắt Địch Nhân Kiệt hôm nay, thật khác lạ.

“Quân sư...” Hạ Tiểu Mai chần chờ nói, “Mê hồn trận huynh bày trên núi, có phải tên là Cửu diệu càn khôn không?”

Quân sư lại sững sốt: “Cửu diệu càn khôn? Đó là cái gì? Ta chưa nghe bao giờ.”

“Là hôm nay Địch Nhân Kiệt...” Nói đến một nửa, Tiểu Mai dừng câu chuyện, “Là Địch Nhân Kiệt hỏi tên của mê hồn trận, ta không biết, nên tùy tiện nói một cái tên thôi.” Y khẽ đảo mắt, kéo tay quân sư, “Nhưng mà, mê hồn trận này có tên không?”

“Tên ở đâu ra chứ?”, quân sư nhàn nhạt cười, “Hay là người nghĩ tên cho nó đi?”

Hạ Tiểu Mai nhìn chằm chằm quân sư, nhìn đến quân sư khó hiểu hỏi lại: “Tiểu Mai làm sao vậy? Ta trên mặt có dính cái gì sao?”

“Không có gì”, Tiểu Mai cuối cùng vẫn không nghĩ ra, lại cảm thấy có lẽ do mình đa nghi quá, chỉ đành cười cười khỏa lấp, “Ta là nghĩ, họ của quân sư giống với tên Địch Nhân Kiệt kia.”

“Ha ha, hắn họ Địch, ta cũng họ Địch, quả thật giống nhau.” Quân sư khoát tay, “Không nói nữa, ngày mai ta sẽ đi gặp Địch Nhân Kiệt.” Nói xong lại nghĩ tới cái gì, “Đúng rồi, người giúp ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì? Làm bây giờ luôn?”

“Đúng. Làm ngay.”

Giả Bảo Ngọc cuộn tròn trong chăn, mở to hai mắt nhìn chằm chằm cửa phòng.

Đêm đã khuya, thế nhưng cậu lại ngủ không được.

Cậu nguyên là công tử ca, quen cuộc sống sung sướng trong Giả phủ, cuộc sống êm đềm hoa hoa ngọc ngọc, chưa từng nghĩ đến thiên tai nhân họa, có kẻ đột nhập vào Giả phủ, muốn trộm hỏa linh chi thì thôi đi, còn bắt luôn cậu theo.

Cậu đã từng nghe tới Ngự Thiên thần giáo, ai cũng nói bọn họ là ma giáo. Cậu đối với ma giáo, hình dung không gì ngoài hán tử dữ tợn cao lớn thô kệch cùng với những căn phòng hôi tanh máu đen đầy dất, ai mà ngờ, Ngự Thiên thần giáo này cảnh trí không tệ, ngay cả người trong giáo cũng xinh đẹp khác thường.

Cứ lấy ví dụ là người bắt cậu về đi, bộ dạng tuy rất khá nhưng vẫn làm cậu sợ hãi, dù sao cậu chưa từng gặp qua người nào cứ mở miệng là chém giết, Thiếu chủ gì đó lại càng đáng sợ, vừa nhìn thấy cậu hai mắt đã bùng bùng lửa giận, lúc Phương Lan Sinh nói thả cậu đi, cậu còn tưởng người ta muốn giết mình.

Kết quả Phương Lan Sinh đưa cậu vào rừng, kêu cậu mau chạy đi. Cậu liều mạng chạy về hướng chân núi, có điều chạy chưa được mấy bước đã bị bắt lại đem về.

Người trong Ngự Thiên thần giáo thấy cậu không biết võ công nên cũng không ngược đãi gì, chỗ cậu ở tuy rằng so ra không bằng Giả phủ nhưng cũng coi như nhà rộng giường lớn, cũng không có ai canh gác, sau khi cậu chạy trốn bị bắt về liền trực tiếp bị ném vào phòng của hạ nhân, ngoài cửa có hai đại hán canh giữ, không cho cậu cơ hội chạy nữa.

Tình hình như vậy, cậu đương nhiên ngủ không được.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại cầu mong phải chi mình đang ngủ.

Bởi vì cậu nhìn thấy Tiểu Mai.

Lần đầu tiên gặp Hạ Tiểu Mai, cậu chỉ cảm thấy người này thật xinh đẹp, đáng vẻ thư sinh, không giống Tấn Lỗi, càng không giống Phương Lan Sinh. Không chỉ như thế, khi Tiểu Mai xuất hiện còn mang theo thanh hương ngọt dịu, làm cho người ta không khỏi trầm tĩnh lại.

Nhưng này người không ngờ lại là Tả hộ pháp của Ngự Thiên thần giáo.

Sau khi cậu được Phương Lan Sinh thả đi, chính là bị vị Tả hộ pháp này bắt về. Cậu liều mạng chạy, lại bị Tiểu Mai tóm được cổ áo. Tiểu Mai cười híp mắt nhìn cậu, trong mắt không hề có ý cười.

“Người nếu chạy nữa, ta sẽ đem chân của ngươi cắt đứt, cho ngươi cả đời này không được mang hài đẹp nữa.”

Giả Bảo Ngọc không biết sao cái loại uy hiếp này lại có thể dọa người được, cậu cảm thấy gầy chân thực đáng sợ, đáng tiếc Tiểu Mai lại nghĩ không thể mang hài đẹp mới là đau khổ nhất thế gian.

Cậu nhất thời không dám cử động nữa, tùy ý hạ Tiểu Mai xách cổ mình quay về Bích Sơn đường, ném vào phòng hạ nhân, vẫn là vẻ mặt cười híp mắt nói với cậu: “Nếu không muốn ta cho ngươi uống thứ thuốc nào đó kỳ quái, ngươi ngoan ngoãn ở đây, không được đi đâu, đã biết chưa.”

Cậu quả nhiên không dám tiếp tục chạy loạn, một ngày trôi qua, ngay cả nhà vệ sinh cũng không dám đi.

Nhưng bây giờ, cậu lại thấy Hạ Tiểu Mai.

Hạ Tiểu Mai trong tay còn cầm một cái kéo.

Hạ Tiểu Mai lúc này không cười, sự tình trọng đại, y ngược lại không muốn đùa giỡn.

“Giả công tử, thất lễ.”

5. Chương 5

Địch Nhân Kiệt lại đang ngồi trong Bích Sơn đường uống trà.

Từ lúc tin tưởng Phương Nhi đang ở đây, tâm Địch Nhân Kiệt cũng yên tĩnh trở lại. Hắn một chút cũng không nóng nảy.

Khi Nguyên Phương mới vừa mất tích, Địch Nhân Kiệt cơ hồ là thân thể tự động phản ứng, hắn nhào vào đồng hoang tàn tìm cậu, không ngừng đào bới đất đá, một lời cũng không nói, chỉ không ngừng lặp đi lặp lại một động tác, cho đến khi da thịt trầy trụa, bàn tay đầy máu, cho đến khi Nhị Bảo quỳ bên cạnh hắn, dùng sức kéo hắn, cầu hắn dừng lại.

Khi đó trong lòng hắn không có cảm giác gì, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Hắn nói không nên lời Nguyên Phương đã chết hay còn sống, hắn thậm chí không nhớ được Nguyên Phương vì sao lại không thấy nữa, hắn chỉ có thể cố chấp tìm cậu, một ngày lại một ngày, một khắc lại một khắc.

Đồng hoang tàn gần như bị hắn lật tung, bên trong không có gì.

Không có Vương Nguyên Phương, cũng không có thi thể.

Nếu không có tin xấu, thì phải là tin tốt lành.

Hắn bắt đầu hảo hảo phá án, người ngoài nhìn không ra hắn có gì thất thường, chỉ biết là Địch Nhân Kiệt nhiệt tâm phá án, chỗ nào có đại án là có hắn, mặc kệ chỗ kia có bao nhiêu hoang vắng, có bao nhiêu xa xôi.

Chỉ có Nhị Bảo biết, Địch Nhân Kiệt đem tất cả hoảng hốt sợ hãi chôn kín vào lòng, hắn lặn lội khắp các châu các huyện, chính là hy vọng có một ngày sẽ ngẫu nhiên gặp được Nguyên Phương.

Tâm tư con người luôn rất phức tạp, rõ ràng tự nói với mình không tìm được thi thể chính là còn hy vọng, nhưng mỗi đêm dài tĩnh lặng, Địch Nhân Kiệt luôn gặp ác mộng, mơ thấy đại thạch nền trên người Nguyên Phương, mơ thấy ánh lửa tận trời, mơ thấy Nguyên Phương nói với hắn “hẹn gặp lại”, mà hắn thì không nói ra được ba chữ này.

Hắn không thể giải thích được với chính mình, nếu Nguyên Phương không chết, vì sao không xuất hiện. Đó là Nguyên Phương kiêu ngạo nhất thế gian, vì sao không đến gặp Địch Nhân Kiệt người yêu thương cậu nhất thế gian?

Hồi phi yên diệt, mỗi khi nghĩ tới, liền đau đến không thở nổi.

Cứ như vậy, đi qua các châu huyện, làm qua phán tá, cũng làm pháp tào, cuối cùng lại nhớ tới kinh thành.

Địch Nhân Kiệt mỗi khi trở lại kinh thành, nhất định sẽ đến nơi hắn và Nguyên Phương gặp nhau lần đầu tiên.

Hắn ngồi ở chỗ cũ, uống rượu.

Hắn tự nói với mình, nếu tìm không thấy, chính là duyên phận chưa tới, nhân sinh như nước, hết thủy tùy duyên.

Mà lúc này đây, đã qua bốn năm. Cẩn thận ngẫm lại, thời gian hắn tìm kiếm Vương Nguyên Phương, so với thời gian hai người bọn họ ở chung còn dài hơn.

Hắn an tâm làm Đại Lý thừa, chỉ cầu trời xanh cho hắn một cơ hội, để hắn cùng cậu có thể hữu duyên tái kiến.

Hắn đợi, lại đợi hai năm, mãi đến mấy hôm trước, có người nói cho hắn biết, có một cái Ngự Thiên thần giáo, làm nhiều việc ác, kêu hắn đi quản lý, nếu không thể chiêu an, liền tiêu diệt.

Ở chân núi thì hắn còn chưa phát hiện, nhưng khi Tần Lỗi dẫn hắn lên núi, hắn càng đi càng có một loại cảm giác, Vương Nguyên Phương ở chỗ này.

Giờ khắc này, hắn hoàn toàn yên tĩnh trở lại, tĩnh đến mức Nhị Bảo cảm thấy thiếu gia có chút đáng sợ.

Địch Nhân Kiệt uống đến chén trà thứ năm thì có người đi đến. Hạ Tiểu Mai, Tần Lỗi, còn có một người.

Người nọ thở dài, tiếng cười lang lang: “Địch đại nhân.”

Địch Nhân Kiệt để chén trà xuống.

Những phong ba trong lòng mà hắn ngỡ đã tĩnh lặng từ lâu, thời khắc này tranh nhau mãnh liệt, cuộn cuộn nổi dậy, phá tan bùng nổ, bóp nghẹt tim hắn, vọt thẳng tới đỉnh đầu.

Thời gian dài lâu, mà lại ngắn ngủi.

Địch Nhân Kiệt nghe thấy được Nhị Bảo kinh hô, nghe được tiếng chim hót bên ngoài Bích Sơn đường, nghe được Hạ Tiểu Mai đang nói cái gì. Nghe như không nghe.

Hắn vọt tới, bắt lấy bàn tay người nọ. Đó là một bàn tay ấm áp, xúc cảm này chưa từng thay đổi.

Toàn bộ ký ức tưởng đã chôn sâu dưới đồng cỏ nát năm nào, tất cả ùa về cùng lúc.

Những mảnh vụn luôn luôn giấu kín tận đáy lòng của hắn, rơi rụng đầy đất, rồi lại bị nhặt lên.

“Phương Nhi.” Hắn nói.

Hạ Tiểu Mai xuất ám khí đặt bên cổ hắn, Tấn Lỗi cầm Bách Thắng đao để ngang hông hắn, Địch Nhân Kiệt đã cảm nhận được hàn khí từ đao tỏa ra.

Tiểu Mai thấp giọng: “Buông quân sư ra.”

Tất cả, Địch Nhân Kiệt đều nhìn ở trong mắt, chính là, lại giống như tất cả đều không có quan hệ gì với hắn.

Hắn cầm lấy tay người nọ, cười đến run rẩy.

“Phương Nhi.”

Hắn lại kêu một lần.

“Phương Nhi.”

“Ta rốt cuộc tìm được huynh.”

....

[Phong Yên: Vốn dĩ cũng thích ngược anh Kiệt, ai kiu trong phim toàn bắt nạt Phương nhi... Nhưng làm chương này thì không hiểu sao lại vì Kiệt ca mà đau lòng quá. Truyện này so với những truyện mình đã làm thì có thể nói là không hay bằng, nhưng mình thích một số đoạn về tình cảm Kiệt Phương trong này lắm, nên vẫn đâm đầu vào:)]

6. Chương 6

Được rồi lại mất, mất rồi lại được.

Địch Nhân Kiệt cầm tay người nọ, rất ôn nhu, nhưng cũng rất gắt gao.

Người nọ hiển nhiên là bị Địch Nhân Kiệt dọa đến ngây người, muốn rút tay ra lại phát hiện rút thế nào cũng không được. Cậu tức giận trừng mắt nhìn Địch Nhân Kiệt, nhận lại ánh mắt hắn thâm tình vô hạn, hắn không khóc nhưng hốc mắt đã phồng hồng.

Hắn gọi cậu: “Phương Nhi.”

Hắn nói: “Ta rốt cuộc tìm được huynh rồi.”

Tiểu Mai thấp giọng lặp lại: “Buông quân sư ra”. Nếu Địch Nhân Kiệt không buông, Tấn Lỗi chắc chắn sẽ chém bay tay hắn.

“Dừng tay.” Người nọ lên tiếng trấn áp Tấn Lỗi, mắt nhìn thẳng Địch Nhân Kiệt, “Địch đại nhân, người gọi ta là gì?”

“Đương nhiên là Phương Nhi, như thế nào? Huynh không thích? Hay là muốn ta gọi huynh Vương đại công tử. Cũng được.” Địch Nhân Kiệt ngừng một chút, nở nụ cười, “Vương đại công tử, đã lâu không gặp, huynh vẫn đẹp như vậy.”

Cậu lại thử rút tay ra, nhưng vẫn là không được, đành mặc cho Địch Nhân Kiệt lôi kéo, “Địch đại nhân, người nhận lầm người rồi, ta không phải họ Vương, cũng không tên Phương Nhi, càng không phải là Vương đại công tử gì đó.”

“Đừng đùa ta mà Phương Nhi”, Địch Nhân Kiệt ngược lại tiến gần từng bước, cho đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn một nắm tay, hắn có thể nhìn rõ tóc cậu, mắt cậu, lông mi cậu, mũi cậu, môi cậu, “Ta không bao giờ nhận lầm huynh đâu.”

Ánh mắt Địch Nhân Kiệt nóng rực, khiến cậu cảm thấy ngượng ngùng, cậu đành gật đầu, kiên nhẫn trả lời, “Người thực sự nhận lầm người rồi, ta họ Địch, tên một chữ “Nhất”, ta gọi là Địch Nhất, không phải là cái gì Phương Nhi.”

Cậu cho là mình nói đã đủ rõ ràng, nhưng Dịch Nhân Kiệt vẫn là không chịu buông tha, trong mắt lại dâng lên một tầng thương tiếc mà cậu không hiểu được: “Phương Nhi, huynh làm sao vậy? Đang nói đùa ta? Hay là...”

“Ta không có.” Dịch nhất có chút tức giận: cái người này vì sao nói hoài vẫn không hiểu, còn luôn luôn cầm lấy tay cậu không buông, hai đại nam nhân, còn muốn giữa ban ngày ban mặt trước mặt bao nhiêu người nắm tay nắm chân tới khi nào? Còn thể thống gì!

“Dịch Nhân Kiệt, người mau thả ta ra.” Dịch Nhất rút chiết phiến muốn đánh Dịch Nhân Kiệt, lại bị Dịch Nhân Kiệt một phát bắt được, hần cười đến càng cao hứng: “Còn nói không phải huynh, ngoài huynh còn ai thích lấy quạt đánh ta nữa hả?”

“Ta...” Dịch Nhất còn chưa dứt lời, Phương Lan Sinh từ đằng xa vừa kêu la vừa chạy tới: “Buông quân sư ra! Không cho phép ăn đậu hũ của quân sư nhà ta!”

Thiếu niên kia chạy như bay, một cước muốn đạp Dịch Nhân Kiệt, lại bị Dịch Nhất khẽ vươn tay kéo lại, đụng phải Tấn Lỗi, Tấn Lỗi ôm lấy Phương Lan Sinh đang tay đánh chân đá lung tung, lại thừa cơ đánh Dịch Nhân Kiệt một chưởng, một chưởng này đem Dịch Nhân Kiệt đánh cho lui về phía sau vài bước, cuối cùng buông lỏng tay Dịch Nhất.

“Phương Nhi!”

Dịch Nhân Kiệt biết, sự tình có điểm kỳ quái.

Hắn khẳng định người trước mắt chính là Vương Nguyên Phương, hắn không có lầm, cậu là so với sáu năm trước gầy đi một chút mà thôi, cho dù cậu thay đổi thế nào, dù có hủy dung, hắn cũng sẽ không nhận sai.

Hắn nếu không có nhận sai, thì phải là Nguyên Phương không muốn nhận hắn.

Trong những năm dài tìm cậu mà không được, hắn cũng từng nghĩ qua, nếu Nguyên Phương không sao, vì sao không tìm đến hắn.

Dịch Nhân Kiệt đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, tỷ như Nguyên Phương ngại thân phận mình là nhi tử tội thần nên không muốn đến nhận hắn, vì thế hắn liều mạng kiến công lập nghiệp, là để cầu Hoàng thượng đại xá thiên hạ, bỏ qua cho người cuối cùng của Vương gia này. Thế nhưng hoàng băng đã ban, Nguyên Phương cũng không xuất hiện, Dịch Nhân Kiệt lại nghĩ, có lẽ cậu được ai cứu, cậu vì báo ân không thể không lưu lại, hoặc giả cậu bị ai giam giữ, hay là, cậu đã mất trí nhớ.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, lý trí nói cho Dịch Nhân Kiệt, hiện tại cũng không phải lúc xúc động, hắn là yên lặng theo dõi kỳ biến, tìm thời cơ tốt, sẽ cùng Nguyên Phương từ từ nói chuyện, dù sao, cậu không phải đã ở ngay trước mắt sao?

Nhưng hắn không dùng lý trí khống chế được bản thân.

Toàn bộ lý trí của hắn cũng không đè nén nổi tình cảm lúc này, xúc cảm mãnh liệt đến mức hận không thể mặc kệ hết cái gì Đại Lý thừa cái gì Ngự Thiên thần giáo mà mạnh mẽ đem Nguyên Phương đi.

Hắn bỏ lỡ rất nhiều.

Khi hắn và Nguyên Phương còn ở cạnh nhau, chưa bao giờ nói ra tình cảm của mình. Hắn chỉ trêu chọc cậu, ngã vào người cậu ăn đậu hũ, hay là cùng cậu nói chuyện thâu đêm. Bọn hắn tâm ý tương thông, có vài lời không cần nói cũng có thể đọc được trong ánh mắt người kia, cũng bởi vì đã hiểu nhau đến vậy nên mãi đến khi ly biệt, mới hoảng hốt thì ra có vài điều nếu không nói sẽ lưu lại hối tiếc không thôi.

Nếu chân chờ không đến, đến chậm không còn đường.

Hắn tình nguyện chính mình nói một vạn lần những lời mùi mẫn ghê tởm lại buồn nôn, bị Nguyên Phương đuổi theo đánh.

Hắn tình nguyện không để ý tới trí.

Dịch Nhân Kiệt vươn tay, muốn bắt lấy tay Nguyên Phương, đối phương lại bị Phương Lan Sinh ngăn đón ở sau người.

Tấn Lỗi một cước đá vào trên người hấn, Bách Thắng đao lóe hàn quang.

“Rút đao của ngươi!” Tấn Lỗi trầm giọng.

Tấn Lỗi chưa bao giờ thấy qua quân sư có bộ dạng thất kinh như vậy, y không thể dung thứ bất cứ kẻ nào dám động tay với quân sư của Ngự Thiên thần giáo, càng không thể dung thứ cho cái tên kỳ quái này tiếp tục hồ nháo.

“Rút đao của ngươi!!!”

Địch Nhân Kiệt cười khở một tiếng.

Hấn rút đao.

7. Chương 7

Đao của Tấn Lỗi, danh viết Bách Thắng. Thế công như chẻ tre, bách chiến bách thắng.

Đao vì giết người mà tạo ra, lưỡi đao sắc bén, hàn khí bao phủ, đao ra khỏi vỏ, ắt phải thấy máu.

Đao của Địch Nhân Kiệt, danh viết Kỳ Lân. Tường thú trời giáng, thụ phúc trạch ẩm.

Đây cũng là một danh đao, cũng không vì giết người mà đúc, trong tay cầm đao, là vì bảo hộ.

Vì hộ chính nghĩa, vì hộ công đạo, vì hộ pháp lý, vì, hộ người.

Hấn hộ ngàn vạn người, lại không hộ được người mình muốn hộ nhất. Vì thế hấn thu đao, Kỳ Lân đao từ đó chỉ còn cái danh hào mà thôi.

Hiện giờ người hấn muốn hộ lại xuất hiện ở trước mặt hấn, mà hấn, cũng lại xuất đao.

Đao hộ người, có thể thắng được đao giết người hay không? Địch Nhân Kiệt không biết, hấn chỉ dốc toàn lực ứng phó.

Phương Lan Sinh nhìn không chuyển mắt.

Tấn Lỗi là đao khách cực mạnh của Ngự Thiên thần giáo, đao pháp của y ngoan độc, chưa từng có ai dám tỷ thí với y. Cho dù ra khỏi Ngự Thiên sơn, trên giang hồ cũng không có mấy người có thể cùng Tấn Lỗi tranh tài mấy hiệp. Nhưng Địch Nhân Kiệt cũng rất mạnh, cố chấp quyết đấu, không chịu bỏ qua.

Cường giả đánh nhau, người ngoài nhìn không ra chiêu thức, chưa đánh tới cuối cùng thì không biết được ai thắng ai thua.

Nhưng Phương Lan Sinh lại rất tin tưởng Tấn Lỗi, cậu tin trên thế gian không có người Tấn Lỗi đánh không lại.

Đánh đến chiêu thứ bốn mươi, Địch Nhân Kiệt đã lui về thế thủ. Đao pháp của hấn vốn không bằng Tấn Lỗi, mà tay trái hấn còn bị thương, Tấn Lỗi cũng không vì hấn bị thương mà đồng tình, ngược lại luôn hướng bên trái hấn mà công kích, làm hấn không thể chống đỡ được.

Chiêu thứ bảy mươi, Địch Nhân Kiệt chống được Bách Thắng đao bổ xuống đầu, lại không tránh được một chưởng của Tấn Lỗi, yết hầu ngọt lịm, hấn trăm triệu không nghĩ tới Tấn Lỗi không chỉ có đao pháp hảo mà ngay cả công phu quyền cước cũng hơn người một bậc.

Chiêu thứ chín mươi, Kỳ Lân đao suýt nữa bị đánh văng, hàn quang của Bách Thắng đao xẹt qua hai bên má Địch Nhân Kiệt, nháy mắt chảy máu đầm đìa, Địch Nhân Kiệt chỉ cảm thấy nửa bên mặt bị hàn khí xâm nhập, lạnh đến hấn cả người phát run.

Chiêu thứ một trăm lẻ một, Tấn Lỗi cho là mình có thể giết người này, lại không biết vì sao hấn vẫn thoát được. Có mấy lần Tấn Lỗi đã suýt đoạn được tay hấn, chân hấn, hay là chặt hấn thành hai khúc, nhưng cuối

cùng đao phong đều xẹt qua mà không tổn hại được hấn. Tuy rằng Tấn Lỗi chiếm thượng phong, nhưng nhất thời nửa khắc không ngờ giết không được Dịch Nhân Kiệt. Dịch Nhân Kiệt cho dù vết thương chồng chất nhưng hai mắt vẫn sáng rực như đuốc, chiến ý chưa tiêu.

Nhưng Dịch Nhân Kiệt hiểu rất rõ ràng, chính mình đã là nỗ lực hết đà, hấn không nhanh bằng Tấn Lỗi, lại càng không ngoan như Tấn Lỗi, chỉ cần hấn phân thân, liền sẽ đầu mình hai mảnh.

Hấn cuối cùng có cực điểm.

Mà cực điểm ngay tại một đao của Tấn Lỗi.

Dịch Nhân Kiệt ở giữa lúc sinh tử đao quang kiếm ảnh, lại hướng Nguyên Phương liếc mắt một cái.

Sáu năm, sáu năm quang âm, chỉ đổi đến cái nhìn này.

Một lần liếc nhìn này, Dịch Nhân Kiệt đột nhiên cảm thấy cho dù mình chết thì vẫn tốt hơn sáu năm trước phải chịu đựng việc Nguyên Phương mất tích.

Cuối cùng một đao sắp sửa hạ xuống.

Bách Thắng đao không chém đứt đầu Dịch Nhân Kiệt, mà là chém vào một thanh chiết phiến.

Là chiết phiến của quân sư.

“Đủ rồi!”

Quạt của Dịch Nhất bị chém thành hai nửa, một nửa trong tay cậu, một nửa rơi xuống trên người Dịch Nhân Kiệt. Tấn Lỗi nguyên bản sát ý đỏ mắt, nhìn thấy cây quạt bị mình chặt đứt, khó khăn dừng tay, Bách Thắng đao cách Dịch Nhân Kiệt một ly cũng không nhúc nhích.

Hạ Tiểu Mai mặt mày trắng bệch, quân sư vậy mà dùng chiết phiến mình trân ái đi chặn đao của Tấn Lỗi!

“Tấn Lỗi, chúng ta còn có việc cần nhờ Dịch đại nhân, người đừng tiếp tục hồ nháo.” Dịch Nhất khinh miêu đạm tả đem sát ý của Tấn Lỗi sát ý nói thành hồ nháo, Tấn Lỗi nhìn quân sư một cái, lại bị Dịch Nhất trừng lại, đành phải lui về phía sau một bước, thu đao.

“Dịch đại nhân, người trong giang hồ đều tính tình nóng nảy, khó tránh có chút xúc động, người đừng trách móc”, Dịch Nhất trở tay đem nửa cây quạt bị chặt đứt cất ra sau người, nói với Dịch Nhân Kiệt ngồi dưới đất. Dịch Nhân Kiệt vẫn là không động đậy, “Tấn Lỗi thiếu hiệp chỉ cùng ta so chiêu một chút, không việc gì, chỉ là, ta thật sự không đứng lên nổi.”

Dịch Nhân Kiệt hướng cậu chìa tay: “Nếu không, huynh kéo ta dậy đi.”

Tấn Lỗi tức giận đến liên tiếp cười lạnh, y đã gặp qua người không biết xấu hổ, cũng đã gặp người không muốn sống, nhưng chưa thấy qua ai như tên này, đã không biết xấu hổ lại không muốn sống.

Dịch Nhất ra vẻ mình không hiểu người này muốn gì, Dịch Nhân Kiệt một bộ dáng ăn vạ, kiểu huynh không kéo ta thì để ta đổ máu nhiều quá chết ngắc tại chỗ luôn đi. Dịch Nhất tất nhiên không đo được mặt dày với Dịch Nhân Kiệt, đành đưa tay kéo tay Dịch Nhân Kiệt, giúp hấn đứng lên.

Cậu động tác rất nhẹ, vừa kéo vừa đỡ, Dịch Nhân Kiệt biết vậy nên cả người khoan khoái, băng hàn đến xương cũng không sao, đổ máu đầm đìa cũng bình thường, miệng vết thương rách ra cũng không xem vào mắt, Tấn Lỗi gơ đao hấn cũng phớt lờ, dù thế nào đi nữa thì Nguyên Phương chủ động giúp hấn – dù cái “chủ động” này là hấn chơi xấu đạt được nhưng hấn vẫn cao hứng. Dịch Nhân Kiệt vừa cao hứng vừa tự cười mình, cái gì mà chết tại chỗ này là may mắn, hấn vất vả lắm mới gặp lại được Nguyên Phương, đương nhiên phải hảo hảo quý trọng thời gian bên cạnh cậu, cho dù Nguyên Phương không đáp lại hấn cũng không thành vấn đề.

Làm một nam nhân tốt, phải mặt dày mày dạn quần chật không buông tiền không cần mặt mũi lui không được buông tay. Khốn cảnh nhất thời này thì đã là gì chứ.

Dịch Nhân Kiệt rốt cục nghĩ thông suốt, mây đen trong lòng vừa rồi cũng nhanh chóng tan thành mây khói.

Địch Nhất thấy Địch Nhân Kiệt cười đến kỳ dị, vội vàng quảng người lên ghế, tránh xa ba bước: “Tiểu Mai, mau giúp Địch đại nhân cầm máu.”

Hạ Tiểu Mai không tình nguyện bằng bó cho Địch Nhân Kiệt, cái người này ánh mắt từ đầu tới cuối cứ dán vào quân sư.

Địch Nhất nhìn Tấn Lỗi nhần nạy vất vả, cũng muốn vội vàng đem Địch Nhân Kiệt đuổi đi, liền nói ngắn gọn: “Địch đại nhân, những chuyện hôm qua người nói với Tiểu Mai, ta cũng có chút suy tính, hỏa linh chi có thể trả về Giả phủ, nhưng hiện tại không thể giao cho địch đại nhân, hy vọng Địch đại nhân giúp đỡ bổn giáo chuyển lời tới quan phủ, Ngự Thiên thần giáo tuyệt không có lòng làm phản, dĩ hạ phạm thượng.”

Địch Nhân Kiệt gật đầu: “Được được được.”

Địch nhất lại xuất ra một phong thư, giao cho Địch Nhân Kiệt: “Này, thỉnh địch đại nhân đưa đến Giả phủ.”

Địch Nhân Kiệt sờ thử, trong phong thư không có thư, trái lại hình như có cái gì đó: “Bên trong là gì?”

Địch Nhất cũng không kiêng dè: “Là một lọn tóc và dải lụa trên phát quan của Giả Bảo Ngọc.”

Trong phong thư, quả nhiên chứa lọn tóc đem qua hạ Tiểu Mai cắt trên đầu Giả Bảo Ngọc.

Địch Nhân Kiệt tuy rằng không yên lòng, cũng hiểu được ý đồ của Nguyên Phương.

Hắn âm thầm đắc ý, không hổ là Nguyên Phương của hắn, tâm tư cẩn mật, biết rõ tội danh từ trên trời giáng xuống này không chỉ đơn giản vì một miếng hỏa linh chi. Một lọn tóc của Giả công tử có thể xao sơn chấn hổ, cũng có thể thăm dò xem cái người mà họ bắt về này có bao nhiêu trọng yếu.

“Địch mỗ nhất định giúp huynh chuyển lời.” Địch Nhân Kiệt theo bản năng lại muốn kêu “Phương Nhi”, nhưng lời tới bên miệng lại thay đổi, “Địch huynh cứ yên tâm.”

Hắn nếu hạ quyết tâm mặt dày mày dạn, hiện nay vẫn là nên chiều ý Nguyên Phương, hơn nữa hắn nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy tên này cũng không có gì không ổn.

Tấn Lỗi thấy Địch Nhân Kiệt đáp ứng thống khoái, cũng không để ý thương thế của hắn thế nào, thúc giục: “Người đi nhanh đi, ta mang bọn người xuống núi.”

Địch Nhân Kiệt cũng biết sự tình khẩn cấp, Vương Nguyên Phương vốn là thân phận đặc biệt, tuy rằng sáu năm trôi qua, Hoàng Thượng lại hạ xá lệnh, nhưng nếu có người phát hiện cậu đang ở ma giáo, còn bị quảng cho một cái tội danh phạm thượng làm loạn, nhất định sẽ thành đại phiền toái.

“Ta biết đường, không nhọc thiếu hiệp đưa tiễn.” Địch Nhân Kiệt kêu Nhị Bảo lại đỡ lấy mình, nâng người một cái, Địch Nhân Kiệt lập tức cảm thấy được vết thương này đều đau hơn vài phần.

Phương Lan Sinh cười nhạo: “Biết đường? Ngự Thiên sơn chúng ta có mê hồn trận, người đi mà được sao?”

“Ta đi được.” Địch Nhân Kiệt đem sức nặng nửa người giao cho Nhị Bảo, lại hướng về phía Nguyên Phương nở nụ cười.

“Mê hồn trận này, ta đã đi suốt sáu năm, cho dù xoay chuyển thế nào, ta cũng sẽ giải được.”

Ở vô số đêm chỉ có thể dựa vào ký ức mà chống chọi mà vượt qua, Địch Nhân Kiệt suy nghĩ tới kiếm chiêu của Nguyên Phương, trận pháp của Nguyên Phương, nghĩ đến thông thấu, nghĩ đến nát như.

Mặc kệ vật đổi sao dời thế nào, hắn đều nhận được, không chỉ có bản thân Vương Nguyên Phương, còn có hết thảy những gì thuộc về cậu.

Hắn rốt cục có cơ hội cùng cậu tái kiến.

Trước đây trận pháp đã phá.

Sao không muốn chơi lại một ván?

8. Chương 8

Địch Nhân Kiệt sắc mặt trắng bệch.

Sơn đạo không dễ đi, hắn còn phải lo lắng phân biệt cạm bẫy. Cách Nguyên Phương càng xa, Địch Nhân Kiệt càng cảm thấy trên người chỗ nào cũng đau. Tuy rằng Hạ Tiểu Mai đã giúp hắn băng bó cầm máu, lại ngăn không được hàn khí của Bách Thắng đao xâm nhập cơ thể.

Địch Nhân Kiệt nhìn Nhị Bảo đang đỡ mình xuống núi, lắc đầu thở dài, ai... nếu bây giờ bên cạnh hắn là Nguyên Phương, hắn không những không thấy lạnh, nói không chừng còn là ấm nóng hằm hập luôn ấy chứ.

Nhị Bảo không khỏi cảm thấy một trận ác hàn, cũng nhìn Địch Nhân Kiệt một cái, ước chừng đoán được thiếu gia muốn cái gì, trong lòng ủy khuất, lại thấy Địch Nhân Kiệt thật sự là chịu khổ sở, liền hỏi: “Thiếu gia, cậu có khỏe không? Mặt cậu trắng như giấy Tuyên Thành vậy, ta còn chưa từng thấy cậu như vậy bao giờ.”

Địch Nhân Kiệt trừng mắt nhìn Nhị Bảo: “Nói năng cũng lưu loát đấy.”

Nhị Bảo đắc ý cười, nhưng rốt cuộc vẫn là quan tâm Địch Nhân Kiệt: “Thiếu gia, nếu không chúng ta nghỉ ngơi một chút được không?”

“Không cần, trước xuống núi rồi tính sau. Việc này quan hệ đến tính mạng Nguyên Phương, ta không thể chậm trễ.”

“Thiếu gia, cậu cũng đừng tự mình đa tình nữa, quân sư người ta nói là không biết cậu, không phải Vương Nguyên Phương, mà là Địch Nhất, cậu còn khẳng khẳng nói người ta là Vương công tử. Nếu thật là Vương công tử, vì sao không chịu nhận cậu chứ?”

“Ta không biết,” Địch Nhân Kiệt sáng khoái trả lời, “Cũng không cần.”

“Thiếu gia! Theo ta thấy, ma giáo này rất tà hồ, Thiếu chủ gì đó bộ dạng rất giống Vương công tử, nói không chừng Địch Nhất cũng chỉ là người có tương tự.”

“Không phải”, Địch Nhân Kiệt lấy trong ngực áo ra một thứ, Nhị Bảo định thần nhìn kỹ, là nửa cây quạt của quân sư, “Thiếu gia, sao cậu lại lấy đồ của người ta vậy?”

“Tiểu tử người nói chuyện thật khó nghe, ta có lấy đâu.” Địch Nhân Kiệt mở quạt, mặt trên đề mấy câu thơ, “Người một nhà, còn phân biệt làm gì.”

Nhị Bảo nhìn cây quạt: “Mà cây quạt này thì sao? Là cái Vương công tử trước kia dùng sao?”

“Nguyên Phương trước kia dùng là quạt có vẽ tranh, còn cây quạt này là đồ mới, ước chừng khoảng ba năm nay thôi.”

“Cũng không phải cây quạt của Vương công tử trước kia, thiếu gia cậu cao hứng cái gì?”

“Tuy không phải là của huynh ấy trước kia, nhưng chữ trên mặt quạt thì có liên quan đến ta mà”, Địch Nhân Kiệt chỉ vào mấy câu thơ trên quạt, “Chỗ này viết ‘Nhĩ sở ca chi tu du, triệu mạch thượng vô cùng thụ, ngô duy liễu thụ chi ly hận, chí minh nguyệt lạc trường an.’” (Người cất tiếng ca trong chốc lát / Ba ngàn bãi bể nương dâu / Liễu rũ buồn ngày ly biệt / Nguyệt an bình dưới ánh trăng trong)

Nhị Bảo lắc đầu: “Xem mà không hiểu.”

“Người làm sao hiểu được, đây là ta viết.” Địch Nhân Kiệt cất cây quạt lại vào ngực áo, như đang nâng niu một món bảo bối.

“Cậu viết? Kia, người kia thật sự là Vương công tử?!”

“Đương nhiên rồi, nếu không, như thế nào sẽ đoạn phiền cứu ta.” Địch Nhân Kiệt càng nghĩ càng vui vẻ, “Hi hi, huynh ấy còn nhớ rõ lời nói của ta, còn viết ở trên mặt quạt. Ta vốn đang sợ huynh ấy quên ta, không nghĩ tới, huynh ấy còn nhớ rõ.”

Mấy câu thơ này kỳ thực là Dịch Nhân Kiệt ứng khẩu làm ra, vốn muốn làm một bài thơ giấu đầu, kết quả sau khi làm xong, Nguyên Phương còn cười hần, nói hần đọc sách nhiều năm sao lại bày trò ngốc nghếch như thế.

Nhị Bảo dè bủ: “Thiếu gia cậu vui mừng quá sớm, người đó nếu thật sự là Vương công tử, lại nhớ rõ cậu, sao có thể khoan tay đứng nhìn cậu bị Tần Lỗi đánh gần chết? Nói không chừng người ta vì chuyện của cha mình mà hận cậu rồi cũng nên.”

“Nguyên Phương thị phi phân minh, sẽ không.” Dịch Nhân Kiệt kiên định.

“Vậy cậu nói xem vì cái gì...”

Dịch Nhân Kiệt bỗng nhiên bưng kín miệng Nhị Bảo: “Đừng nói chuyện, có động tĩnh.”

Bọn hần cách chân núi không xa, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy con đường duy nhất dẫn lên Ngự Thiên sơn. Từ xa truyền đến tiếng vó ngựa và tiếng bước chân, rất nhiều rất nhanh mà không hỗn độn.

Một con ngựa cao lớn dần xuất hiện trong tầm mắt.

Nhị Bảo mở tay Dịch Nhân Kiệt ra, hạ giọng: “Thiếu gia, đó là Dương tướng quân, ôi chao, thiếu gia sao cậu phải trốn?”

“Đại sự không ổn.” Dịch Nhân Kiệt sắc mặt đại biến.

Dưới chân núi hiện ra một đạo quân, là quân binh tinh nhuệ của Dương Tĩnh do y tự mình dẫn dắt, tới chân Ngự Thiên sơn thì dừng lại, một đám người bắt đầu dựng quân doanh tạm thời.

Nhị Bảo mê mang không hiểu: “Dương Tướng quân làm gì vậy? Sao tự nhiên chạy tới đây, hôm qua hần mới kêu cậu tới chiêu hàng, như thế nào ngày hôm nay liền mang binh đến?”

“Giả Bảo Ngọc vẫn còn ở trên núi, ta cũng chưa đưa tin tức gì mà hần dám chạy đến chân núi cắm trại, xem ra Phương Nhi bọn họ thật sự gặp rắc rối rồi”, Dịch Nhân Kiệt sắc mặt ngưng trọng, “Chỉ sợ không bao lâu nữa, Dương Tĩnh sẽ tẩm máu Ngự Thiên sơn, một khi đánh giáp lá cà, song phương nhất định đều chịu tổn thương, đến lúc đó, tội danh phạm thượng làm loạn rửa không sạch được.”

Nhị Bảo tuy rằng không hiểu lắm nhưng cũng bị Dịch Nhân Kiệt làm cho khẩn trương lên, “Làm sao có thể? Ngự Thiên sơn còn có mê hồn trận, bọn hần làm sao lên núi, chẳng lẽ bọn hần có người phá được trận?”

“Bọn hần không phá được trận, lại có thể cường ngạnh hủy diệt cả trận pháp. Chỉ cần Dương Tĩnh phái một đội nhân mã lên núi, thấy cây tức phạt, không quá một ngày, trận này sẽ phá hủy.” Dịch Nhân Kiệt nhìn Dương Tĩnh không vừa mắt chút nào, bộ dạng khó coi coi như xong, còn muốn phá hư đồ của Phương Nhi nhà hần, thật sự là không biết xấu hổ. (Kiệt ca, ai mặt dày hơn anh được hả? =v=)

“Vậy, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Ta phải quay lại, Phương Nhi gặp khó khăn, ta không thể bỏ đi”, Dịch Nhân Kiệt dặn dò Nhị Bảo, “Người cầm phong thư này, nghĩ cách vượt qua đám binh lính đi Giả phủ. Theo ta thấy lần này Dương Tĩnh tới đây, hơn phân nửa là Giả phủ không rõ tình hình, Giả phủ có quý nhân trong triều, nếu biết Giả Bảo Ngọc nguy đến tính mạng, nói không chừng sẽ đồng ý giúp chúng ta.”

“Chính là...” Nhị Bảo khó xử mở miệng, “Thiếu gia cậu kêu ta tránh đi bọn hần, ta lại không biết đường, ngay cả xuống núi cũng không được, như thế nào tránh đi bọn hần a?”

Dịch Nhân Kiệt đang muốn truyền thụ giải pháp, lại nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm thiếu niên nhẹ nhàng dễ nghe: “Ta biết đường.”

Không ngờ là Phương Lan Sinh theo tới.

Nguyên bản Phương Lan Sinh chỉ là muốn thừa dịp nhiều người sự vội, trộm đi xuống núi, theo Dịch Nhân Kiệt đi Giả phủ chơi đùa, ai ngờ theo tới nửa đường hai người này không đi, chỉ lo chí chí chóc chóc nói cái gì. Phương Lan Sinh nghe không rõ, lại đến gần một chút, mới nghe được Dịch Nhân Kiệt nói chuyện Dương Tĩnh, cậu nóng ruột, dứt khoát đứng dậy, chỉ vào Nhị Bảo: “Ta sẽ dẫn hần đi.”

Nhị Bảo thấy Phương Lan Sinh liền hoảng sợ, nhớ tới vị Thiếu chủ này đánh mình còn trói mình, Nhị Bảo kinh hồn tán đảm: “Không không không, thiếu gia, ta không theo hần đâu.”

“Hắc! Người một tên gia đình nhỏ nhỏ, còn khinh thường Phương Lan Sinh ta?”, Phương Lan Sinh kéo Nhị Bảo từ sau lưng Dịch Nhân Kiệt ra, đoạt lấy phong thư, một tay nắm áo Nhị Bảo, ngẩng đầu nhìn Dịch Nhân Kiệt, “Chuyện này nói cho cùng là chuyện của Ngự Thiên thần giáo chúng ta, tuy rằng người rất đáng ghét, bất quá ta thấy người không có ý đồ xấu với quân sư, cũng tạm tin người một lần. Người nói cho ta biết nên làm gì, ta sẽ làm theo.”

Dịch Nhân Kiệt nhìn Phương Lan Sinh, lại nhìn Nhị Bảo, thật cảm thấy như vậy tựa hồ cũng an toàn hơn, liền gật gật đầu: “Kia làm phiền Thiếu chủ.”

Hắn đem những lời định nói với Nhị Bảo nói tỉ mỉ một lần với Phương Lan Sinh, lại dặn dò cậu lúc hạ sơn phải che giấu tung tích, tuyệt không thể để lộ. Dứt lời xoay người trở lên núi, thân thủ nhanh nhẹn như thể không bị chút thương tích gì.

Phương Lan Sinh nhìn theo bóng lưng hắn, tắc lưỡi: “Ta lần đầu tiên thấy có người trúng nhiều đao của Tần Lỗi như vậy mà còn khỏe như vâm.”

Nhị Bảo ương ngạnh tiếp lời: “Không phải khỏe như vâm, chỉ là vì Vương công tử, thiếu gia có thể có can đảm mà người thường không có được.”

Phương Lan Sinh bực bội trừng Nhị Bảo: “Lại gọi Vương công tử, đã nói rồi, quân sư không họ Vương, họ Dịch.”

“Phải phải phải.” Nhị Bảo lười biện bạch, đơn giản gật đầu thuận theo.

Hai người trốn trốn tránh tránh tìm đường nhỏ xuống núi, lại không phát hiện phía sau trong rừng rậm có một thân ảnh, đang gắt gao theo sát.

9. Chương 9

Dương Tĩnh đứng từ xa nhìn Ngự Thiên sơn, thần đàn của Ngự Thiên thần giáo ẩn trong rừng sâu, từ chân núi nhìn lên chỉ có thể thấy một chóp tháp nhỏ nhỏ. Tấm bia đá khắc chữ Ngự Thiên thần giáo dựng ngay trước mặt gã, tuyên cáo núi này có chủ.

Ngọn núi có dày đặc cơ quan cạm bẫy, còn có võ lâm cao thủ danh chấn giang hồ, nếu không phải muốn cướp về bảo bối rất quý trọng, không thể có bất kỳ sơ xuất nào thì gã chỉ hận không thể một mũi lửa đốt trụi ngọn núi chướng mắt này.

Mà bây giờ, Dương Tĩnh chỉ có thể dùng một biện pháp rất phiền toái.

Nhóm binh lính đầu tiên đã lên núi, thử đột phá mê hồn trận trứ danh của Ngự thiên thần giáo, nếu sau nửa ngày không có gì khả thi, Dương Tĩnh sẽ phái người dẫn hàng ngang vừa chặt cây vừa lên núi. Biện pháp này tốn thời giờ lại tốn sức, không phải là lựa chọn hàng đầu của gã, đối phó Ngự Thiên sơn, gã vẫn là hy vọng đám lính đi thám thính kia sẽ thu hoạch được gì đó.

Dương Tĩnh cùng Dịch Nhân Kiệt trước giờ nước sông không phạm nước giếng, đều là nhân tài hiếm có. Hai người tuổi tác xấp xỉ, thiếu niên đặc chí, tuổi còn trẻ đã làm tới chức tướng quân, luận quan chức thì còn cao hơn Dịch Nhân Kiệt. Gã thân hình cao lớn, râu rậm, bộ dạng cũng rất anh vĩ, thật ra ngoài Dịch Nhân Kiệt, không ai dám nói gã trông khó coi cả.

Dịch Nhân Kiệt nhìn gã không vừa mắt, trong lòng gã rõ ràng, nếu không phải bằng hữu thì là địch nhân, Dương Tĩnh nhân việc này, còn hy vọng có thể đem Dịch Nhân Kiệt tru diệt luôn cho rồi, giá họa cho ngự thiên thần giáo, coi như là một hòn đá ném hai chim.

Gã biết Địch Nhân Kiệt còn chưa xuống núi, dứt khoát ở dưới chân núi chờ, chỉ cần người vừa hạ sơn lập tức bắt giết, thế nhưng đợi đã lâu vẫn không thấy bóng dáng. Dương Tĩnh chỉ nghĩ người này đại khái bị Ngự Thiên thần giáo vây khốn, nói không chừng đã chết rồi, tâm tình nhất thời tốt lên.

Gã đang đắc ý, bỗng nhiên nghe thấy quân doanh phía sau có một trận xôn xao, không khỏi nhú mày, hỏi người hầu bên cạnh: “Chuyện gì vậy? Mau đi xem một chút.”

Ở phía sau quân doanh, có mấy tên lính bị đình phóng xuyên qua y phục và tay chân ghim chặt xuống đất, mà đình này, chính là vài đoạn nhánh cây.

“Sao lại thế này?! Ai tập kích các người?!”

“Không... Không phát hiện... Vừa mới có huynh đệ thấy xa xa có hai bóng người, muốn đuổi bắt, còn chưa có khởi hành đã bị đình phóng tới. Người nọ thân thủ rất nhanh, chúng ta căn bản không biết hắn từ nơi nào xuất chiêu nữa!”

Người hầu cả kinh, rút kiếm tự vệ, gió núi gào thét, cũng không thấy ai công kích, thế nhưng hấn lại xanh cả mặt.

Coi như bọn hấn nhân số chiếm thượng phong, người trong ma giáo có võ công cao như thế, nếu là đánh nhau thật, một đám huynh đệ này còn ai sống sót được đây?

Địch Nhân Kiệt vừa bước vào Bích Sơn đường, đã bị ám khí kề vào cổ họng.

Hạ Tiểu Mai buồn bực nhìn hấn: “Địch đại nhân, đã đi rồi, vì sao còn quay lại?”

“Nơi này có người của ta, vì sao không được quay lại.” Địch Nhân Kiệt giương khóe miệng, nói một cách đương nhiên. Hạ Tiểu Mai trừng hấn liếc mắt một cái: “Địch Nhân Kiệt người sớm hay muộn có một ngày chết tại đây vì cái tội nói bậy.”

“Sớm hay muộn có một ngày, nhưng không phải ngày hôm nay, Tiểu Mai ngươi sẽ không giết ta.” Gặp được Vương Nguyên Phương, Địch Nhân Kiệt cảm thấy mình trở về làm thiếu niên khinh cuồng phóng túng năm nào, không còn lãnh ngôn lãnh ngữ nữa. Hấn rất tự tin, tin tưởng mặc kệ cái gì đều có thể dùng lời nói để hóa giải.

Này là năng lực của hấn, cũng là mị lực của hấn.

Quả nhiên, Hạ Tiểu Mai thu ám khí, Địch Nhân Kiệt lúc này mới thò đầu ra nhìn: “Phương Nhi đâu?”

Hạ Tiểu Mai nhú mày: “Quân sư không phải tên này.”

“Hảo hảo hảo, quân sư nhà các người đâu? Sự tình có biến, ta có chuyện quan trọng muốn cùng huynh ấy thương nghị.”

“Ta ở trong này.” Vương Nguyên Phương từ sau tấm bình phong đi ra, bên người đi theo Tấn Lỗi, còn đi theo một người mà Địch Nhân Kiệt chưa thấy qua, người nọ vẻ mặt vui sướng, đứng cạnh Tấn Lỗi, quả thực chênh lệch như bầu trời với đáy biển.

Địch Nhân Kiệt vui vẻ chạy tới, bị Tấn Lỗi ngăn lại: “Lan Sinh đâu?”

“Theo Nhị Bảo đi Giả phủ đưa tin, không đúng, làm sao người biết Phương Lan Sinh đi theo chúng ta.”

Tiểu ca kia ở bên cạnh cười nói: “Chuyện của Thiếu chủ Hữu hộ pháp không có gì không biết. Thiếu chủ chân trước mới vừa đi, Hữu hộ pháp liền phái người đi theo hấn, chính là không nghĩ tới Thiếu chủ chưa trở về, người đã trở lại.”

Địch Nhân Kiệt nhìn người này cười đến thân thiết, mặc dù giọng nói mang theo khẩu âm miền núi, nhưng một chút cũng không làm cho người ta chán ghét, còn làm cho người ta cảm thấy hứng thú, cũng nhịn không được cười theo: “Vị huynh đài này là?”

“Cung Khánh Đông.” Người nọ chủ động cùng Địch Nhân Kiệt làm quen. Tấn Lỗi tâm phiền ý loạn: “Khánh Đông đừng theo hắn vô nghĩa! Địch Nhân Kiệt, chuyện truyền tin chuyện nguy hiểm như vậy, làm sao người có thể để Thiếu chủ đi làm.”

Địch Nhân Kiệt nheo mắt nhìn: “Người nếu lo lắng, đi theo là được mà.”

“Người!”

Địch Nhân Kiệt cũng không quản Tấn Lỗi tức giận, chỉ lo đi kéo tay Nguyên Phương, bị cậu tránh né, Địch Nhân Kiệt không cầm được tay cậu, chỉ đành bắt lấy tay áo, dứt khoát không buông: “Phương... Ta có việc nói với huynh.”

Nguyên Phương bỏ mặc hắn, nói với Tấn Lỗi: “Người nếu muốn đi xem Thiếu chủ thì đi đi.”

Tấn Lỗi nắm chặt nắm tay, lại cắn chặt răng: “Ta mà đi, hắn lại nói ta coi hắn là tiểu hài tử.”

Nguyên Phương vỗ vỗ vai Tấn Lỗi: “Người biết là tốt rồi, Thiếu chủ tuổi tác cũng không còn nhỏ, võ công không tồi, huớng hồ, người không phải còn để người kia đi theo sao? Đã vậy, không cần lo lắng.”

Tấn Lỗi gật gật đầu.

Địch Nhân Kiệt đáp lời: “Này là được rồi, mọi chuyện khẩn trương như vậy, người phải tin tưởng người khác một chút...”

Tấn Lỗi trừng mắt nhìn Địch Nhân Kiệt, trong mắt tất cả đều là sát khí.

Địch Nhân Kiệt im miệng, hì hì cười. Hạ Tiểu Mai sau lưng hắn thở dài.

Còn thể thống gì.

10. Chương 10

Địch Nhân Kiệt thật hoài niệm trước đây, khi đó hắn cùng Nguyên Phương phá án, luôn là hắn đưa ra ý kiến trước.

Đâu có như hiện giờ, hắn bị xem như món đồ bài trí chống chọi một bên.

“Ta xem Dương Tĩnh đã muốn phái người lên núi, hiện tại hắn là...” Địch Nhân Kiệt mới vừa mở miệng, Vương Nguyên Phương liền vung tay lên, Cung Khánh Đông thấy thế hướng Địch Nhân Kiệt gật đầu cười, liền phi thân chạy ra ngoài.

“... Đây là...” Địch Nhân Kiệt bất minh sở dĩ, nhìn qua Nguyên Phương, Nguyên Phương không để ý tới hắn, nhìn Tấn Lỗi... Không bằng không nhìn, đành phải nhìn về phía Hạ Tiểu Mai, vẫn là Tiểu Mai tương đối tốt tính: “Khánh Đông là tình báo do chính ta dạy dỗ, hắn sẽ phụ trách dẫn người đi thăm dò rõ ràng tình huống hiện tại của Dương Tĩnh.”

Mọi người ở Ngự Thiên thần giáo phối hợp ăn ý, Địch Nhân Kiệt ở đây trở thành ngoại nhân, nhưng hắn vẫn không cam lòng bị cho ra rìa, “Chúng ta còn phải mau chóng tra xem rốt cục...”

Lời còn chưa dứt, Giả Bảo Ngọc đã bị người áp giải lên Bích Sơn đường.

Địch Nhân Kiệt vừa tức giận vừa buồn cười, tức giận vì mình không có cơ hội phát huy, buồn cười vì Phương Nhi mặc kệ khi nào thì đều có thể cùng hắn tâm ý tương thông.

Giả Bảo Ngọc bị giải đến, vừa nhìn thấy Tiểu Mai thì cả người đã cứng đờ, tóc bị cắt tán loạn trên trán, làm cho vị công tử ca cao tại thượng nhất thời có chút tương xứng với hoàn cảnh hiện tại.

Nguyên Phương kêu người nói lỏng tay, Giả Bảo Ngọc cũng không có chút cảm kích. Cậu ta không có bộ dạng khinh cuồng tự phụ như khi ở Giả phủ, nhưng giữa mi tâm vẽ kiêu ngạo thủy chung không phai nhạt.

Tiểu Mai nhìn cậu ta không vừa mắt, cũng đâu bạc đãi gì, cắt mấy cọng tóc thôi mà, lại không có chặt tay chặt chân gì cậu ta, bày ra cái bộ dáng sợ hãi ấy làm chi chứ.

Tiểu Mai chỉ nhớ khi mình còn nhỏ đã vất vả cực khổ thế nào, y tất nhiên không thể hiểu được tâm tình của Giả Bảo Ngọc mười ngón tay không dính nước mùa xuân. Giả Bảo Ngọc thì chỉ tự kỷ chính mình tự đứng gặp nạn, sinh tử nguy nan, tất nhiên cũng không đoán được Tiểu Mai kỳ thực không có ý làm khó mình.

Nguyên Phương hỏi: “Giả công tử, người có biết đây là nơi nào không?”

Giả Bảo Ngọc tuy là văn nhân đọc sách thánh hiền, nhưng bởi vì gia thế nên cũng hiểu được chút ít chuyện giang hồ, liền thành thành thật thật trả lời: “Danh viết Ngự Thiên, khả ngự thương thiên (bản lĩnh bằng trời), hành tung quỷ dị, giáo chúng đông đảo, vô lâm các phái e ngại, gọi là ma giáo.”

Bảo Ngọc nói xong, không dám nhìn Hạ Tiểu Mai, chỉ có thể giương mắt nhìn về phía Nguyên Phương, đối phương không giận ngược lại mỉm cười: “Ma giáo... Cũng đúng, bốn giáo trong giang hồ bị cho là tà ma ngoại đạo, nhưng thật ra là họ khen ngợi thực lực bốn giáo bất khả xâm phạm. Giả công tử mặc dù không tập võ, lại biết chuyện giang hồ, cũng là khó được.”

Giả Bảo Ngọc gật đầu, lại lắc đầu: “Ta nghĩ lời của giang hồ cũng có chỗ sai.”

“Hừm? Xin lắng tai nghe.”

“Giang hồ nói người trong ma giáo hạ cử lưu cao lớn thô kệch, nhưng ta thấy... ta thấy người khí chất văn nhã, chắc chắn đọc nhiều thi thư. Hơn nữa, hơn nữa các người bộ dạng tuyệt không thô tục, đều rất dễ nhìn.”

Người có ngũ quan, cảm giác luôn đi trước lý trí, Giả Bảo Ngọc cả đời yêu thích vẻ đẹp, mỹ ngọc, mỹ nữ, mỹ hoa mỹ thảo, thư họa mỹ lệ, con người đều chịu sự chi phối của cảm tình, cho dù thân hãm bùn lầy vẫn sẽ theo bản năng hướng về cái đẹp.

Tấn Lỗi cười lạnh: “Giả công tử hay là muốn nói chúng ta không phải ma giáo.”

“Là ma giáo.” Giả Bảo Ngọc thở dài, “Diễm lệ quang hoa, vốn là gốc của tà ma.”

Lần này đến phiên Dịch Nhân Kiệt cười to.

Hắn cười đến càn rỡ, động đến vết thương cũng không quan tâm, chạy đến trước mặt Giả Bảo Ngọc chỉ tay cười to, thấy Giả Bảo Ngọc sững sốt hắn còn ngại không đủ, lại lôi kéo Tiểu Mai, bị Tiểu Mai ghét bỏ phất tay áo hắn mới chạy tới bên cạnh Nguyên Phương.

Lúc này hắn mới chịu thu lại vẻ càn rỡ, chỉ hơi giương giương khóe môi, nhìn Nguyên Phương chằm chằm.

Giả Bảo Ngọc bị dọa không nhẹ, cậu vốn thông minh lanh lợi, vừa vào Bích Sơn đường liền chú ý tới ngọc bội quan gia trên người Dịch Nhân Kiệt, biết hắn là người trong triều đình, cũng yên tâm hơn một chút. Ai ngờ người này lại điên như vậy, “Đây là... làm sao a?”

Dịch Nhân Kiệt che miệng cười: “Ta mới vừa phát hiện một cách mới để khen người khác, tà ma ngoại đạo thì vẻ ngoài xinh đẹp, danh môn chính phái bộ dạng xấu xí, cách khen này thật không tệ nha.”

Vương Nguyên Phương liếc mắt nhìn hắn một cái: “Đúng vậy, người là danh môn chính phái.”

Dịch Nhân Kiệt dứt khoát hướng Nguyên Phương thở dài: “Danh môn chính phái tham kiến tà ma ngoại đạo.”

Tấn Lỗi thấy quân sư lộ ra vẻ mặt ghét bỏ mà khóe miệng tựa hồ có ý cười, nhịn không được cắt đứt không khí mờ ám giữa hai người: “Giả Bảo Ngọc, ta hỏi người, trên người người có bảo bối gì còn quan trọng hơn cả tính mạng không?”

Giả Bảo Ngọc lập tức lắc đầu: “Không có khả năng, tánh mạng của ta chính là quan trọng nhất.”

Giả Bảo Ngọc không nói dối, cậu là độc đinh của Giả phủ, từ nhỏ được nuông chiều, trong lòng cậu biết rõ không có gì quan trọng hơn bản thân cậu. Huống chi lúc này trong Bích Sơn đường không khí quỷ dị, cậu đoán có lẽ Giả phủ phái người tới cứu mình. Tình huống chưa rõ, cho dù cậu thực sự biết cái gì, cũng không thể nói.

Nguyên Phương còn muốn hỏi lại bị Địch Nhân Kiệt ngăn lại, hần thấp giọng: “Hỏi như vậy quá chậm, theo ta thấy, không bằng để tiểu tử này ở riêng với Tiểu Mai đi.”

“Vì sao phải...” Nguyên Phương khẽ nhú mày, lại ngẫm hiểu, “Không hổ là danh môn chính phái.”

“Quá khen quá khen.”

Quả nhiên trước mặt Tiểu Mai, Giả Bảo Ngọc không còn chút trấn tĩnh nào, lúc bị Tiểu Mai dẫn đi, cả người cậu ta đều run rẩy.

Thế đạo chính là, vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Một lúc sau, Cung Khánh Đông trở về: “Quân sư, Dương Tĩnh cho người lên núi, đang cố gắng phá trận.”

Tấn Lỗi lo lắng Phương Lan Sinh, luôn luôn đứng ngồi không yên, nghe nói địch nhân lên núi, lập tức phát hỏa: “Ta đi giết bọn họ.”

“Không...”

“Không...”

Địch Nhân Kiệt cùng Vương Nguyên Phương đồng thời lên tiếng, lại đồng thời im lặng, Địch Nhân Kiệt nhìn Nguyên Phương, cậu không nhìn hần, chỉ nhú mày. Địch Nhân Kiệt khoát tay, tỏ vẻ mình sẽ không nói nữa, chỉ nghe theo lời cậu thôi.

“Không cần giết, Đông nhi đi dẫn đường cho bọn hần đi. Dẫn tới trong núi Tiềm Long Giản vậy khốn bọn họ, rồi về đây bẩm báo lại cho ta.”

“Dạ.” Cung Khánh Đông một khắc không được nghỉ, lại chạy ra ngoài.

Địch Nhân Kiệt hướng Nguyên Phương mặt mày hớn hởi: “Ta muốn nói chuyện với huynh.”

Vương Nguyên Phương chỉ chỉ sàn nhà: “Nói ở đây đi.”

“Chuyện trọng yếu, nói riêng với huynh.” Địch Nhân Kiệt chơi xấu, một bộ sẵn sàng, “Nếu huynh không đáp ứng, ta sẽ ôm huynh chạy đi.”

“Người nếu có thể chạy ra năm bước không bị Tấn Lỗi bắt lại, cũng coi như mạng người lớn.”

“Ta đây ở chỗ này hôn huynh một cái, coi như Tấn Lỗi giết ta, ta chết cũng đáng.”

Địch Nhân Kiệt hí hửng, sáp lại thật gần, Nguyên Phương cũng không biết là thực sự bó tay hay là lừa cùng hần dây dưa, rốt cục gật đầu.

“Đến phòng ta.”

11. Chương 11

Phòng của Nguyên Phương bày trí rất tốt, tình thơ ý họa tri âm tri kỷ, lại có mỹ nhân bầu bạn, Địch Nhân Kiệt bước vào liền không muốn đi ra nữa.

Địch Nhân Kiệt nhìn Nguyên Phương: “Lạc hoa thính phong khiêu...” (Hoa rơi nghe gió thổi)

Nguyên Phương không để ý đến hần.

Địch Nhân Kiệt cứ thế ngồi xuống bên cạnh cậu: “Câu thơ này viết đã lâu, mãi mà chưa có câu tiếp theo, hay là huynh làm tiếp đi?”

Nguyên Phương rót trà: “Chuyện quan trọng là gì?”

“Ta nói đúng là chuyện quan trọng,” Địch Nhân Kiệt chỉ Nguyên Phương, lại chỉ vào chính mình, “Nhân sinh đại sự.”

“Địch đại nhân có nhân sinh đại sự sao không đi tìm phụ mẫu bà mai mà nói, nói với ta làm gì?”

“Không tìm huynh nói, liền không tính là nhân sinh đại sự. Ta hai năm qua được Hoàng Thượng ban thưởng không ít, có thể mua một tòa nhà lớn, còn có thể tìm nhiều người hầu cho huynh nữa.”

“Địch đại nhân mua nhà thì có quan hệ gì tới ta, hơn nữa ta tay chân lành lặn, cũng không cần người hầu.”

“Hảo hảo hảo, huynh không cần người hầu, vậy để ta hầu hạ huynh, ta đã nghĩ kỹ...”

Nguyên Phương cắt lời hắn: “Ta không có hứng thú nghe.”

“Huynh có. Huynh để ta vào phòng, ngay cả trà cũng rót rồi, chính là có ý định cùng ta nói chuyện”, Địch Nhân Kiệt đắc ý cười, “Cho dù một vạn năm không gặp, ta vẫn hiểu rõ huynh.”

Nguyên Phương bất đắc dĩ thở dài: “Có gì muốn hỏi thì hỏi mau, hỏi xong coi như hết, cái gì mua nhà người hầu loạn thất bát tao cũng không được nhắc lại nữa.”

Còn rất nhiều chuyện bên ngoài phải lo, Địch Nhân Kiệt lại cứ dây dưa khiến cậu vướng bận, cậu chỉ muốn sớm nói cho rõ ràng, sau đó chuyên tâm đối phó kẻ địch.

Địch Nhân Kiệt cuối cùng không tiếp tục cọt nhả nữa: “Vậy huynh có nhận ra ta hay không?”

“Nhận ra.”

“Chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Trường An, Đức Vân đường.”

Nói đúng rồi.

Vương Nguyên Phương quả nhiên nhớ rõ hắn.

“Huynh nếu nhận được ta, vì sao không để ý tới ta? Vì cái gì còn lấy cái tên kỳ quái như vậy?”

Nguyên Phương không đáp lời, Địch Nhân Kiệt đứng dậy xem xét ngoài cửa sổ: “Huynh nói đi, tường không có lỗ tai đâu.”

“Bọn họ sẽ không đến nghe trộm đâu, bọn họ rất tin tưởng ta, ta cũng rất tín nhiệm họ, họ như người nhà của ta vậy. Ta cải danh đổi họ không phải là bị ép buộc, ta ở lại đây, cũng là do ta tự nguyện.”

“Vậy huynh...”

Nguyên Phương lấy từ dưới gối ra một quyển ghi chép, ném cho Địch Nhân Kiệt

“Xem hết, ngươi sẽ hiểu.”

Ánh mắt Nguyên Phương tĩnh như mặt nước: “Địch Nhân Kiệt, ta nhớ được ngươi. Chính là, đối với ngươi, ta đã không còn cảm giác.”

Quyển ghi chú kia rất dày, Địch Nhân Kiệt nhận ra nét chữ của Nguyên Phương. Ngoài bìa không có chữ, trang thứ nhất, vốn vẹn năm chữ.

Trường An Đức Vân đường .

Trong quyển vở này ghi lại toàn bộ mọi chuyện từ khi Nguyên Phương cùng Địch Nhân Kiệt sơ ngộ đến nay.

Địch Nhân Kiệt xem một chút, Nguyên Phương viết rất tỉ mỉ, khi nào, ở đâu, xảy ra chuyện gì, đã nói những gì, từng chút từng chút đều ghi lại rõ ràng.

Sau đó, Địch Nhân Kiệt thấy nghi hoặc, hắn phát hiện trong sách viết có chỗ viết sai, bị Nguyên Phương sửa chữa, xóa xóa sửa sửa tới mấy lần.

Tiếp tục sau nữa, Địch Nhân Kiệt thấy lo lắng, hắn phát hiện giữa những hàng chữ này, tái nhợt vô lực, không chút tình cảm nào, ngay cả lúc kể lại khoảng thời gian khổ sở nhất của Nguyên Phương, chữ viết cũng rất đoạn chính.

Giấy rất cũ kỹ, hẳn là cất giữ đã nhiều năm, nhưng màu sắc thống nhất, có thể thấy được là viết một mạch từ đầu tới cuối. Nét mực có vài chỗ từ đậm thành nhạt, hẳn là viết rất nhanh, trang sách có vài chỗ sờn rách, đại khái luôn bị chủ nhân lấy ra lật xem.

Hết thấy đều là rất mất tự nhiên.

Tại sao có người có thể bình thản viết lại những chuyện mình đã từng trải qua như thế, tại sao không vương chút tình cảm nào, tại sao phải sửa chữa nhiều như vậy, lại tại sao không ngừng lật giở xem tới xem lui.

Địch Nhân Kiệt bỗng nhiên nghĩ tới điều gì.

Hắn nhìn về phía Nguyên Phương, cậu đang đưa một chén trà qua cho hắn.

“Có lẽ người rất khó chấp nhận. Bất quá đúng là như thế.”

Sáu năm trước, khi Nguyên Phương chạy ra khỏi đồng cỏ nát, ngơ ngẩn ngẩn lưu lạc một hồi. Cậu biết rõ mình thân là nhi tử của tội thần, không nên tiếp xúc với bất cứ ai, vì vậy cậu chỉ dám trốn ở làng quê trấn nhỏ hẻo lánh. Trong núi không có đại phu, cũng không có được liệu tốt, cậu thương thế quá nặng, lại chỉ có thể tự mình trị thương, khổ sở muôn phần vết thương cũng không tốt lên, ngược lại sinh bệnh nặng.

Khi Nguyên Phương sinh bệnh, Địch Nhân Kiệt đang hai bàn tay trần đào bới đồng tàn tích, máu tươi đầy đất, thủy chung tìm không thấy người hắn muốn tìm.

Lần bệnh này, mấy lần khiến Nguyên Phương quanh quẩn trước Quỷ môn quan.

Mất máu quá nhiều, thương cũ bệnh mới, làm cậu hôn mê không biết bao lâu.

Nhưng trời xanh không tuyệt đường sống của cậu, vẫn là để cậu tỉnh lại, khi Nguyên Phương mở mắt ra, nhìn thấy nóc nhà tối đen dơ bẩn, cảm nhận được, là miệng đắng lưỡi khô, bụng đói đến rạo rạo.

Cậu khó nhọc đứng lên, mơ mơ màng màng tìm được một dòng sông nhỏ, bắt được một con cá, ăn cho no bụng.

Khi cậu làm xong hết mấy việc này thì nằm dài ra ở bờ sông, trên đỉnh đầu là trời cao thăm thẳm, sao sáng như ngọc.

Ngân hà chói mắt, không ngừng không nghỉ, ở một nơi không ai với tới, chưa bao giờ ngừng chuyển động.

Khi đó, Địch Nhân Kiệt đang trong thư phòng đốt đèn viết yêu sách thư, một phong, là thỉnh cầu điều mình đến thành nhỏ phụ cận Trường An, một phong, là thỉnh cầu Hoàng Thượng đại xá thiên hạ, buông tha Vương Nguyên Phương.

Nguyên Phương nhìn những đốm sáng trên trời, chợt nghĩ tới, chính mình hẳn là có một cái tên.

Mà tên này, cậu lại đã quên.

Nửa năm sau, Nguyên Phương vẫn không rời khỏi thôn nhỏ đó. Cậu vẫn ở trong căn nhà cũ nát kia, mỗi ngày lên núi hái thảo dược tự chữa thương cho mình. Cậu không nhớ nổi mình là ai nhưng chưa từng bỏ cuộc, cậu phát hiện mình thơ văn thông thạo, tri thức uyên bác, còn biết võ công. Cậu nghiên cứu y phục trên người, thủ công tinh xảo, liền suy đoán hẳn mình cũng thuộc thế gia. Lại thấy mình thân chịu trọng thương, nhất định là gặp tai họa gì đó. Mình xuất thân bất phàm, hiện tại lại rất chật vật, tỉnh lại ở một nơi xa lạ, đủ loại dấu hiệu này khiến cậu tỉnh tưởng, mình nhất định đã gặp ai đó, sau lại tai họa ngập đầu, hẳn là nên tránh xa mọi người, cầu lấy bình an.

Khi Nguyên Phương rời khỏi sơn thôn kia, Địch Nhân Kiệt đang làm chức pháp tào ở một nơi nào đó, ngăn người với một khối thi thể hoàn toàn biến dạng.

Sau đó, Địch Nhân Kiệt đi qua rất nhiều núi đồng, Nguyên Phương cũng vượt qua rất nhiều sông suối, hai người càng chạy càng xa, càng chạy càng xa.

Trong khoảng thời gian này, Nguyên Phương vẫn không ngừng tìm kiếm ký ức của mình.

Chính là có cố thể nào cũng vô dụng, trong đầu cậu như có một cánh cửa lớn đóng thật chặt, không muốn lộ ra kẽ hở nào cho cậu.

Cho đến hơn ba năm trước, cậu đang ngồi trong trà quán thì ngẫu nhiên gặp một người. Cậu đang uống trà, người kia mang theo mấy nam nhân tướng mạo bất phàm đến ngồi đối diện cậu, vừa tới liền hỏi: “Trông người đẹp như vậy, rất phù hợp giáo lý bốn giáo, có muốn đến Ngự Thiên sơn của chúng ta không?”

Người kia lại hỏi cậu: “Người tên là gì?”

Mà cậu thì không biết mình tên gì.

Cậu thực bối rối, thực đau đầu, giữa một mớ hỗn loạn, chợt một chữ bật ra.

Chữ kia đại khái đối với cậu hẳn là rất trọng yếu.

Cậu nhớ rõ âm thanh của nó, có lẽ đã tự mình gọi qua rất nhiều lần, cậu thậm chí trong nháy mắt cảm thấy, những khi chữ này ra khỏi miệng cậu đều rất cao hứng, nhưng cậu không nhớ nổi chữ đó viết như thế nào. Cậu chỉ là tự nhiên nói ra.

“Địch? Là cây sáo sao?” Người kia hỏi cậu.[1]

Cậu gật đầu, dừng một chút mới nói thêm, “Tên một chữ Nhất.”

Nguyên Phương mơ mơ hồ hồ mà theo người kia lên Ngự Thiên sơn.

Cậu hòa nhập vào cuộc sống của mọi người ở đó, tuy rằng bọn họ rất tùy ý làm xằng, nhưng kỳ thực cũng không làm ác. Cậu không thể nói là thích, cũng không thể nói là không thích, chỉ biết mình ở đây rất tự nhiên, rất thoải mái.

Khi đó cậu trong lúc vô ý có nói với Hạ Tiểu Mai chuyện mình từng bị thương, Tiểu Mai bốc thuốc cho cậu điều dưỡng, thịnh tình không thể chối từ, cậu đành phải nhận.

Có lẽ là nhờ Tiểu Mai trợ giúp, cũng có lẽ là nhớ lại cái chữ kia giúp cậu mở ra cánh cửa trong trí nhớ. Có một đêm, cậu nằm mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mộng thật sự rõ ràng, là những chuyện cậu đã trải qua.

Cậu từ trong mộng bừng tỉnh, tùy tay cầm lấy một quyển vở, viết xuống câu đầu tiên.

Trường An Đức Vân đường

Sau đó là,

Địch Nhân Kiệt

“Ta sợ mình lại sẽ mất đi trí nhớ, lúc đó liền thấp đèn, viết ra tất cả những gì trong mộng, có những chỗ ta không rõ, cố gắng hồi tưởng, sửa chữa mấy lần, từ đầu đến cuối không dám dừng bút. Khi ta viết xong, xem lại những gì mình viết, cảm giác được người trong sách kia, từng có tuổi trẻ khinh cuồng, từng có yêu hận tình cừu, từng có vô cùng đau đớn, từng có vô cùng thống khổ.”

Nguyên Phương chậm rãi nói: “Ta luôn luôn thực quý trọng những ký ức này, không ngừng lật xem, sau lại mơ thêm vài lần, lại sửa sang một lượt. Mộng này bắt đầu từ Trường An Đức Vân đường đến khi chúng ta ly biệt là tường tận nhất, ngoài ra những chuyện khác chỉ thấy mơ hồ. Sau khi ta hoàn thành thì hiểu được tình cảm của người trong sách dành cho người, cũng rất cụ thể hiểu được, lúc trước ta tại sao lại nhớ tới chữ Địch.”

“Nhưng là...”, Địch Nhân Kiệt tiếp lời cậu, “Nhưng là, kia đều là tình cảm của người trong sách, không phải tình cảm của huynh.”

Hắn rất cuộc hiểu rõ chỗ nào không thích hợp.

Nguyên Phương nhớ lại những chuyện trước kia, nhưng lúc này với cậu chúng đều không có ý nghĩa. Cậu tựa như xem một tuồng kịch, mặc kệ người diễn có bao nhiêu tình cảm, trong mắt người xem cuộc vui mà nói, chẳng qua là nhất thời mà thôi.

Cậu đọc lại những ghi chép này vô số lần, lại không nhớ nổi một phân tình cảm, cậu cơ hồ lật đến nát vụn từng trang giấy, vẫn là không được gì.

Địch Nhân Kiệt với cậu, chỉ là một người, một người từng quen biết, có quan hệ, rồi lại không quan hệ.

Ai sẽ hữu tình với một kẻ không liên quan gì mình.

“Cho nên, ta là Vương Nguyên Phương, cũng không phải Vương Nguyên Phương.”

Nguyên Phương nghiêm túc nói, cậu tuy rằng không còn tình cảm, nhưng lại biết người trước mắt có thể hiểu được mình, cậu và hắn tâm ý tương thông, đây là những gì trong sách nói, cho dù cậu không còn là cậu trước kia, điều này vẫn không thay đổi.

Địch Nhân Kiệt cúi đầu, Vương Nguyên Phương không nói gì.

Ngoài cửa sổ gió thổi mạnh.

“Lạc hoa thính phong khiếu...”

“Cái gì?”

“Câu tiếp theo, quả nhiên vẫn để huynh viết vậy.”

Nguyên Phương nhú mày: “... Chẳng lẽ ngươi vẫn không hiểu?”

“Ta hiểu rõ.” Địch Nhân Kiệt ngẩng đầu, chằm nấn, đốt tập ghi chép trong tay.

Nguyên Phương cả kinh, đứng bật dậy: “Địch Nhân Kiệt!”

Địch Nhân Kiệt cầm xấp giấy đang cháy, cười đến ôn nhu.

“Chuyện trước kia huynh đã biết rồi, còn giữ cái này làm chi, dù có nhìn hoài cũng đâu tìm lại được cảm giác ngày trước. Muốn tìm cảm giác, chỉ đọc sách không đủ, mà phải nhìn người. Ta sẽ ở trước mặt huynh, huynh phải nhìn ta nhiều một chút, sớm cũng nhìn, muộn cũng nhìn, nhìn đến khi có cảm tình thì thôi.”

“Ngươi đủ rồi!”

“Phương Nhi, ” Địch Nhân Kiệt kéo tay Nguyên Phương đặt lên trước ngực mình, “Sờ thử xem, có thể cảm giác được cái gì?”

Địch Nhân Kiệt ánh mắt chân thành, lòng bàn tay Nguyên Phương nóng lên.

“Có... Nhiệt độ cơ thể, còn có tim đang đập.”

“Vậy là được rồi, ta là Địch Nhân Kiệt, không phải người trong sách mà là người đang rành rành đứng trước mặt huynh. Huynh là Vương Nguyên Phương, không phải một người trong bản ghi chép khô khan kia mà là mỹ nam tử biết động biết khóc biết cười mà ta tâm ái.”

Địch Nhân Kiệt nhìn Vương Nguyên Phương, cũng như khi bọn họ gặp nhau lần đầu.

“Huynh có thể, tiếp tục yêu ta một lần.”

=====

“Địch Nhân Kiệt...”

“Cái gì?”

“Đã đốt tới tay...”

[1] Chữ Địch trong tên của Kiệt ca là chữ này , phát âm là [dị], còn chữ “địch” nghĩa là “cây sáo” thì là chữ này , phát âm là [dị]. Hai cách phát âm tương tự nhau, chỉ khác thanh điệu.

12. Chương 12

Nhị Bảo tránh ở phía sau cây thò đầu ra nhìn, trước mắt chính là Giả phủ, đại môn có hai tên lính đứng canh, nhìn trang phục thì đúng là người trong quân doanh của Dương Tĩnh.

“Ây... Bây giờ phải làm sao đi vào trong a”

Nhị Bảo đang xoắn xít tự hỏi, giật mình nhìn lại đã không thấy Phương Lan Sinh bên cạnh mình đâu, nhìn thêm lần nữa, tiểu tử đó đã chạy đến trước đại môn Giả phủ.

“Đứng lại!” Thủ vệ ngăn Phương Lan Sinh, “Người là ai! Sao lại chạy đến Giả phủ?!”

Phương Lan Sinh chống nạnh gầm lên giận dữ, thanh âm so với hai người kia còn lớn hơn: “Gia gia của người mà người cũng không biết à! Ta đây là đại danh鼎鼎鼎鼎 Ngự...”

Nhị Bảo điên cuồng lao tới giữ chặt lấy Phương Lan Sinh, lại cúi đầu khom lưng với hai tên thủ vệ: “Hai vị quân gia, thật không phải, tiểu thiếu gia nhà ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, tiểu thiếu gia, mau tạ lỗi với hai vị quân gia đi!”

Nhị Bảo muốn Phương Lan Sinh cúi đầu, cậu tất nhiên không chịu, đứng thẳng lưng trừng mắt nhìn hai người kia. Nhị Bảo thấy tình thế không tốt, nhanh chóng nhỏ giọng khuyên Phương Lan Sinh: “Tiểu tổ tông mau nghe lời ta đi, người còn muốn vào trong không vậy?”

Phương Lan Sinh lúc này mới nói thềm một câu: “Thực xin lỗi.”

“Thôi được rồi. Hai người các người từ đâu tới? Có biết đây là nơi nào hay không?”

“Chúng ta là đến thăm viếng, là thân thích của Giả phủ, phiền toái nhị vị quân gia gia hỗ trợ thông báo một tiếng, cho chúng ta vào.”

Thủ vệ cao thấp đánh giá hai người: “Không có nghe nói Giả phủ gần đây có thân nhân nào cả.”

“Giả lão gia chắc đang lo việc khác mà quên mất rồi, ta có mang thư đến đây”, Nhị Bảo rút phong thư kia ra, thủ vệ đưa tay muốn lấy, Nhị Bảo lại thu vào, về cột nhà ghé tai hắt nói, “Đây là chuyển giúp tiểu thư nhà chúng ta, thư tình, nhị vị quân gia không tiện xem đâu.”

Hai người liếc nhau một cái, một người gật gật đầu, ngẫm hiểu cười với Nhị Bảo: “Huynh đệ, không phải không tin người, bất quá, chúng ta rời khỏi chỗ này thì không hay lắm.”

Nhị Bảo biết, hai người này là muốn bạc, vội cúi đầu khom lưng vài câu, sau đó kéo Phương Lan Sinh về dưới tàng cây: “Người có mang ngân lượng không?”

“Ngân lượng, có a, lúc xuống núi ta có cầm theo một ít bạc vụn.” Phương Lan Sinh từ trong lòng ngực lấy ra một thỏi ngân lượng thật to, “Cho bọn hắc hử?”

Nhị Bảo phát ghen.

Bạc vụn mà Phương Lan Sinh nói, đáng giá bằng mấy tháng bổng lộc của thiếu gia nhà y, Nhị Bảo cảm thán: thế đạo này quả nhiên là chính bất thắng tà.

Nhị Bảo run rẩy kêu Phương Lan Sinh đem tiền cất kỹ: “Cái này nhiều quá, đem cho bọn họ, ngược lại sẽ khiến họ nghi ngờ, người có bạc nào, vụn, vụn hơn chút nữa không?”

Phương Lan Sinh nhún vai: “Không có.”

Nhị Bảo buồn bã sờ sờ thất lưng, sờ soạng nửa ngày chỉ mò ra mấy xâu tiền xu. Phương Lan Sinh vẻ mặt khinh thường: “Trên người người có nhiều đó thôi hử! Sao người nghèo vậy!”

“Không phải nghèo! Là thanh liêm! Là không vì năm đấu gạo khom lưng! Là tiểu tiên nam rơi xuống thế gian mà vẫn không vương khói lửa bụi trần!”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Phương Lan Sinh lại móc ra ngân lượng ban đầu: “Nếu không ta đem cái này bỏ ra?”

“Đỉnh, đỉnh.”

Đang nói, trên cây đèn rơi xuống cái gì đó, ngân quang lóng lánh, Nhị Bảo mắt choáng váng, không phải chữ, bạc rụng từ trên trời xuống?!

Nhị Bảo khẩn trương ngẩng đầu nhìn tán cây, bóng cây lắc lư, cái gì cũng nhìn không thấy.

Phương Lan Sinh cũng rất tự nhiên nhặt lên: “Vừa đúng lúc, đem cho bọn hần đi.”

“Đợi một chút, làm sao người bình tĩnh như vậy? Người trước kia cũng thường thấy bạc rụng xuống vậy sao?”

“Phải đó.” Phương Lan Sinh vẻ mặt đương nhiên, gật đầu, “Chuyện thường thôi mà. Đứng đông dài, đi nhanh đi.”

Cho bạc, thủ vệ quả nhiên đáp ứng giúp chuyển thư vào trong.

Phương Lan Sinh ở ngoài cửa chờ, có chút bất an: “Sao người dám giao thư cho họ, lỡ đâu bọn hần nhìn lên, hoài nghi chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sợ.” Nhị Bảo xua tay, “Thiếu gia nói, trong phong thư hần bỏ thêm vài thứ, người khác nhìn thấy cũng sẽ không hoài nghi.”

Quả nhiên phía sau cửa, thủ vệ tay vẫy vẫy phong thư, cười rộ lên, “Ô, gia đình kia nói đây là thư tình, không biết viết cái gì ha, chúng ta mở ra xem thử đi.”

Hai người đều hứng thú tràn đầy mở thư ra, thư vừa mở, bên trong rơi ra một tờ đông cung đồ, còn có một dải lụa đỏ.

“Ai ya, tiểu thư này thật hào phóng a!” Thấy đông cung đồ, hai người đối dải lụa đỏ cũng không còn nghi ngờ gì, còn một lọn tóc có lẽ chính là tín vật đính ước, hai người cười tà đem thư đưa tới Giả lão gia.

Chỉ một lúc sau, Giả lão gia chạy vội ra ngoài, cái gì cũng chưa nói đã lôi Nhị Bảo và Phương Lan Sinh vào thư phòng, hai tên thủ vệ còn mơ màng ngoài cửa, thầm nghĩ Giả lão gia thật sự là càng già càng dẻo dai, vội như vậy không sợ trật khớp sao.

Thủ vệ xem không hiểu, Giả lão gia vừa nhìn đã rõ ràng, đông cung đồ gì đó chỉ là để che mắt, dải lụa đỏ mới là trọng yếu.

“Các người đã làm gì con ta?!”

Phương Lan Sinh cười lạnh: “Con của người vốn ở bốn giáo rất tốt, nhưng mà phụ thân như người cũng thật nhẫn tâm, thậm chí tính mạng của nhi tử cũng không cần, người đoán xem chúng ta đã làm gì cậu ta?”

Giả lão gia không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành như vậy, lúc trước Dương Tĩnh nói cần bỏ xe giữ soái, phải bỏ rõ ràng là Dịch Nhân Kiệt, gã còn vỗ ngực nói có thể bảo hộ Giả Bảo Ngọc an toàn. Hiện tại Giả Bảo Ngọc không thấy đâu, lại nhận được một đoạn dây đỏ, rốt cục xảy ra chuyện gì?

Giả lão gia thấy Phương Lan Sinh tuổi còn nhỏ, Nhị Bảo lại ăn mặc như gia đình, trong lòng lão liền mưu tính, tính mạng Giả Bảo Ngọc tạm thời không đáng ngại, hai người này tuổi trẻ, nếu bắt họ, nói không chừng có thể dùng để đổi lấy mạng cho Giả Bảo Ngọc. Lão chậm rãi thở lỏng, ho khan hai tiếng: “Ta cùng với Ngự Thiên thần giáo không thù không oán, các người một đám giang hồ, chẳng qua chỉ cầu tiền tài, ta sẽ đi lấy ngân phiếu.”

“Chậm đã! Chúng ta không phải đòi tiền, là muốn người bảo Dương Tĩnh lui quân, chỉ cần Dương Tĩnh lui quân, về bẩm lại với triều đình chúng ta không làm phản, chúng ta sẽ thả Giả Bảo Ngọc.”

Giả lão gia trong lòng đại biến, đừng nói lão không dám kêu dương tĩnh lui quân, chính là dám, cũng không thể. Sự tình trọng đại, lão không thể không dùng tính mạng nhi tử đánh cược một lần.

Trước tiên bắt lấy hai người này rồi nói sau!

Giả lão gia gật đầu: “Được được được, các người chờ, ta phái người đi truyền tin cho Dương tướng quân, kêu hần lui binh.”

Phương Lan Sinh vẫn còn ngây thơ, chưa có tâm cơ, chỉ phẩy tay cho Giả lão gia ra khỏi thư phòng, còn tự mình khép cửa phòng lại. Giả lão gia vừa ra khỏi cửa, liền phân phó thị vệ: “Bắt lấy hai người ở bên trong.”

Phương Lan Sinh chỉ nhìn thấy có người muốn đẩy cửa, cửa còn chưa mở, bên ngoài đã vang lên tiếng binh khí chạm nhau đinh đinh đang đang một trận, cậu biết sự tình không ổn, vội mở cửa nhìn, trận chiến bên ngoài đã xong.

Trên mặt đất có thi thể vài tên lính, đều là một kiếm phong hầu, Giả lão gia sợ tới mức xụi lơ ngã phịch xuống, người duy nhất còn đứng vững trong đình viện là một thiếu niên tay cầm kiếm, đeo một mảnh mặt nạ lam sắc.

Giả lão gia thất kinh: “Có ai không! Có thích khách! Có thích khách!”

Nghe tiếng Giả lão gia kinh hô, lại có thêm người chạy đến, người mang mặt nạ đằng đằng sát khí, dáng vẻ như sắp đại khai sát giới.

Nhị Bảo chưa thấy qua người nọ, cũng sợ tới mức không dám động, chỉ có Phương Lan Sinh biết, lại không biết hẳn vì sao lại ở đây: “Phi Ứng! Người đang làm gì đó?!”

Phi Ứng lạnh lùng, nói chuyện ngắn gọn: “Hắn lừa ngươi. Người nấp đi.”

Hơn mười người xông tới, Phi Ứng một kiếm đâm ra.

Kiếm chiêu của hắn chỉ có một chữ để diễn tả, nhanh.

Nhanh hơn người, nhanh hơn cả âm, nghe không được, nhìn không tới, địch nhân đã mất mạng.

Không ai có thể cản.

Lại có một người xông về hướng Phi Ứng.

Nhị Bảo nhìn hết một màn này, hai chân mềm nhũn, té xỉu tại chỗ.

Phi Ứng thần kinh căng thẳng.

Không biết nơi nào truyền đến thanh âm: “Trời cao có đức hiếu sinh, mong thí chủ khoan dung độ lượng.”

13. Chương 13

Một hòa thượng không biết đã đứng trong đình viện từ lúc nào.

Hòa thượng vận tố y, trong tay cầm một đóa bồ công anh, chậm rãi bước về phía Phi Ứng.

Phi Ứng không biết nên như thế nào giết hắn, bởi vì trên người hòa thượng này không có một tia sát khí.

Người này như một dòng nước, vô thanh vô tức chảy qua, lại dẫn theo áp bức khó diễn tả, giống như có thể bao phủ người khác trong khoảnh khắc.

Đó là một hòa thượng sâu không lường được.

“Ngươi là ai?”, Phi Ứng hỏi.

“Ta là hòa thượng vân du, vừa vân đi qua nơi đây, ngửi được mùi máu tươi liền đến xem, thấy thí chủ đại khai sát giới, đặc biệt tới khuyên thí chủ.”

“Bọn hắn muốn giết ta, ta vì sao không thể giết bọn hắn?”

“Người nếu sát sinh, sau khi chết rơi xuống địa ngục chịu núi đao chảo dầu, không được đầu thai làm người, thí chủ tội gì vì người khác mà tự mình tạo hạ oan nghiệt?”

“Ta đã nợ máu như biển, không sợ thêm một hai cái nữa đâu.”

“Ngã phật từ bi, phóng hạ đồ đao lập địa thành Phật. Thí chủ nếu có thể nghe bản tăng khuyên giải, cũng coi như là tích một phần công đức. Ta đã điểm huyết đạo của những người này, trong một canh giờ không thể nhúc nhích, thí chủ sao không nhân đây rời đi, cũng không cần tổn hại nhân mạng nữa?”

Hòa thượng khí phách kinh người, Phi Ứng không có cách nào áp chế được.

“Người rốt cuộc là ai?!”

“Bất kể thế nào, ta không phải kẻ địch”, bồ công anh trong tay hòa thượng rơi rụng, phiêu tán tựa bông vải, đậu trên nền đất đỏ máu, như là đang siêu độ cho những người bị Phi Ứng giết. Hòa thượng nói, “Thí chủ nếu người không đi, viện binh đến rồi sẽ đi không được nữa.”

Phương Lan Sinh chạy đến, giữ chặt Phi Ứng: “Đừng đánh nữa, chúng ta đem tên họ Giả này về Ngự Thiên sơn rồi tính tiếp!”

Hòa thượng kia nghe được mấy chữ Ngự Thiên sơn, lại sửng sốt: “Các người là người của Ngự Thiên sơn?”

Phi Ứng vẫn bất động: “Người biết Ngự Thiên sơn?”

“Ở Ngự Thiên sơn ta có một cổ nhân, bản tăng lần này đi đến tận đây, chính là vì tìm người đó”, hòa thượng trầm ngâm một lát mới nói tiếp, “Thí chủ có thể mang ta cùng lên Ngự Thiên sơn không?”

“Ta làm sao tin được người?”

Hòa thượng lấy trong người ra một túi nhỏ bằng tơ lụa, thứ hàng thượng phẩm này cùng với y phục mộc mạc của hắn thật không tương xứng. Khi hắn mở túi lụa ra, bên trong là một chiếc ngân châm dính một đoá mai xanh biếc.

“Nhất túy mai hoa, tiểu vũ thanh y”, trong mắt hòa thượng dâng lên một tầng chua xót, “Cổ nhân của bản tăng, là Hạ Tiểu Mai.”

Khi Nguyên Phương cùng Dịch Nhân Kiệt đi ra khỏi phòng, Cung Khánh Đông đã dẫn dụ địch nhân tới Tiềm Long Giản, dựa theo chỉ thị của quân sư, trói cả đám lại. Nguyên Phương muốn đi tra hỏi một chút, Dịch Nhân Kiệt cũng quán lấy cậu đòi theo, chẳng những quán lấy, còn như bơi cao lên da dấn chặt vào cậu. Nguyên Phương gỡ ra không được, chỉ có thể trừng mắt: “Nếu người cũng đến, Tấn Lỗi liền muốn giết người.”

Tấn Lỗi theo phía sau đã sớm hết sạch kiên nhẫn, Bách Thắng đao hàn khí âm âm.

Ngày tháng tình tự còn dài, hảo hán nên cân nhắc thời trước mắt, bảo mệnh quan trọng hơn. Dịch Nhân Kiệt đành cách Nguyên Phương nửa bước, lại giờ Kỳ Lân đao ra nói với cậu: “Huynh dắt ta đi.”

Nguyên Phương lườm hắn một cái, thấp giọng mắng: “Lưu manh.”

Tấn Lỗi phát hiện có cái gì đó không đúng lắm.

Quân sư cùng Dịch Nhân Kiệt đóng cửa mật đàm, Tấn Lỗi đương nhiên sẽ không đi nghe lén. Khi hai người bước ra, Dịch Nhân Kiệt từ dưới cằm đến má trái một mảng đỏ rực, nhưng không giống như đang thẹn thùng, mà giống như bị ai đánh. Cái người bị đánh lại còn hí mắt cười vẻ rất đắc ý. Quân sư lại càng kỳ quái, sau khi ra khỏi phòng thì dứt khoát không nhìn thẳng vào Dịch Nhân Kiệt nữa, bị tên vô lại kia quán lấy cũng không nói gì, chỉ khê cười.

Tấn Lỗi không biết ảo diệu bên trong, nhưng y phát hiện từ khi Dịch Nhân Kiệt đến đây, quân sư sẽ thường lộ ra những vẻ mặt khác hẳn ngày thường. Ví như là đắc ý, hay coi thường, hay cao hứng, hay ghét bỏ, tuy quân sư chưa tự phát hiện được, nhưng những người ở chung sớm chiều như Tấn Lỗi nhìn vào đều thấy kinh ngạc vạn phần.

Tấn Lỗi luôn luôn cảm thấy quân sư gọn sóng không sợ hãi, như thế nào từ lúc Dịch Nhân Kiệt đến đây, quân sư liền thay đổi? Không phải hắn ta dùng yêu pháp gì đấy chứ? (đúng là dùng yêu-pháp nha, tình yêu của Kiệt ca làm Phương Nhi rung động đòi *cười lưu manh*)

Nghĩ đến đây, Tấn Lỗi đối Dịch Nhân Kiệt lại càng tràn ngập địch ý. Nói đến cùng, nếu không phải hấn đến đây, Phương Lan Sinh cũng sẽ không chạy mất, Lan Sinh không chạy, Tấn Lỗi cũng không cần lo lắng như vậy.

Tấn Lỗi chỉ biết oán hận Dịch Nhân Kiệt, lại không chú ý mình tâm tư toàn bộ đặt trên người Phương Lan Sinh.

Cung Khánh Đông trối chắt một đám người từ Tiềm Long giản tha về, Dịch Nhân Kiệt thấy thủ pháp trối người của cậu ta rất tốt, nhin không được lãnh giáo: “Cung huynh tay nghề thật tốt, là học từ đâu vậy?”

“Chỉ là công phu bàng môn tả đạo đầu đường xó chợ, không đáng nhắc tới”, Cung Khánh Đông cười híp mắt, “Dịch huynh nếu có hứng thú học, ta có thể cho mượn một quyển sách về xem”. Nói xong lấy trong ngực áo ra một quyển sách, ngoài bìa có mấy chữ thảo to đùng: “Ba mươi sáu pháp trối người.”

Dịch Nhân Kiệt ý vị thâm trường “Nga ~” một tiếng: “Cám ơn Cung huynh, vật ấy rất tốt, hiện nay không tiện, ngày khác lãnh giáo.”

Tấn Lỗi tuy rằng nghe không hiểu hai người này thảo luận cái gì, lại tự dưng cảm thấy được bên kia chương khí mù mịt, thật sự nhầm mắt làm ngơ: “Quân sư, những người này xử trí như thế nào?”

“Bọn họ là đến dò đường, hấn là có ám hiệu liên lạc, chúng ta hỏi cho ra ám hiệu, dụ Dương Tĩnh vào rừng”, Nguyên Phương xem xét một chút, chọn lấy một người, đánh ngất xỉu những người còn lại rồi ngồi xổm xuống hỏi: “Ám hiệu của các người là gì? Nói ra, ta liền tha cho người một mạng.”

Người nọ bày ra bộ dáng cương liệt: “Các người một đám ma giáo! Muốn giết cứ giết! Bỏn đại gia tuyệt đối sẽ không nói!”

“Không cần phải nói không cần phải nói.” Dịch Nhân Kiệt cùng Cung Khánh Đông thảo luận xong, cũng đến ngồi xuống bên cạnh Nguyên Phương, tùy tay lật tới lật lui bọc vải trên người tên kia, “Trên người tiên phong của Dương Tĩnh đều mang theo hai chi tên lệnh, một chi là khả thi, một chi là rút lui.” Hấn quả nhiên lấy ra hai tên lệnh, một màu đỏ một màu lam.

“Cái nào là khả thi?”

“Ta cũng không rõ. Ôi chao, mau trả lời đi! Cái nào là khả thi?”

Người nọ nghiêng răng: “Dịch Nhân Kiệt ngươi là tên phản đồ! Thân là mệnh quan triều đình mà lại đi giúp ma giáo!”

“Giúp người mình thích có cái gì không đúng?” Dịch Nhân Kiệt vẻ mặt đương nhiên, cầm lấy cái màu lam, “Cái này hả?”

Khóe miệng người nọ giật giật.

Dịch Nhân Kiệt lại hỏi: “Hay là màu đỏ?”

Người nọ đảo tròn mắt.

Dịch Nhân Kiệt đứng lên, đem tên lệnh giao cho Tấn Lỗi: “Hai chi đều thả mới là khả thi.”

Người nọ tức giận đến kêu to: “Làm sao ngươi biết?!”

Dịch Nhân Kiệt nhún nhún vai: “Ngươi vừa mới nói cho ta biết a.”

Tấn Lỗi thở dài, chưa thấy qua lời nói khách sáo nào nghe ra muốn ăn đập như vậy.

Người nọ lại nói kháy, Vương Nguyên Phương chỉ đành một chương đánh ngất xỉu gã.

“Đã lâu không thấy huynh bạo lực đó.” Dịch Nhân Kiệt trêu đùa.

Nguyên Phương cũng không cam chịu yếu thế: “Đáng tiếc xuống tay nhẹ đánh không chết người.”

“Dương Tĩnh thật ra cũng rất tâm cơ, dù chúng ta thả tên lệnh nhưng không ai trở về truyền lời, cũng sẽ không chắc chắn dụ được hấn”, Dịch Nhân Kiệt vừa nói vừa cười, nhìn không ra là đang nói chuyện đứng đắn.

Cung Khánh Đông ở bên cạnh vui vẻ: “Có gì khó đâu, kêu Tiểu Mai tới giải quyết là được.”

“Hạ Tiểu Mai? Hẳn bộ dạng lại không giống những người này.”

“Cái trang là giống thôi”, Cung Khánh Đông đang nói, Hạ Tiểu Mai đi đến, trong tay cầm cái gì, vừa thấy Nguyên Phương liền nhét vật đó vào tay cậu.

“Đây là cái gì?”

“Thứ mà Dương Tinh phải lấy. Giả lão gia mấy hôm trước mới đưa cho Giả Bảo Ngọc, chính Giả Bảo Ngọc cũng không biết bọn hắc muốn tìm cái này”, Tiểu Mai chỉ vào vật kia, “Ta dùng chút thủ đoạn mới xác định được, ừm, Giả Bảo Ngọc ngắt mất tiêu rồi.”

Địch Nhân Kiệt nhìn Hạ Tiểu Mai hé ra khuôn mặt xinh đẹp, bỗng nhiên thực không muốn biết Giả Bảo Ngọc sao lại ngắt đi.

Vương Nguyên Phương cầm món đồ Tiểu Mai lấy được, nhìn không ra manh mối gì.

Tấn Lỗi sắc mặt lại thay đổi.

14. Chương 14

Vật trong tay Nguyên Phương, người khác không biết là gì, Tấn Lỗi lại nhận ra.

Vật kia màu xanh lục đậm, chạm trở tinh tế, chính là một khối ngọc bội, bên trong có một vết đen như có chứa gì đó, lại không thấy rõ lắm.

“Thanh ti nam ngọc bội!”, Tấn Lỗi cầm lấy vật trong tay Nguyên Phương, “Tại sao lại ở chỗ này?!”

“Người biết cái này sao?”

“Ta biết!”, Tấn Lỗi cẩn thận quan sát ngọc bội kia, xác nhận nó chính là thanh ti nam ngọc bội, “Trước khi ta được giáo chủ thu nhận, ta ở quê nhà đã nhìn thấy thứ này, nếu không phải vì nó, thôn dân cũng sẽ không gặp tai họa ngập đầu...”, nói tới đây, sắc mặt Tấn Lỗi tái nhợt, Tiểu Mai đặt tay lên vai y, nhẹ giọng khuyên giải an ủi: “Chuyện quá khứ, đừng suy nghĩ nhiều.”

Tấn Lỗi gật đầu với Tiểu Mai, nói tiếp: “Ta còn nhớ, lúc ấy một đoàn nhân mã chém giết nhau trong núi, thôn dân có người to gan, đoán bọn hắc gây chiến tất có bảo vật, liền mang theo đao kiếm tiềm phục chờ bọn hắc giết nhau hết khí lực thì xông ra cướp bảo vật về. Bọn họ mang về chính là thanh ti nam ngọc bội này.”

“Lúc ấy lão giả trong thôn nói thứ này đưa tới đao quang huyết ảnh, là điềm xấu, nên kêu thôn dân đem ngọc bội ném xuống sông cốc, nhưng không bao lâu sau thì có người đến, vì tìm vật này mà giết hại cả thôn.”

Tấn Lỗi tay nắm chặt miếng ngọc bội, “Ta lúc ấy chơi đùa ở phía ngoài thôn, nghe động tĩnh liền trốn đi, lúc ta quay về, trước mắt chỉ còn thấy phơi khắp nơi, ta một mình lưu lạc bên ngoài, sau đó giáo chủ nhặt được ta...”

Tiểu Mai vỗ nhẹ tay Tấn Lỗi, cũng không biết là an ủi hay là muốn truyền thêm sức mạnh. Tấn Lỗi cười cười, “Yên tâm đi, ta sẽ không mất lý trí đâu, khi đó ta còn nhỏ tuổi, bảo hộ không được người thân, hiện tại, ta đã có năng lực bảo vệ Ngự Thiên thần giáo, bảo hộ các người, bảo hộ Lan Sinh.”

Sau khi được giáo chủ thu nhận, Tấn Lỗi luôn siêng năng luyện công, y vốn là võ học kỳ tài, lại có bảo vật Bách Thắng đao, trong võ lâm đã là cao thủ không đệ nhất cũng đệ nhị. Nếu lại có người muốn hại người nhà của y, y nhất định huyết tẩy Bách Thắng đao, bảo vệ những người mình yêu thương.

“Ta chỉ là nghi hoặc, thứ này vì sao ở trên người Giả Bảo Ngọc?”

“Thật ra ta đã có chút ý tưởng, chỉ là hiện tại không có chứng cứ, không tiện nói”, Địch Nhân Kiệt chen vào, “Chúng ta nếu đã biết mục tiêu của bọn họ, tất sẽ có cách đối phó. Việc khẩn cấp trước mắt, vẫn là bắt Dương Tinh trước, giáp mặt hấn bàn bạc kỹ hơn.”

Nguyên Phương gật đầu, nói với Tiểu Mai: “Tiểu Mai, người đi chuẩn bị một chút, ta cùng với người đi gặp Dương Tinh.”

Địch Nhân Kiệt nhảy ra: “Huynh đi ta cũng đi.”

“Ồ nháo, vạn nhất Dương Tinh nhận ra người thì phải làm sao?”

“Không được, ta không thể để cho huynh một mình mạo hiểm, ta phải đi theo.”

“Cái gì một mình mạo hiểm, ta rõ ràng là đi cùng Tiểu Mai!”

Địch Nhân Kiệt cùng Vương Nguyên Phương người một câu ta một câu tranh chấp, Tấn Lỗi nghe không vô, kéo Tiểu Mai đến một bên: “Ta cùng với người đi, sự tình liên quan thanh ti nam ngọc bội, ta sợ Lan Sinh sẽ gặp nguy hiểm, ta muốn đi đón Lan Sinh về.”

“Người vẫn là lo lắng Thiếu chủ.” Hạ Tiểu Mai cười chọc, “Nếu lo lắng, đã sớm không nên kêu Phi Ứng đi theo.”

Tấn Lỗi cũng không biện giải, chỉ thúc giục: “Đi nhanh đi.”

Nguyên Phương còn bận lý luận với Địch Nhân Kiệt, Địch Nhân Kiệt nhìn thấy Tiểu Mai đã cùng Tấn Lỗi đi ra ngoài, lúc này mới im miệng cười híp mắt nhìn sau lưng Nguyên Phương, không nói gì nữa. Nguyên Phương cảm thấy kỳ quái, vừa quay đầu lại phát hiện Tả Hữu hộ pháp đều không thấy đâu, chỉ còn Cung Khánh Đông đứng đó, vô cùng buồn chán soi gương chải tóc.

“Người đâu?”

“Đi rồi”, Địch Nhân Kiệt dương dương tự đắc, “Chuyện đối phó Dương Tinh để bọn họ làm là được rồi, huynh chạy tới chạy lui làm gì, với lại chúng ta còn phải làm đại sự.”

Vương Nguyên Phương vung tay áo: “Vậy người nói đi, đại sự gì?”

Địch Nhân Kiệt giơ lên hai chi tên lệnh: “Ta mang huynh đi bắn pháo hoa.”

Giả lão gia bị Võ Kê đại sư điểm huyết, Phi Ứng vác lên vai, vội vàng chạy ra khỏi Giả phủ. Phi Ứng khinh công tốt, Võ Kê đại sư lại càng xuất thần nhập hóa, Phương Lan Sinh miễn cưỡng cũng có thể đuổi kịp, chỉ có Nhị Bảo không biết võ công, cuối cùng giao cho Võ Kê mang đi.

Lúc này nếu có người nhìn lên nóc nhà sẽ thấy trên đó vì vụ mấy đạo thân ảnh, người đeo mặt nạ trên vai vác Giả lão gia, nhà sư đầu bóng loáng thì vác theo một tiểu thư đồng, trên người còn kẹp theo một lam y tiểu thiếu gia đang tức giận ồn ào: “Ta có thể đuổi kịp! Đừng vác ta! Thả ta xuống!”

Dọc đường đều đi rất nhanh, ra khỏi thành lại quanh quẩn mấy vòng lớn, xác định không ai đi theo, đoàn người mới hướng về phía Ngự Thiên sơn, vừa lúc thấy từ đỉnh núi phát ra hai chi tên lệnh, một đỏ một lam, vút lên tận trời, sáng trong nháy mắt lại tàn lụi đi. Hai chi tên lệnh vừa ra, đại quân dưới chân núi có động tĩnh. Phi Ứng tinh mắt nhìn thấy một người ăn mặc như võ tướng đi ra khỏi trướng, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, nhìn một hồi mới quay trở vào trong.

Phi Ứng nhỏ giọng: “Không biết trên núi đã xảy ra chuyện gì, tên lệnh này chỉ sợ là tín hiệu liên lạc của bọn chúng, chúng ta nhất định phải nhanh chóng lên núi.”

Phương Lan Sinh nhìn về hướng mình và Nhị Bảo xuống núi lúc này, ở đó xuất hiện một đội nhân mã: “Sao đường bị chắn mất rồi?”

“Khi các người xuống núi bị bọn hấn phát hiện, vốn muốn truy kích các người, ta ở phía sau ra tay ngăn trở, bọn hấn đại khái là sợ có người tiếp tục trộm xuống núi, cho nên chắn đường lại.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Phương Lan Sinh giơ tay làm tư thế cắt cổ đích, “Giết?”

“A di đà Phật, tiểu thí chủ tuổi còn trẻ, sao lại kích động như vậy?” Đại sư hỏi Phi Ứng, “Không có đường khác sao?”

“Trên Ngự Thiên sơn có mê hồn trận, đường lên núi có một minh đạo, một ám đạo. Minh đạo có đại quân của Dương Tinh canh giữ, ta nghĩ ám đạo chắc cũng có người trông coi. Nếu đi đường khác, ta không nắm chắc mười phần không gặp cạm bẫy.”, Phi Ứng nhìn nhìn Nhị Bảo, lại nhìn Giả lão gia, “Nếu chỉ có một mình ta, có thể. Mang theo bọn hần, không được.”

Phương Lan Sinh cũng nhíu mày: “Vẫn là giết phứt cho rồi.”

“Giết không được, bọn hần đông người như vậy, nếu không thể một kích đánh gục, chúng ta một khi bị vây, chỉ sợ dữ nhiều lành ít, Tẩn Lỗi nếu biết ta để người mạo hiểm, nhất định không tha cho ta.”

Phương Lan Sinh bĩu môi: “Nếu hần lo lắng cho ta, sao không tự mình đi theo?”

Phi Ứng nghi hoặc: “Không phải người không cho hần đi theo sao?”

“Ta không cho hần theo, hần sẽ không theo sao? Ta kêu hần không được coi ta là tiểu hài tử, sao hần không nghe lời?!” Phương Lan Sinh cũng không biết là tại sao lại nổi giận, mà cái kiểu nói già mồm át lễ phải này, Phi Ứng thật sự nghe không hiểu.

Vô Kê đại sư cũng không nói gì, chỉ lấy trong ngực áo ra hai món đồ, Phi Ứng nhận ra liền hỏi: “Đây không phải của Tả hộ pháp sao?”

“Là y cho ta, trước kia chúng ta đánh cuộc, y thua nên phải dạy ta thuật dịch dung”, Vô Kê cầm hai món đồ kia, trong mắt lại nổi lên nhu tình vô hạn, “Thứ này ta luôn mang theo bên người, chưa bao giờ dùng qua, hiện giờ Tiểu Mai gặp nạn, cũng nên vật quy nguyên chủ. Nhưng ta chỉ có hai cái nên chỉ có thể dịch dung cho hai vị thí chủ thôi. Vậy trước hết để Phi Ứng thí chủ mang Lan Sinh tiểu thí chủ lên núi trước, ta sẽ ở đây theo dõi kỳ biến.”

Phi Ứng gật đầu, lại thấy Vô Kê cầm hai món nhân bì diện cụ kia đầy lưu luyến, tựa hồ rất không nỡ, liền khuyên nhủ: “Đại sư, người trong Phật môn không phải luôn nói buông bỏ chấp niệm sao? Vốn chỉ là một món đồ, người cần gì phải quá câu nệ?”

“Phật pháp mặc dù cao thâm, người động lòng cũng không phải Phật.” Vô Kê thở dài, “Ta nếu là hiểu thông, cũng sẽ không tìm đến Tiểu Mai.”

Phương Lan Sinh nhìn hai người, đầu đầy mờ mịt: “Các người đang nói gì ta nghe chả hiểu gì hết. Chúng ta rốt cục có lên núi hay không?”

“Lên”, Vô Kê hạ quyết tâm, “Ta giúp nhị vị dịch dung, các người giả dạng làm quân sĩ, âm thầm lên núi, nếu có gặp Tiểu Mai, giúp ta nói với y...”

“Không thể!”, Phương Lan Sinh xua tay, “Ta bình sinh ghét nhất là phải làm ống loa cho người khác, người có gì muốn nói với Tiểu Mai thì tự mình gặp mặt nói cho rõ ràng. Miệng người khác không bằng chính miệng mình, đạo lý đó ta còn hiểu, người là đại hòa thượng sao lại nghĩ không ra?”

Đại sư nhìn Phương Lan Sinh, sau nửa ngày lại bật cười: “Tiểu thí chủ tuy còn trẻ tuổi, nói chuyện lại rất có lý.”

“Đó là đương nhiên!” Phương Lan Sinh đắc ý.

Nhị Bảo ở một bên nghĩ thầm, tiểu thiếu gia này nói chuyện có lý chỗ nào, rõ ràng chính là đồ ngốc.

Vô Kê cải trang cho Lan Sinh, nhìn rất giống mấy tên lính kia. Đang định cải trang cho Phi Ứng, đã thấy hai người xuống núi, tùy tiện vào quán doanh, chỉ chốc lát, Dương Tinh từ trong đi ra, hai người kia chỉ về phía sơn đạo hoa tay múa chân một trận, Dương Tinh liền tiếp gật đầu, tựa hồ muốn cho đại đội nhân mã đi theo hai người lên núi.

Vô Kê cả kinh: “Đây là làm sao?”

Phi Ứng cũng một mực xem, lại cảm thấy rất kỳ quái: “Hai người kia tựa hồ tự mình chỉ đường cho Dương Tĩnh, mà đường này chỉ có bảy tám phần đúng, đã có hai ba phần sai, không những không tới được bến giáo, còn rơi vào cạm bẫy.”

Hai người kia hình như còn nói gì đó, Dương Tĩnh hết gật đầu lại lắc đầu. Gã gọi một người tới, phân phó vài câu, đại đội nhân mã không nhúc nhích, chỉ có khoảng năm mươi người đi theo Dương Tĩnh, đoàn người chậm rãi lên núi.

Phượng Lan Sinh bỗng nhiên kêu một tiếng: “A! Là Tẩn Lỗi!”

“Cái gì?” Nhị Bảo tả xem hữu xem, “Ở đâu?”

“Là người kia! Người bên trái lông mày dày mặt tròn quay mũi củ tỏi, là Tẩn Lỗi!”

“Đừng nói nhảm, Tẩn Lỗi thiếu hiệp bộ dạng cũng rất anh vĩ, sao có thể thành như vậy.”

“Ta không nhận lầm đâu! Tư thế và vóc dáng này, trừ hắn ra không có người khác!”, Phượng Lan Sinh hất mặt, “Người ngu ngốc! Nhất định là Tiểu Mai dịch dung cho hắn, để hắn xuống đây gạt người!”

Nhị Bảo nhìn Phượng Lan Sinh bộ dạng đặc ý tự kỷ một chút, cuối cùng cũng hiểu ra, “Vậy bên cạnh hắn là ai?”

“Hạ Tiểu Mai.”

Võ Kê nắm chặt phật châu.

“Là Hạ Tiểu Mai.”

Địch Nhân Kiệt ngồi xổm trên một tảng đá lớn, Nguyên Phương đứng bên cạnh nhìn hắn cầm nhánh cây vẽ vẽ cái gì đó trên mặt đất, không nhịn được mở miệng hỏi: “Pháo hoa... à, tên lệnh đã phóng xong rồi, sao còn không đi?”

“Gấp cái gì, nếu về Bích Sơn đường sẽ lại có một đám giáo chúng đứng ngoài cửa vây xem chúng ta, còn không bằng ở đây yên tĩnh”, Địch Nhân Kiệt vẫn không dừng tay, vẽ cái gì xiêu xiêu vẹo vẹo không rõ ràng, “Ta thấy giáo phái của huynh mọi người cũng thiết kỳ lạ nha, đại địch trước mặt còn có tâm tư đi rình quân sư.”

Nguyên Phương thâm nghĩ, bọn họ có rình ta đâu, rõ ràng là đều tụ tập để xem Địch Nhân Kiệt Đại địch nhân trong truyền thuyết thì có.

“Pháo hoa này tệ quá, thật ngán ngủ, chờ sau này ta mang huynh đi xem pháo hoa chân chính”, Địch Nhân Kiệt vẽ xong, phỉu phỉu tay đứng lên, “Nghe nói ở kinh thành có một loại pháo hoa mới, một dãy như sông sáng rực”.

“Cũng chỉ được một thoáng thôi, có cái gì đẹp.”

Địch Nhân Kiệt kéo tay Nguyên Phương, “Lướt qua trong nháy mắt, cũng đã là nhất thế phương hoa của pháo hoa. Mỗi một đóa hoa lửa nở bùng trên trời đêm, chính là cả đời.”

Hắn ngừng một chút, lại tiếp, “Như vậy ta với huynh, đã đi qua rất nhiều cuộc đời.”

Địch Nhân Kiệt mặt không đỏ tim không loạn nói nên lời tâm tình, nhưng Nguyên Phương thì đã quần bách đến mặt đỏ bừng, vội vàng rút tay ra, cúi đầu nhìn hình vẽ trên mặt đất, “Người vẽ cái gì vậy?”

“Thanh ti nam ngọc bội. Ta vẽ không giống lắm”, Địch Nhân Kiệt lấy ra một thứ, chính là thanh ti nam ngọc bội. Nguyên Phương kinh ngạc, “Không phải ở chỗ Tẩn Lỗi sao? Sao giờ lại ở trong tay ngươi?”

“Tẩn Lỗi thiếu hiệp một lòng lo lắng cho Thiếu chủ của mấy huynh, ta tiện tay cầm hắn cũng không phát hiện”, Địch Nhân Kiệt dương dương tự đắc cười.

“Nhìn ngươi cũng là người có học, sao lại hành động như trộm đạo vậy?”

“Ta cũng là vì điều tra rõ chân tướng, không thể tính là trộm đạo. Hơn nữa, hạ cứu lưu cũng có chỗ tốt, cũng là môn học vấn.” Địch Nhân Kiệt nháy mắt ra hiệu, “Có muốn ta dạy huynh vài chiêu không?”

Vương Nguyên Phương đẩy hẳn: “Mau cách ta xa một chút.”

Địch Nhân Kiệt đứng bất động, mặc cho Nguyên Phương đẩy kiểu nào cũng không đi: “Cây quạt của huynh bị chặt đứt rồi, thật đáng tiếc.”

“Chỉ là một món đồ thôi, làm cái khác là được, có gì đáng tiếc?”

“Trên đó có thơ ta viết cho huynh, đương nhiên đáng tiếc”, Địch Nhân Kiệt yên lặng sờ sờ đoạn chiết phiến mà mình đã lén giấu đi, “Ta vì người mà tới”, trên mặt quạt viết như vậy, dù sao cũng vì huynh cứu ta nên quạt mới bị chém đứt.”

Địch Nhân Kiệt cứ nhìn Nguyên Phương chăm chăm, cậu khó chịu nghiêng đầu tránh đi. Nhưng Địch Nhân Kiệt cố tình không cho cậu trốn, “Ồi, giờ ta mới nhớ nha, huynh lúc đó vì sao lại cứu ta?”

“Vì Ngự Thiên thần giáo.”

“Thật sự chỉ là vì Ngự Thiên thần giáo?” Địch Nhân Kiệt dây dưa không ngớt.

“Địch Nhân Kiệt! Người có phiền hay không?!” Vương Nguyên Phương lại động thủ đánh hẳn.

“Hảo hảo hảo, không nói.” Địch Nhân Kiệt vừa chạy vừa trốn, cười đến thoải mái.

Năm ấy bên bờ sông hai người cãi cọ đuổi nhau chạy âm âm, giờ khác địa điểm, khác thời gian, nhưng cảm giác thì luôn không thay đổi.

Trong cuộc đời này, hai người thực sự có thể không ràng buộc nhau sao?

“Ta không thể gặp y.”

Tay Vô Kê run rẩy, thấp giọng lặp lại, “Ta không thể gặp Tiểu Mai.”

“Đại sư người làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt lắm mà, người không phải vì Tiểu Mai mới theo chúng ta lên núi sao?”

“Ta đã cho rằng ta có thể.” Vô Kê nắm chặt phật châu, “Chính là ta làm không được, ta làm không được.”

“Đại sư người rốt cuộc làm sao vậy?”

Vô Kê thanh âm đứt quãng, cơ hồ chìm xuống dưới nền đất.

“Ta làm y bị thương... Ta thiếu chút nữa... Giết y...”

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, máu đỏ, thanh lệ, người mang sắc mặt trắng như tuyết, một kiếm đoạt mạng.

Phật châu chuyển vô số lần, Vô Kê tự cho là đã có thể đối mặt trần duyên.

Lại không thể.

Nếu hẳn nhìn thấy Hạ Tiểu Mai, chỉ có thể nhớ tới hai bàn tay mình tràn đầy huyết tinh, còn có ánh mắt Hạ Tiểu Mai lúc đó.

“Ta có lỗi với y, ta không thể gặp y, ta...”

Đoàn người của Dương Tinh đi càng lúc càng xa, Vô Kê vẫn sững sờ như đóng đinh tại chỗ, lâm vào tự trách không ai quấy nhiễu được. Nhị Bảo lúng túng nhìn về phía Phi Ứng, Phi Ứng cũng không rõ sự tình thế nào. Chỉ có Phương Lan Sinh đang đeo mặt nạ, giận giữ gầm lên: “Các người sao lẽ mề thế hả?”

“Tiểu thí chủ... Người không hiểu... Năm đó ta...”

“Ta đương nhiên không hiểu! Khi các người gặp nhau ta còn là tiểu hài tử mà! Nhưng mà Tần Lỗi nói với ta, nếu làm chuyện có lỗi với người khác, chỉ cần thoải mái giải thích với họ. Đại hòa thượng, người đừng dịch dung cho Phi Ứng nữa, làm cho chính người đi! Người phải theo ta lên núi gặp Tiểu Mai!”

Vô Kê lắc đầu: “Cái này sao có thể được?”

“Sao lại không được! Người thiếu chút nữa giết Tiểu Mai, còn trốn trốn tránh tránh, còn tính là anh hùng hảo hán sao?! Nói cho người biết, người không theo ta đi, ta Phương Lan Sinh sẽ tiêu diệt người! Bấm người thành bảy bảy bốn bốn chín khối, đem về cho Tiểu Mai xem!”

“Ôi tiểu thiếu gia người có thể bớt tranh cãi đi...” Nhị Bảo sợ hai người này thật sự đánh nhau, vội vàng khuyên bảo. Vô Kỵ lại rút cục ngắc đầu nhìn Phương Lan Sinh.

Một gương mặt non nớt, hai mắt trong suốt, linh hồn sạch sẽ thuần khiết.

Cũng như Hạ Tiểu Mai khi sơ ngộ.

Trên đời này, duyên, là không thể tránh.

“Ta đi với người.”

Nhị Bảo nhìn thấy gương mặt vô kị trong chốc lát biến ảo thành một gương mặt khác.

Vật kỷ niệm mà Tiểu Mai lưu cho hắn, cuối cùng biến thành một bộ phận trên mặt hắn.

Mà vật này, như một chiếc chìa khóa, một lần nữa mở ra cánh cửa duyên phận của hai người.

15. Chương 15

Tấn Lỗi bỗng nhiên ngừng lại, theo bản năng quay đầu nhìn phía sau, thấy Dương Tinh cách đó không xa. Ánh mắt cả hai chạm nhau, Dương Tinh nhíu mày: “Sao không đi tiếp?”

Hạ Tiểu Mai vỗ vai y, Tấn Lỗi nhỏ giọng: “Ta cảm giác Lan Sinh ở gần đây.”

Hai người này giờ vẫn duy trì khoảng cách trên dưới năm bước so với Dương Tinh, cước trình không nhanh không chậm, đi đến giữa sườn núi, trời cũng dần tối. Dương Tinh nghe lời Hạ Tiểu Mai khuyên, muốn thừa dịp đêm tối tập kích bất ngờ nên chỉ dẫn theo một ít nhân mã tinh nhuệ, cũng không dám đốt đuốc, chỉ có thể sờ soạng mà đi. Ngự Thiên sơn khi đêm xuống lại càng im lặng và đáng sợ không nói nên lời, bóng cây trùng điệp, quỷ ảnh thật sâu. Hạ Tiểu Mai đi đầu, chợt “a” một tiếng ngã nhào xuống đất.

Tấn Lỗi nhanh chóng làm ra vẻ bước đến đỡ dậy, Dương Tinh đi tới: “Sao lại thế này, như thế nào không đi?”

“Nhìn không rõ nên bị ngã”, Tiểu Mai xoa xoa chân, đứng dậy nhìn chung quanh, cúi đầu tạ lỗi với Dương Tinh, “Tướng quân, trời thật sự quá tối, ta không thấy rõ đường, sợ sẽ đi sai phương hướng, theo ta thấy tướng quân trước tiên đứng đây chờ một chút, hai người chúng ta đi lên phía trước xác nhận đường rồi quay về đón tướng quân.”

Dương Tinh ngắc đầu nhìn đỉnh núi, Ngự Thiên thần giáo liền gần trong gang tấc, trong đêm đen điểm mấy ngọn đèn, đúng là loại ánh sáng khiến người khác không thể không nóng vội. Gã thấy lòng như lửa đốt: “Các người không phải nói đã tra rõ đường đi nước bước sao? Ta ý đặc biệt cho người khác đóng giả ta ở lại quân doanh, tự mình lĩnh tinh nhuệ tập kích bất ngờ, sao lại còn nhầm lẫn gì nữa!”

“Thật sự là thuộc hạ vô dụng, nhưng thuộc hạ cũng là vì an nguy của tướng quân mà suy nghĩ!”

Dương Tinh vung tay: “Ngự Thiên thần giáo đã gần ngay trước mắt, ta theo đèn tìm đi là được! Hai người các người nhất gan như vậy, sao có thể thành đại sự!”, nguyên bản loại chuyện nguy hiểm này, Dương Tinh cũng không muốn tự mình ra trận, nhưng gã đóng quân dưới chân Ngự Thiên sơn đã hơn nửa ngày, sợ có biến cố gì, sự tình trọng đại, không thể mượn tay người khác khiến gã cũng mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Tức khắc xuất phát!” Dương Tinh nói lớn.

Tiểu Mai trộm cùng Tấn Lỗi trao đổi ánh mắt, Tấn Lỗi đi trước, Tiểu Mai nghĩ một chút, lại bước ra phía trước Tấn Lỗi, bị y nắm vạt áo kéo lại, nhưng y giữ không chặt, Tiểu Mai lại nghiêng tới trước, dẫm chân xuống một cái, một mũi tên từ phía sau xé gió phóng tới.

Mũi tên này rất nhanh, Dương Tĩnh chỉ kịp thấy một đạo hàn quang, đại khái thấy Tấn Lỗi đụng phải Hạ Tiểu Mai, Tiểu Mai không né tránh, chỉ nghiêng người qua trái một chút, mũi tên bay sượt qua cổ y, cắm trên mặt đất.

Nhất thời máu tươi đầm đìa.

Hạ Tiểu Mai che miệng vết thương của mình, vẻ mặt thống khổ ngã xuống, Tấn Lỗi vội đỡ lấy Tiểu Mai: “Không có sao chứ?!”

Máu theo ngón tay y chảy ra, nhỏ giọt trên đất, Dương Tĩnh thối lui vào giữa đám lính, không dám bước tới, chỉ lớn tiếng hỏi: “Sao lại thế này?”

Tấn Lỗi đáp: “Đại nhân! Hắn bị thương, cần lập tức trị liệu!”

“Ta là hỏi các người! Tại sao có thể có cạm bẫy?”

“Đại nhân! Thật sự quá tối, trong núi này quá nguy hiểm, thỉnh đại nhân cần phải ở nguyên tại chỗ, chờ ta dò đường rồi mới tiếp tục đi lên phía trước!”

Dương Tĩnh cảnh giác nhìn cánh rừng rậm rạp, lại nhìn về phía Hạ Tiểu Mai, người nọ đổ máu đầm đìa, thân thể run rẩy, tựa hồ sắp không được. Nghĩ tới trong núi không biết còn bao nhiêu cạm bẫy, Dương Tĩnh cuối cùng kiềm chế nói: “Người! Mau đứng lên! Đi dò đường đi!”

“Nhưng mà hắn cần trị liệu...”

“Tín đồ ma giáo quá mức nguy hiểm, chúng ta nhất định phải mau chóng diệt trừ! Tận dụng thời cơ! Bây giờ không phải lúc quản mấy chuyện nhỏ nhặt!”, Dương Tĩnh đâu cần biết một tên lính quen có an toàn hay không, chỉ một mục đích giết Tấn Lỗi, “Nhanh đi!”

Tấn Lỗi còn đang chần chừ, Hạ Tiểu Mai nháy mắt, nói thật khẽ: “Đi nhanh.”

“Nhưng mà người...”

“Chỉ trầy da thôi, nếu người không đi, máu heo trong tay ta sẽ chảy hết đó.”

Trong lòng Tấn Lỗi biết Tiểu Mai không có gì đáng ngại, chỉ là đang giả vờ để lưu Dương Tĩnh lại đây. Thế nhưng Tấn Lỗi rất hồ thẹn, y vừa rồi vốn muốn tự mình giả vờ đụng trúng cơ quan rồi bị thương, lại bị Tiểu Mai đoạt trước.

Hạ Tiểu Mai cái gì cũng tốt, chính là đối với chính mình lại rất tàn nhẫn. Tàn nhẫn đến ngay cả Tấn Lỗi cũng không sánh bằng.

Tấn Lỗi không nói gì nữa, buông Hạ Tiểu Mai, cất bước đi vào trong bóng tối.

Tiểu Mai nằm trên mặt đất, gói máu heo to đùng trong tay đã sớm chảy hết, máu heo cùng với máu của y hòa cùng một chỗ, dính dính trên cổ. Y không thèm động dậy nữa, buông lỏng tay, nhắm mắt lại, dứt khoát giả chết.

Dương Tĩnh như cũ không dám động, chung quanh mười mấy người vây quanh hắn, cũng không dám động. Tất cả mọi người sợ chính mình lỡ không cẩn thận một chút, cũng gặp phải kết cục tên nhon lấy mạng. Không ai dám lộn xộn, Tiểu Mai cũng yên lòng, không sợ mình bị vạch trần là giả chết. Y đang nhàn nhã nằm, chờ đợi mê hồn hương bay vào cánh rừng này, nhưng cố tình có người không toại nguyện cho y, chủ động bước tới.

Người vừa đến là từ phía cuối cùng của hàng ngũ, dung mạo xấu xí. Người nọ đưa lưng về phía Dương Tĩnh, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Mai, để y tựa vào ngực mình. Tiểu Mai không dám mở mắt, trong lòng âm thầm hoảng sợ, sợ mình bị phát hiện.

Hạ Tiểu Mai nghe thấy người nọ hô: “Đại nhân, hắn còn cứu được, thuộc hạ muốn mang hắn xuống núi.”

“Đừng sinh sự, mau trở về hàng đi!”

“Tạm thời xin để thuộc hạ băng bó cho hần!”

Dương Tĩnh đang tâm phiền ý loạn, cũng lười cùng người dây dưa: “Băng bó tại chỗ, sau đó lập tức về hàng ngũ!”

Tiểu Mai còn đang bị người kia ôm, hần ôn nhu lau máu trên cổ y, lại xé vải trên y phục giúp y băng bó, cúi đầu nói nhỏ: “Thân thể, tóc, da, không thể tổn thương.”

Hạ Tiểu Mai sưng sốt, cuối cùng mở mắt ra.

Đây là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Nhưng thanh âm kia, y lại nhớ rõ.

Y mong nhớ ngày đêm, không biết đã bao lâu, chờ người này lại đến tìm mình.

Võ Kê ôm y, đưa lưng về phía Dương Tĩnh, giữa bóng đêm không ai nhìn thấy, nhẹ nhàng dùng ngón tay sờ vết thương trên cổ Tiểu Mai.

“Ta... Đến chuộc tội.”

16. Chương 16

Phi Ưng nhìn lên Ngự Thiên sơn, khuôn mặt tuấn dật hơn phân nửa ẩn sau mặt nạ, làm cho hần nhìn có vẻ lãnh khốc. Trên thực tế, hần lại là người nhiệt tình và âm áp nhất trong Ngự Thiên thần giáo.

Hần trung với giáo chủ, lấy nghĩa làm đầu, quan tâm đến mỗi một giáo chúng, thậm chí chú ý đến từng gốc cây bụi cỏ trên Ngự Thiên sơn. Cung Khánh Đông nuôi bồ câu đưa thư, tám chín phần mười là do Phi Ưng chăm lo, ngay cả hai chậu hoa trong phòng Nguyên Phương cũng là do hần chăm sóc.

Giờ phút này, hần đang cau mày, nhìn chằm chằm nơi mà mình yêu tha thiết.

Giả lão gia không thể động nhưng miễn cưỡng có thể mở miệng nói chuyện với Phi Ưng: “Người không biết Dương Tĩnh là hạng người gì đâu, nếu người thả ta ra rồi chạy trốn thì có thể không cần cùng ma giáo chịu tai ương.”

“Dương Tĩnh là một người xấu sao?”

“Hần... Tâm ngoan thủ lạt, vì đạt được mục đích không từ một thủ đoạn nào.”

“Chính là, người như vậy, bốn giáo cũng có rất nhiều.”

Chẳng những tâm ngoan thủ lạt, không từ một thủ đoạn nào, hơn nữa, trong mắt vĩnh viễn chỉ có thể nhìn thấy người mình yêu, vì người mình muốn bảo hộ mà có thể hy sinh hết thấy. Trừ người mình để ý ra, cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không trọng yếu.

Có đôi khi, người đang yêu, có thể so với người vì tiền tài cùng quyền lực còn trở nên đáng sợ hơn.

Ái tình, cho tới bây giờ không phải là chuyện thiện lương.

Nhưng quá ít người hiểu được đạo lý.

Đạo lý này, Võ Kê hiểu được.

Hần ôm chặt Tiểu Mai không buông, lại cứ lẳng lặng ngồi yên một chỗ.

Dương Tĩnh cảm thấy không ổn, muốn gọi hần trở về hàng ngũ, lại cảm thấy yết hầu căng thẳng, gã vì đề phòng nên tay luôn nắm chặt chuôi đao, thế cho nên cũng phát hiện ngón tay mình không thể động đậy.

Dương Tĩnh muốn cất bước, thân thể lại bị khống chế. Chỉ có ý thức của gã thanh tĩnh, cả người vẫn là không thể động.

Gã đã từng gặp qua các loại mê dược, biết có loại có thể khiến người ta ngất, cũng biết chỉ cần trước khi mất đi ý thức vận công ép mê dược ra thì dược hiệu sẽ biến mất. Thế nhưng gã chưa từng thấy loại dược nào khiến người ta vẫn có ý thức mà thân thể lại bất động.

Gã cảm thấy đan điền như bị đá đè, mồ hôi to như hạt đậu từng giọt rớt xuống làm hai mắt gã đau xót, nhưng gã lại không thể gơ tay lau đi.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cả người như đóng băng không chỉ mình gã, còn có mọi người bên cạnh gã, mà ngay cả Vô Kê và Hạ Tiểu Mai cũng đã không thể động đậy.

Hai người chỉ ngồi như vậy, một người ôm lấy người kia, mỗi người trên mặt đều đeo nhân bì diện cụ, chỉ lộ ra đôi mắt gắt gao nhìn đối phương. Không cười, cũng không rơi lệ.

“Ta là tới chuộc tội.” Đây là lời Vô Kê nói trước khi thuốc có tác dụng.

“Ta chờ ngươi đã lâu. đây là sau khi thuốc có tác dụng, Tiểu Mai muốn nói mà không nói nên lời.

Tấn Lỗi từ trong rừng tối xuất hiện, Cung Khánh Đông theo sau, còn có mười mấy giáo chúng. Trong tay y cầm một ngọc bình nhỏ màu xanh, nhanh chóng tiến đến đặt dưới mũi Tiểu Mai. Tiểu Mai hít một hơi, ho khan một tiếng, cả người lại có thể cử động.

“Hắn là ai vậy?” Tấn Lỗi nhìn về phía Vô Kê.

“Xú hòa thượng, ta đã từng nói với ngươi đó”, Tiểu Mai gỡ mặt nạ, lộ ra gương mặt xinh đẹp, động đến vết thương trên cổ khiến y hút một hơi lạnh khí, nhưng y cũng chẳng thèm quan tâm chính mình, cầm lấy ngọc bình trong tay Tấn Lỗi.

“Hòa thượng? Hắn?”, Tấn Lỗi mù mù mờ mờ, mãi đến khi Tiểu Mai giải mê dược cho Vô Kê xong, Vô Kê cũng gỡ mặt nạ ra, Tấn Lỗi mới gạt đầu, “Thật sự là giống y như ngươi kể.”

Tiểu Mai nhìn Vô Kê, Vô Kê này giờ vẫn nhìn y không chuyển mắt, nhìn một hồi thì cúi đầu, nửa ngày mới đáp ứng: “Ngươi...”

Lại cảm thấy có chút không đúng: “Ta...”

Hạ Tiểu Mai hỏi lại hắn: “Nghĩ thông suốt rồi sao?”

Vô Kê lắc đầu: “... Không phải.”

Hạ Tiểu Mai bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng.

Y vẫn luôn giấu kín tâm tình, không muốn nghĩ, cũng không nhắc tới, luôn bỏ qua bản thân, xem nhẹ rất nhiều thứ, chỉ vì chờ Vô Kê rốt cục có một ngày nghĩ thông suốt, tìm đến mình.

Mà hiện tại Vô Kê đã đến, bằng bó vết thương cho y, còn nói với y, thân thể, làn da, mái tóc là không được tổn thương.

Nhưng đã thương y, chính là vô kê.

Vô Kê nói, hắn là đến chuộc tội.

Đáng tiếc Tiểu Mai chờ đợi, không phải những lời này.

“Vậy ngươi vì sao phải đến?” Hạ Tiểu Mai hờ hững hỏi.

“Muốn gặp ngươi, muốn nói với ngươi...”

“Nói Phật tổ dạy người đại ái là không giới hạn, ta trời sanh yêu nghiệt, cần vì dân trừ hại, sau đó lại chém ta một đao?!”

Hạ Tiểu Mai cũng không muốn nói những lời này, trong tim y có trăm ngàn cái ý nghĩ, lại đè nén không được miệng mình.

Y muốn nói với Võ Kê là y sớm đã quên rồi, kết quả mở miệng lại nói không ra được cái gì tốt đẹp, lại như đang nhắc nhở người kia, đã làm sai thì cả đời không thể quay đầu.

“Không phải!”

Võ Kê tụng rất nhiều kinh Phật, cứu mạng rất nhiều người, đối với chuyện gì cũng rất tỉnh táo. Bởi vì hần trí tuệ cao minh, vô số người ngưỡng mộ hần, tín nhiệm hần, sùng bái hần.

Ngoại trừ Hạ Tiểu Mai.

Chỉ riêng Hạ Tiểu Mai.

Vì thế càng chạy càng xa.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện vô nghĩa”, Tấn Lỗi nghiêng người chắn giữa Tiểu Mai và Võ Kê, trừng mắt nhìn xú hòa thượng, “Chúng ta còn có chuyện phải làm.”

Những người đi theo Dương Tĩnh cần nhanh chóng trở lại đưa đến Tiềm Long giản rồi trao đổi y phục với giáo chúng của Ngự Thiên thần giáo, tiến hành kế hoạch tiếp theo. Mà cũng cần lập tức đưa Dương Tĩnh đến Bích Sơn đường, để Nguyên Phương xử trí.

Trong Ngự Thiên thần giáo, ngoài giáo chủ, Tấn Lỗi là người duy nhất biết chuyện của Tiểu Mai. Tiểu Mai đối với Võ Kê vốn có yêu có hận, lại là có hận không thể báo. Tâm tình của Tiểu Mai mấy năm nay Tấn Lỗi đều nhìn thấy, biết lúc này không phải lúc dây dưa, thăm nghĩ trước hết phải để Tiểu Mai tỉnh táo lại đã.

Hạ Tiểu Mai quả nhiên không nói nữa.

Võ Kê lại bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì: “Đúng rồi, phương lan sinh cũng ở đây, người nhanh đem giải được cho cậu ta đi.”

Một lát sau, ma giáo giáo chúng đều bưng kín mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám nhìn một vài cảnh tượng thật đẹp.

Dù sao thì cảnh tượng Thiếu chủ ở trước mặt địch nhân kéo tay Hữu hộ pháp cắn một ngụm rồi mắng to “Đồ đàn!” chẳng hạn, thật sự là... rất dọa người.

17. Chương 17

“Đây là cái gì?”

Địch Nhân Kiệt vuốt vuốt ngọc bình trong tay, theo quán tính mở nắp muốn ngửi thử, Nguyên Phương ngồi bên cạnh hần, khinh miêu đạm tả một câu: “Giải được, bắt quá lúc không trúng độc mà ngửi vào thì chính là độc được.”

Địch Nhân Kiệt lập tức ngừng động tác, đẩy nắp bình để qua một bên, nhìn ra cửa: “Mọi người đâu rồi?”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy Phương Lan Sinh tức giận đi đến, sắc mặt tái xanh, đi phía sau vài bước là Tấn Lỗi. Tấn Lỗi hai bên hai má đều đều in hần dấu tay, trên tay áo dính một mảng nước bọt ướt đầm, mặt cũng tối sầm.

Địch Nhân Kiệt liếc mắt qua hướng Nguyên Phương, Nguyên Phương vừa vặn cũng nhìn lại hần, ánh mắt chạm nhau, hai người đều hiểu rõ trong lòng đối phương đang nghĩ gì. Địch Nhân Kiệt rất thích cái cảm giác tâm ý tương thông này, nhìn không được cười đến mặt nở hoa, Nguyên Phương cảm nhận được hần đắc ý, cậu trừng Địch Nhân Kiệt, giơ tay làm động tác muốn chột mắt hần.

Nếu là bình thường Tấn Lỗi nhất định nuốt không trôi loại ái muội này, nhưng bây giờ Phương Lan Sinh đang giận y, y cũng không còn hơi sức đi quản chuyện nhà người ta.

Phương Lan Sinh không thích mặc quần áo của người khác, vừa về đến liền cởi sạch ngoại y, chỉ chừa lại lý y, ngay cả hài cũng cởi ra vứt lẩn lóc, để chân trần tức giận ngồi xuống, vừa hỉ mũi vừa trừng mắt với Tấn Lỗi.

Tấn Lỗi cũng là đầy bụng ủy khuất, hẳn vốn là một lòng nghĩ chờ khi xuống núi sẽ đón Phương Lan Sinh, làm sao lại nghĩ đến Lan Sinh đã chui vào trong đám người: “Người muốn giận tới khi nào?”

“Khi nào ta thích vui thì vui, thích giận thì giận, người quản làm gì?”, Lan Sinh co hai chân lên, tay cầm lấy bắp chân ngồi trên ghế lắc tới lắc lui làm khó dễ. Nguyên Phương hỏi: “Làm sao vậy? Tức giận cái gì?”

Phương Lan Sinh liếc mắt nhìn Tấn Lỗi một cái: “Ta lạnh!”

Vương Nguyên Phương đứng lên: “Ta đi rót chén trà cho người.”

“Không được, để Tấn Lỗi đi!”

Tấn Lỗi thở dài, rót trà cho Lan Sinh, đưa đến tận tay cậu, lại hỏi: “Còn lạnh không?”

“Còn! Tâm ta lạnh!”, Phương Lan Sinh một bộ dáng chết tâm bi thương, “Ta trăm triệu không nghĩ tới, người suốt ngày nói Thiếu chủ ta rất quan trọng thế này thế kia, thời điểm mấu chốt lại hạ được ta cứng đơ một chỗ, cũng không thêm giải độc cho ta!”

“Ta cũng không phải muốn thuốc người, là thuốc Dương Tĩnh!”

“Nói thì hay lắm! Người chính là không quan tâm ta! Người nếu quan tâm ta, sao lại không theo ta xuống núi?”

“Không phải người nói người đã trưởng thành, không muốn ta bảo vệ người nữa sao?”, Tấn Lỗi giờ cũng có chút tức giận, Phương Lan Sinh cứ hùng hổ dọa người, làm như Tấn Lỗi y trong lòng không có lửa ấy!

“Ta thấy người chỉ có vứt bỏ trách nhiệm là nhanh, ta chỉ biết người là hư tình giả ý!”

Tiểu hài tử cãi nhau thì cần gì lý lẽ, chính là già mồm át lẽ phải hận không thể làm người khác tức chết. Phương Lan Sinh đứng phắt lên trên ghế: “Tấn Lỗi người thừa nhận đi! Người chính là không để ta vào mắt, mỗi ngày đều ồn ào nói bảo hộ ta, kỳ thực chẳng xem ta ra gì! Người chỉ muốn ta biến cho khuất mắt người thôi!”

“Đủ rồi!”, Tấn Lỗi quát một tiếng, nhắc nhở Phương Lan Sinh lên, đi về phòng.

Thấy Phương Lan Sinh trên vai Tấn Lỗi không ngừng nói móc, Tấn Lỗi lại có cá tính kỳ quặc như vậy, Dịch Nhân Kiệt không nhịn được hỏi: “Bọn họ, sẽ không sao chứ?”

“Không có việc gì, mỗi ngày như vậy.” Nguyên Phương cũng đã quen, “Tấn Lỗi đem Lan Sinh đi thay quần áo thôi, chờ Lan Sinh mắng đã rồi không còn khí lực, dĩ nhiên là không mắng nữa. Người xem đi, qua nửa canh giờ trở ra bảo đảm không ầm ĩ. Đúng rồi, sao lại không thấy Tiểu Mai.”

“Ta đây, chỉ là vừa rồi ồn quá”, Tiểu Mai đứng phía sau cửa, lúc này mới bước ra. Nguyên Phương thấy trên cổ y có vết thương lập tức chạy tới xem xét, cũng không hỏi lý do, chỉ hỏi: “Thương tích thế nào rồi?”

“Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.” Vết thương tuy không nặng, Hạ Tiểu Mai cũng rất suy yếu vô lực, Nguyên Phương mới nhìn rõ phía sau y còn có một người, hình như là một hòa thượng. Người nọ chủ động gật đầu chào Nguyên Phương: “Thí chủ.”

Chuyện của Tiểu Mai Nguyên Phương chỉ biết một chút, thấy hòa thượng kia cũng chỉ ngờ ngợ chứ không dám khẳng định. Cậu chỉ thấy người này trời sinh có một cổ khí chất thoải mái phóng khoáng, lúc này lại thêm một chút mạnh mẽ. Tuy rằng đang nói chuyện với cậu nhưng ánh mắt lại dán vào Tiểu Mai, nhưng Tiểu Mai vừa động thì hẳn lại quay đầu đi, hình như không dám cùng Tiểu Mai mắt đối mắt.

“Hắn là...” Hạ Tiểu Mai nhất thời cũng không biết phải giới thiệu thế nào, “... Vô Kê.”

Dịch Nhân Kiệt cũng bước tới: “Ồ? Vô Kê đại sư? Người không vân du tứ hải sao? Sao lại tới đây?”

Nguyên Phương nhìn hai người: “Các người quen biết?”

“Gặp qua một lần ở Tướng Quốc tự. Trụ trì Tướng Quốc tự tiến cử với ta, nói Võ Kê đại sư Phật tính rất cao, Địch mỗ nông cạn, luôn bội phục đại sư.”

Võ Kê lắc đầu: “Không dám, này đều là trụ trì tán thưởng.”

Hai người nói năng khách sáo, Hạ Tiểu Mai nghe thấy cực kỳ không thoải mái. Nguyên Phương thấy y vẻ mặt không tốt, liền đẩy Địch Nhân Kiệt qua một bên: “Đi, vào trong nói chuyện.”

“Không cần, ta chỉ đến thông báo với huynh một tiếng, giờ ta đi xử lý vết thương”, Tiểu Mai sờ sờ miềng vải quần trên cổ xuống, đây là Võ Kê băng bó cho y, hiện tại y lại muốn nhanh chóng cởi bỏ.

Nguyên Phương chủ động cho Địch Nhân Kiệt một ánh mắt, hần lập tức hiểu ý, dẫn Võ Kê ra ngoài: “Đại sư, chúng ta đã lâu không gặp, nào cùng ra ngoài tâm sự.”

Võ Kê đi rồi, Tiểu Mai vẫn chau mày, Nguyên Phương muốn hỏi nhưng lại thấy việc này không tới phiên mình xen vào, đành quay đầu đi hướng khác: “Tình hình thế nào rồi?”

Tiểu Mai biết Nguyên Phương đang hỏi việc của Dương Tĩnh: “Dương Tĩnh hiện bị giam trong địa lao. Những người khác đều ở Tiềm Long giản, Khánh Đông mang theo giáo chúng đang đối y phục với họ, chờ ta băng bó vết thương xong sẽ đi dịch dung cho mọi người. Võ... Lan Sinh nói, Phi Ứng và Giả lão gia còn ở dưới chân núi. Các huynh ở đây có tiến triển gì không?”

“Địch Nhân Kiệt đang thử phá giải bí mật của thanh ti nam ngọc bội, có chút tiến triển nhưng hần không chịu nói.”

Hạ Tiểu Mai mày lại nhíu chặt hơn: “Giao cho hần, có thể tin được không?”

“Hần lúc nào cũng vậy, không giải được câu đố sẽ không lộ ra một chút tin tức, nhưng người tuyệt đối đáng tin cậy”, Nguyên Phương như là nhớ tới cái gì, lại lắc đầu, “Không cần lo lắng, thanh ti nam ngọc bội ở trong tay ta, dù hần không giải được, ta cũng có thể giải.”

“Quân sư nói phải thì là phải.” Hạ Tiểu Mai ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, Địch Nhân Kiệt cùng Võ Kê đã đi xa, y suy nghĩ mông lung, “Nguyên Phương, việc này, nếu có thể viên mãn giải quyết thì tốt rồi.”

Vương Nguyên Phương cũng không biết Hạ Tiểu Mai rốt cuộc nói đến chuyện gì, chỉ mơ hồ gật đầu.

“Yên tâm đi, Ngự Thiên thần giáo chúng ta cũng không phải chưa từng đi qua cửa ải khó khăn!”

18. Chương 18

Võ Kê cùng Địch Nhân Kiệt rời xa Bích Sơn đường, đến lưu ly đình, Địch Nhân Kiệt nhíu mày nhìn quân đội dưới chân núi. Tuy Dương Tĩnh không có ở đó nhưng bọn họ vẫn ngay ngắn trật tự, nghĩ tới bí ẩn trong thanh ti nam ngọc bội chưa được giải, Địch Nhân Kiệt có chút lo lắng.

Võ Kê thật sự chưa từng nghĩ nhiều về việc của Dương Tĩnh, chỉ nhìn một vòng Ngự Thiên sơn, đây là nơi Tiểu Mai đã sống nhiều năm sau khi hai người chia tay nhau, tuy gọi là ma giáo nhưng kỳ thực là một vùng non xanh nước biếc, trong núi lại có linh khí, có lẽ Tiểu Mai ở đây rất tốt.

Ít nhất, so với năm đó, là đã hạnh phúc rất nhiều.

“Ngự Thiên sơn này là một nơi rất tốt”.

“Vị trí thì không tệ, nhưng không đúng thời cơ”, Địch Nhân Kiệt thu lại tâm tư, hỏi Võ Kê, “Đại sư, người lần này đến đây không phải vì xem náo nhiệt với Dương Tĩnh đấy chứ?”

“Địch thí chủ nói lời này là có ý gì?”

“Hiện giờ bên ngoài Ngự Thiên sơn tuy không tính là cường địch gì, nhưng phía sau lại liên lụy rất nhiều quan hệ rất nhiều sự tình, chỉ cần hơi không cẩn thận sẽ có hậu họa khôn cùng, Địch Nhân Kiệt ta tuy là không câu nệ, nhưng chuyện của Phương Nhi thì ta không thể không để tâm. Nếu Địch mỗ mạo phạm, xin đại sư thứ lỗi.”, Địch Nhân Kiệt thở dài, “Xin hỏi đại sư có liên quan đến chuyện Dương Tĩnh và Giả phủ hãm hại vụ cáo Ngự Thiên thần giáo mưu phản không?”

“A di đà phật.” Võ Kê đáp lời, “Địch thí chủ suy nghĩ cẩn mật, là phải làm, người xuất gia không nói dối, Võ Kê cùng việc này, nói có liên quan cũng đúng, nhưng nói không liên quan cũng đúng.”

“Ừm? Xin lắng tai nghe.”

“Ước chừng hai tháng trước, ta đi tới vùng phụ cận biên ải, ngẫu nhiên gặp một đoàn người, đoàn người này ăn mặc như thương nhân, có lẽ là dân tộc Thổ Phiên đến buôn bán. Ta thấy trên người họ sát khí rất nặng, mỗi người đều có mang theo binh khí, sợ bọn họ sinh chuyện nên ta để tâm lưu ý.”

“Nếu như thế, đại sư cũng là có hảo ý.”

“Không dám.” Võ Kê chậm rãi nói, “Ta theo sau lưng bọn họ mấy ngày, thấy bọn họ trên đường chưa bao giờ sinh sự, đi qua mấy châu huyện, cũng thực sự là buôn bán. Nào ngờ khi vào Ngự châu, bỗng có thêm một đám người khác đêm khuya đến gặp đám thương nhân này, người trong thương đội đem một hộp báu giao cho bọn họ. Ta thấy kỳ lạ, liền đuổi theo đám người kia, những người này lại vào phủ của Thứ sử Ngự châu. Ngày kế, ta liền thấy Thứ sử Ngự châu chuẩn bị châu báu, muốn vào cung gặp đương kim Thánh Thượng. Ta tiếp tục đi theo, biết được vàng bạc châu báu đều được an bài ở Giả phủ. Tới nơi này, Giả phủ cùng Dương Tướng quân nhiều lần gặp nhau, phụ cận Giả phủ cũng bố trí binh mã, ta không thể tới gần, lại nghĩ đây dù sao cũng là chuyện trong triều đình, ta một hòa thượng không nên quản. Hơn nữa... Hơn nữa ta sau lại nghe nói Ngự Thiên thần giáo ở ngay gần đó, trong lòng ta còn có vướng bận, vì thế đã định rời khỏi Giả phủ.”

Võ Kê thở dài: “Cũng là thần xui quỷ khiến. Sau khi ta rời đi Giả phủ không lâu, chợt nghe nói có người đến Giả phủ trộm kỳ trân dị bảo, trong đó có Hỏa linh chi ngàn năm nổi danh hậu thế. Hơn nữa xuống tay, chính là Ngự Thiên thần giáo.”

Võ Kê nắm chặt Phật châu trong tay: “Đêm đó nếu ta không đi vội, có lẽ đã ngăn được Ngự Thiên thần giáo, hiện tại cũng không xảy ra việc này.”

Địch Nhân Kiệt cẩn thận quan sát vẻ mặt Võ Kê, cảm thấy người này không nói dối, trong lời nói, đều là khẩn thiết hối hận, liền an ủi: “Việc đã đến nước này, đại sư thật sự không nên tự trách.”

Địch Nhân Kiệt nghĩ thầm, nếu là lúc ấy võ kê thực sự ra tay ngăn trở Ngự Thiên thần giáo, hẳn cũng sẽ không bị phái đến đây chiêu hàng, cũng sẽ không một lần nữa gặp được Vương Nguyên Phương.

Thần xui quỷ khiến, có khi, cũng chính là duyên phận.

“Bất kể như thế nào, ta chung quy không thể phòng bị tai họa chưa xảy ra. Khi ta biết Ngự Thiên thần giáo bị vu mưu phản thì đã biết sai sót của mình lại gây thành đại họa.”

Địch Nhân Kiệt sờ sờ vành tai, chậm rãi hỏi: “Đại sư sao lại tin tưởng Ngự Thiên thần giáo là bị vu cáo hãm hại, mà không phải thật sự muốn làm phản?”

Võ Kê giơ ra ngón trâm tinh xảo trong tay: “Bởi vì ở đây, có một cố nhân ta quen biết nhiều năm, chúng ta dù rất lâu rồi không gặp, nhưng ta tin y tuyệt sẽ không làm những chuyện thế này.”

Địch Nhân Kiệt mặc dù không có hỏi lại, cũng hiểu được cố nhân mà Võ Kê nói đại khái chính là Hạ Tiểu Mai.

“Sau khi ta biết chuyện hỏa linh chi bị trộm mất thì vội vã chạy về Giả phủ, khi đó trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, ta nhiều lần muốn thám thính chân tướng sự tình lại không có cách nào ra tay, khi đang trừ trừ thì gặp phải Phương Lan Sinh và Phi Ứng, lúc đó Phi Ứng muốn đại khai sát giới, ta ra mặt ngăn cản, biết hẳn là người của Ngự Thiên thần giáo, liền theo hắn lên núi. Cho nên ta mới nói, ta với việc này, có quan hệ, mà cũng không có quan hệ.”

“Đại sư ngôn vô bất tẫn[1], Hoài Anh bội phục”, Địch Nhân Kiệt lập tức có phán đoán, Vô Kệ này không phải cùng một bọn với Dương Tĩnh, ngược lại trong lời nói của người này có nhiều điều có ích cho suy đoán của hắn, “Nghe lời đại sư vừa nói, đội buôn kia là từ Thổ Phiên?”

“Xem lời nói và cách ăn mặc, quả thật như thế.”

Địch Nhân Kiệt nghĩ thông suốt một chuyện.

Nếu hắn đoán không sai, trong thanh ti nam ngọc bội này giấu một bảo tàng rất lớn, cũng là bí mật kinh thiên.

Địch Nhân Kiệt đang trầm tư, có một giáo chúng chạy tới: “Địch đại nhân, quân sư thăm vấn Dương Tĩnh, gọi ngài đến đó.”

Vô Kệ nhìn Địch Nhân Kiệt: “Địch thí chủ đi đi.”

Vô Kệ đây là đang chủ động tránh hiềm nghi, Địch Nhân Kiệt ngầm hiểu, cũng không bắt buộc, theo giáo chúng đi vài bước, lại quay đầu hướng hòa thượng kia nói: “Đại sư, có một câu, xem như Địch mỗ lắng lời...”

“Địch thí chủ mời nói.”

“Thời gian thấm thoát, giây lát lướt qua. Có thể tu hành vĩnh thế, chỉ có Phật tổ.”

Địch Nhân Kiệt chỉ vào chính mình: “Ta là người.”

Địch Nhân Kiệt cười, xoay người rời đi.

Vô Kệ hiểu được, ánh mắt của Địch Nhân Kiệt giống như đang hỏi.

Người thì sao?

[1] Ngôn vô bất tẫn: nói hết không giữ lại, gần nghĩa với “Tri vô bất ngôn” và thường đi kèm nhau. Tri vô bất ngôn nghĩa là biết gì nói nấy.

19. Chương 19

Dương Tĩnh quỳ trên mặt đất, tay bị trói quặt ra sau người, hai mắt bốc lửa nhìn trừng trừng Vương Nguyên Phương.

Gã vốn là người trong triều đình, tất nhiên biết nhi tử của người từng là Thượng thư kia, gã vẫn tưởng rằng Nguyên Phương đã sớm chết, không ngờ lại gặp cậu ở đây.

Vương Nguyên Phương hỏi: “Người vì sao vu cáo hãm hại Ngự Thiên thần giáo?” Dương Tĩnh liền cười: “Ta nguyên bản chỉ cảm thấy ma giáo có tà tâm phạm thượng làm loạn, bây giờ nhìn đến ngươi, càng cảm thấy được chứng cứ vô cùng xác thực. Cha ngươi đã vậy, ngươi chắc cũng thừa hưởng không ít.”

Những chuyện trước đây Nguyên Phương đều nhớ rõ, nhưng cậu chính là không còn cảm giác gì với những ký ức đó nữa, nên Dương Tĩnh nói thế cũng không làm cậu chịu khổ sở được. Ngược lại Địch Nhân Kiệt vừa bước vào lại thấy cả người không thoải mái. Hắn “chậc chậc” vài tiếng, đi đến trước mặt Dương Tĩnh: “Dương tướng quân, mấy ngày không gặp, sao ngươi phải quỳ mà nói chuyện rồi? Đầu gối trúng tên sao?”, Địch Nhân Kiệt vừa nói vừa một tay đè chặt bả vai Dương Tĩnh, gây sức ép. Sàn nhà Bích Sơn đường lát đá, Dương Tĩnh quỳ này giờ vốn đã không thoải mái, bị Địch Nhân Kiệt đè như vậy, nhất thời đầu gối đau nhói, mồ hôi lạnh túa ra, gã muốn hất tay Địch Nhân Kiệt, ai ngờ tên kia khí lực rất lớn, lại đứng cao hơn, lực đạo như thác đổ, Dương Tĩnh là võ tướng nhưng lực đạo bị không được Địch Nhân Kiệt.

Dương Tĩnh ăn đau, chỉ có thể mở miệng mắng chửi: “Địch Nhân Kiệt, mới mấy ngày không gặp, ta không ngờ ngươi lại trở thành chó săn của ma giáo!”

“Nói bậy”, Địch Nhân Kiệt giao hết sức nặng cả người mình lên người Dương Tĩnh, nhàn nhả chỉ chỉ Nguyên Phương, “Ta Địch Nhân Kiệt ngẩng đầu đối với Hoàng thượng là mệnh quan triều đình; cúi đầu cũng chỉ có thể xem như gia khuyến của Phương Nhi, rốt cục không tính là tay sai ma giáo!”

Nguyên Phương trừng mắt: “Làm gì có ai như ngươi, người khác nói ngươi là cầu, ngươi còn vui vẻ như vậy!”

“Cầu có cái gì không tốt, trung hậu, thành thật, cả đời chỉ nhận một chủ, sẽ không ăn cây táo, rào cây sung, cho dù là chủ nhân nghèo rách mùng tơi, cũng trung thành và tận tâm đi theo.” Địch Nhân Kiệt thở dài, “Còn hơn vài người, Hoàng Thượng đối đãi hần không tệ, thế nhưng hần lại thông đồng ngoại bang, tâm niệm làm quân bán nước, đừng nhìn Vương đại nhân năm đó làm chuyện như vậy, nói đến tính đi cũng tốt xấu chính là vua nào triều thần nấy, đều vì chủ của mình thôi. Hoàng Thượng trạch tâm nhân hậu, đã sớm đại xá thiên hạ, sai người nói năng thận trọng không cho phép nhắc lại. Ai ngờ có người nào đó đại khái là thấy Hoàng Thượng quá tốt, lại vẫn đem quốc gia xã tắc bán đi, Dương tướng quân, người nói xem loại người này không phải ngay cả cầu cũng không bằng sao.”

Dương Tĩnh vẫn cãi bướng: “Địch đại nhân nói chẳng lẽ là thế lực sau lưng ma giáo? Dương Tĩnh trăm triệu không nghĩ đến, ma giáo không chỉ phạm thượng làm loạn mà còn cầu kết ngoại bang!”

“Dương đại nhân thật biết ăn nói, hần nên từ chức Tướng quân, về Trường An làm quan văn đi, nói không chừng có ngày liên quan bái Tể tướng, cũng không đến nỗi làm quân bán nước!”

Dương Tĩnh lập tức nổi giận, như là bị vũ nhục rất lớn: “Địch Nhân Kiệt, ngươi không được ngậm máu phun người! Rõ ràng là bọn ngươi loạn thần tặc tử, vậy mà còn vu cáo hãm hại ta!”

“Có phải vu cáo hãm hại hay không, trong lòng người tự hiểu”, Địch Nhân Kiệt ngại ở bên cạnh tên này không thoải mái, vẫn là về bên cạnh Phương Nhi tốt hơn. Nguyên Phương nhìn hần theo thói quen bắt đầu sờ sờ vành tai, khẽ nở nụ cười.

Địch Nhân Kiệt nghe thấy tiếng cười liền quay đầu nhìn cậu, Nguyên Phương lập tức nghiêm mặt, giống như tiếng cười vừa rồi không liên quan gì tới cậu hết.

Nguyên Phương mặt lãnh tâm ấm, thật ra chưa bao giờ thay đổi.

Trong thoáng chốc tâm tình Địch Nhân Kiệt thật tốt, hần chỉ muốn nhanh nhanh giải quyết chuyện này rồi đem Nguyên Phương về phòng nói uống trà nói chuyện tâm tình, nếu vận khí tốt nói không chừng có thể ôm cậu một cái, nếu sự tình phát triển thuận lợi hơn nữa, vậy...

Địch Nhân Kiệt ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói với Dương Tĩnh: “Ta biết bí mật của thanh ti nam ngọc bội.”

Dương Tĩnh hiển nhiên thực giật mình, Vương Nguyên Phương cũng là lần đầu tiên nghe nói, thân thể tự nhiên dựa sát tới.

“Ta biết bảo bối không phải ngọc bội này, mà là thứ ở bên trong nó, ta còn biết các ngươi muốn dùng thứ đó làm những chuyện gì. Ta còn biết ngay cả chuyện các ngươi còn không biết rõ”, Địch Nhân Kiệt cười cười nói, sắc mặt rất đáng sợ, “Cho dù ta giết ngươi, người sau lưng ngươi cũng sẽ không bỏ qua ta, cho dù ta mang Phương Nhi tới kinh thành thỉnh Hoàng Thượng bao che, giết bọn tiểu nhân phạm thượng làm loạn như ngươi rồi, vẫn còn người khác, thế lực khác sẽ uy hiếp an toàn của ta và Phương Nhi.”

Dương Tĩnh còn chưa lên tiếng, Nguyên Phương đã nóng nảy: “Địch Nhân Kiệt, ngươi đang nói cái gì?”

Địch Nhân Kiệt vẫn nhìn chằm chằm Dương Tĩnh: “Cho nên ta muốn giao dịch với ngươi.”

Dương Tĩnh trầm mặc nửa ngày: “Nói.”

“Ta trả thanh ti nam ngọc bội cho ngươi, theo ngươi rời khỏi Ngự Thiên sơn đi kinh thành, tới kinh thành, chúng ta cùng đi gặp người sau lưng ngươi, khi gặp hần rồi ta sẽ nói ra bí mật mà các ngươi cũng không biết kia”, Địch Nhân Kiệt dừng một chút, “Đổi lại, các ngươi buông tha cho người của Ngự Thiên thần giáo, từ nay về sau không dây dưa nữa.”

Dương Tĩnh cười lạnh: “Địch Nhân Kiệt Địch đại nhân, người vừa mới nói, người ngẩng đầu không có lỗi Hoàng Thượng, còn mắng ta là quân bán nước, vừa mới chớp mắt dám nói ra những lời như vậy, người cảm thấy ta sẽ tin người sao?”

Địch Nhân Kiệt nhún nhún vai, quay đầu lại nhìn Nguyên Phương một cái, lại chuyển mắt trở về phía Dương Tĩnh: “Dương tướng quân, ta mặc dù là thần tử của Hoàng Thượng nhưng ta lại càng là trung khuyển của Vương Nguyên Phương nha.”

Hắn nói chậm rãi như thể đương nhiên, “Có thể bảo hộ Phương Nhi an toàn, cho dù chuyện nói ra không dễ nghe thế nào, ta vẫn phải làm.”

Từ đáy lòng Nguyên Phương dâng lên một cỗ hỏa khí vô danh, cậu mấy năm nay chưa từng tức giận, mà từ khi Địch Nhân Kiệt đến đây, cậu cảm thấy ngọn lửa trong lòng này sắp đốt chết cậu.

Cậu có rất nhiều điều muốn nói, tỷ như người dựa vào cái gì thay Ngự Thiên thần giáo làm giao dịch, tỷ như người nghĩ rằng ta còn là Vương Nguyên Phương năm đó của người sao, tỷ như người rốt cục có biết mình đang làm cái gì không... Cậu muốn mở miệng, lại bị Địch Nhân Kiệt phản thủ vỗ vỗ chân cậu.

Chết tiệt, Địch Nhân Kiệt thậm chí không quay lại nhìn cậu, cũng không thêm thương lượng với cậu, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ, Nguyên Phương đột nhiên không lên tiếng được.

Cậu không muốn thừa nhận đây là ăn ý.

Điều này chẳng lẽ chính là tín nhiệm sao?

Nguyên Phương khó khăn đem lời đã ra đến miệng nuốt trở về, nhưng vẫn hận đến nghiến răng, thầm muốn chôn Địch Nhân Kiệt xuống đất rồi còn phải hung hăng giẫm cho mấy cái.

Dương Tĩnh nhìn về phía Vương Nguyên Phương, người này ngày xưa là Kinh thành tứ thiếu, công tử văn nhã, ẩn ẩn khí tức thiếu niên như dương quang tỏa sáng, nay trưởng thành lại càng tao nhã thanh lệ, mà người ta giờ phút này cũng không nhìn gã, chỉ chăm chú dán mắt vào Địch Nhân Kiệt.

Trong mắt Nguyên Phương như chứa vô số sóng nước mềm mại, ôn nhu sâu thẳm, cậu không tự nhận ra nhưng Dương Tĩnh đều nhìn thấy.

Dương Tĩnh có nghe nói qua, rằng Địch Nhân Kiệt và Vương Nguyên Phương tâm ý tương thông, như hình với bóng, sau lại sinh tử hai đường, rồi còn một ít tin đồn đoạn tụ phân đào(1)linh ta linh tinh. Gã là võ tướng, vốn dĩ không tin loại chuyện hoang đường này, sau đó thì rất khinh thường, nhưng lúc này nhìn hành vi thái độ của hai người Địch Vương, lại cảm thấy chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa.

Gã tuy không tin được Địch Nhân Kiệt, nhưng gã tin Địch Nhân Kiệt vì Vương Nguyên Phương, cái gì cũng nguyện ý làm.

Giao dịch này, với gã là có lợi.

Dương Tĩnh gật gật đầu.

Sau đó gã nhìn thấy một lam y thiếu niên từ hậu đường lao tới, bật người lên, chuẩn xác cho gã một cước.

Phương Lan Sinh ngẩng đầu ưỡn ngực nét mặt toả sáng, một chân giẫm lên mặt Dương Tĩnh, một tay chỉ vào Địch Nhân Kiệt: “Tên đen thui này người dám khi dễ bổn Thiếu chủ phải không, ta cái gì cũng chưa nói, người một ngoại nhân nhiều lời làm gì hử!”

Địch Nhân Kiệt thở dài nhìn Bách Thắng đao của Tấn Lỗi đeo ở bên hông Phương Lan Sinh. Phương Lan Sinh vốn đã có thần khí, lại có đao, còn dẫm lên Dương Tĩnh, chính là bộ dáng thiên hạ này ta là to nhất.

Nháo sự.

Địch Nhân Kiệt đứng lên, kéo tay áo Nguyên Phương, cọ qua cọ lại trên vai cậu: “Thiếu chủ nói như vậy ta thực sự thương tâm, ta sao lại tính là ngoại nhân chứ? Ta là nội nhân(2) của quân sư nhà các người mà.”

Wang Nguyên Phương cả người nổi đầy da gà.

“Biến.”

(1) Đoạn tự phân bào: chỉ mối quan hệ nam-nam

(2) Nội nhân: vợ. Tiểu Lan nói Kiệt ca là ngoại nhân, anh chơi chữ, nói mình là nội nhân của Phương nhi, tức là anh mặt dày nhận mình là vợ của Phương nhi a:))

20. Chương 20

Tấn Lỗi rốt cục nói không lại Phương Lan Sinh, Thiếu chủ đại nhân trong miệng có cả một quân đoàn nguy biệ, miệng thì lải nhải, người thì bất động trên giường giả chết, mặc cho Tấn Lỗi giúp mình cõ y phục. Tấn Lỗi bó tay, chỉ có thể cõ sạch y phục của Lan Sinh rồi giúp cậu mặc y phục sạch sẽ vào. Phương Lan Sinh tùy tiện mở rộng chân tay, muốn xem cũng mặc muốn sờ cũng kệ, chỉ lo oán hận Tấn Lỗi đối với cậu hư tình giả ý, nào biết Tấn Lỗi bối rối mất không biết nhìn đâu mới tốt, lúc thì quay đầu lúc thì nhắm mắt, thay xong y phục cho Lan Sinh, y cũng đầu đầy mồ hôi.

Thay xong y phục mà Phương Lan Sinh vẫn còn thao thao bất tuyệt, Tấn Lỗi vất vả bình ổn hơi thở, ngồi xuống bên giường: “Đều là người nói đúng, vậy người nói cho ta biết, ta phải làm thế nào người mới vừa lòng?”

Tấn Lỗi thẳng thắn hỏi như vậy, Phương Lan Sinh trái lại không biết trả lời thế nào, không lẽ nói, ta không muốn người coi ta là tiểu hài tử, nhưng vẫn muốn người che chở ta như lúc trước, trong lòng chỉ được nghĩ tới ta, trong mắt chỉ có thể có mình ta, dù ta lạc giữa ngàn vạn người, người phải vừa liếc mắt đã nhận ra được.

Những điều này Phương Lan Sinh luôn nghĩ tới, nhưng giờ lại không có cách nào nói ra, trong lòng cậu rối rắm, chỉ vào thanh đao bên hông Tấn Lỗi: “Ta muốn đao của người!”

Tấn Lỗi sửng sốt: “Người cần Bách Thắng đao làm gì?”

“Ta muốn lấy, người chỉ cần trả lời, có hay là không?”, Phương Lan Sinh vốn chỉ muốn nói lảng sang chuyện khác, lúc này lại toàn tâm toàn ý cãi nhau: Tấn Lỗi coi Bách Thắng đao như bảo bối, ngày đêm bất ly thân, nghĩ đến đây Phương Lan Sinh còn có chút ghen tị, cậu chưa tới nhược quán mà Tấn Lỗi đã không chịu ngủ chung giường với cậu nữa là!

Tấn Lỗi thấy Phương Lan Sinh thẳng người, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, y chỉ biết thở dài tháo Bách Thắng đao đưa cho Lan Sinh: “Chỉ cần người muốn, dù là cái gì ta đều nguyện ý cho người.”

Tấn Lỗi không có mồm miệng ngọt ngào như Dịch Nhân Kiệt, y không biết đùa giỡn lưu manh, ngày thường cũng không biết nói lời dễ nghe, tất nhiên cũng không nhận ra được đây là lần đầu tiên nói ra lời thâm tình đến vậy với Phương Lan Sinh.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Phương Lan Sinh một chút liền đỏ mặt, cảm giác hai tai nóng đến bốc cháy. Cậu nhận Bách Thắng đao, ngượng ngùng ha ha ha cười khan vài tiếng, bỗng nhiên lại cảm thấy vui vẻ, bực bội nhiều ngày cái cọ với Tấn Lỗi trong phút chốc theo gió bay đi.

Cậu thuận thế làm một chuyện mà cậu chưa từng nghĩ mình sẽ làm.

Cậu nhảy dựng lên, hôn một cái lên má trái Tấn Lỗi, Tấn Lỗi không kịp phản ứng, cậu lại rên sất khi còn nóng, hôn thêm một cái bên má phải.

Tấn Lỗi ngây ngẩn cả người.

Phương Lan Sinh cảm giác mình cho tới bây giờ chưa từng anh khí bùng bùng như vậy!

Cậu bên hông đeo Bách Thắng đao, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi đến Bích Sơn đường, Tấn Lỗi lơ ngơ tò tò đi theo phía sau.

Phương Lan Sinh còn chưa hiểu mình rốt cuộc đã làm gì.

Nhưng Tần Lỗi cuối cùng cũng đã rõ.

Thương thiên ở trên, Tần Lỗi ta có lỗi với Ngự Thiên thần giáo, có lỗi với giáo chủ đại nhân.

Tần Lỗi trong lòng gào thét.

Hơn hai mươi năm không hiểu được, đây là yêu a.

Phương Lan Sinh dương dương tự đắc bước vào Bích Sơn đường, vừa vặn nghe được đoạn đối thoại của Dịch Nhân Kiệt và Dương Tĩnh. Quân sư đứng phía sau Dịch Nhân Kiệt, vẻ mặt khó xử nhưng cũng không ngăn cản. Phương Lan Sinh đang cao hứng thì cảm thấy thiên hạ đều thuộc về mình, đương nhiên nghe không lọt tai mấy lời này, cậu tay nắm Bách Thắng đao, lẳng không nhảy lên, một cước đá vào giữa mặt Dương Tĩnh.

“Ta không đồng ý!” Phương Lan Sinh nói.”

Dịch Nhân Kiệt đứng đưa tay Nguyên Phương: “Phương Nhi, ta nói hần không nghe, huynh nói đi.”

Nguyên Phương nhú mày, nhìn Tần Lỗi: “Người đứng góc ở đó làm gì?”

Tần Lỗi đại não thiếu dưỡng khí, hận không thể lập tức quỳ gối trước mặt giáo chủ, khóc lớn tiểu nhân có lỗi với người.

Dương Tĩnh bị Phương Lan Sinh dẫm nát dưới chân, hôn mê bất tỉnh.

Một đám người ở Bích Sơn đường đưa mắt nhìn nhau.

Ngoài cửa chợt xuất hiện một người, đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Kế của Dịch đại nhân, khả thi.”

Hạ Tiểu Mai cuối cùng đã rửa mặt xong, cũng đã thay y phục, băng gạc trên cổ cũng thay cái mới, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt, bộ dạng hữu khí vô lực.

Y vừa rồi gặp Võ Kệ trong hoa viên, kia là người y vẫn tâm tâm niệm niệm, hần chỉ đứng từ xa nhìn y, ánh mắt gắt gao lưu luyến. Y vừa vui vẻ, lại vừa thương tâm. Vui là vì, đã nhiều năm như vậy, người kia rốt cục dám đối mặt y, nhìn thẳng y; thương tâm là vì, đã gần trong gang tấc nhưng chẳng ai nói được một lời.

Cho dù ánh mắt giao hòa, buồn vui lẫn lộn, nhưng cho dù Tiểu Mai nhìn thế nào, tựa hồ vẫn không chạm được đến tâm tư Võ Kệ.

Tiểu Mai rất hâm mộ Tần Lỗi và Phương Lan Sinh, càng hâm mộ Dịch Nhân Kiệt cùng Vương Nguyên Phương, hai người này rõ ràng cũng nhiều năm không gặp, vì sao lại có thể nhất kiến như cố.

Tiểu Mai tin lời Dịch Nhân Kiệt, mặc kệ hần toan tính cái gì đều là vì Nguyên Phương, mà có lợi cho Nguyên Phương thì cũng có lợi cho Ngự Thiên thần giáo. Huống chi vừa rồi Dịch Nhân Kiệt nói chuyện với Võ Kệ, Tiểu Mai cũng nghe được nhất nhị.

Y tuy không biết nhiều về sự tình bên trong, nhưng nếu đoán không sai, “thể lực khác” mà Dịch Nhân Kiệt nói, chỉ sợ chính là Thổ Phiên.

Ngự Thiên thần giáo dù sao cũng chỉ là môn phái giang hồ, không lý gì đi đối lập với quân đội một nước, hơn nữa hiện tại giáo chủ không ở đây, trách nhiệm bảo hộ người của bốn giáo, tất nhiên đều đặt trên vai họ.

Tiểu Mai bước vào, nhìn thoáng qua Dương Tĩnh dưới chân Phương Lan Sinh, lại ngẩng đầu nhìn Dịch Nhân Kiệt cùng quân sư, sau đó nhẹ nhàng nói với Lan Sinh: “Thiếu chủ, trước tiên giải Dương Tĩnh về địa lao đã, sau đó đem Giả Bảo Ngọc tới đây. Tần Lỗi, Khánh Đông đang chờ chỉ thị tiếp theo, sau khi dàn xếp tốt người mang Thiếu chủ đi tìm Khánh Đông, nói cậu ta thu thập tài vật, mang giáo chúng xuống chân núi đợi, tuyệt đối không xung đột với binh lính đang đóng dưới đó.”

Y an bài xong xuôi mới nói với Nguyên Phương: “Quân sư, Dịch đại nhân, chúng ta thảo luận một chút.”

Địch Nhân Kiệt cùng Vương Nguyên Phương liếc nhau, Nguyên Phương gật gật đầu, Địch Nhân Kiệt cũng theo Hạ Tiểu Mai ra khỏi Bích Sơn đường.

Tiểu Mai dẫn hai người tới lưu ly đình, Vô Kê vẫn đang đứng đó, như đang ngấm cảnh.

Tiểu Mai biết chuyện này liên quan đến an nguy của Ngự Thiên thần giáo, nhưng vẫn dùng hết khí lực mới kêu lên được một tiếng mỏng manh.

“Vô Kê, lại đây.”

21. Chương 21

Ngọn nguồn của tội ác trong cuộc sống, không ngoài ba thứ.

Một là, tham cái không thể có;

Hai là, khi không có được lại sinh lòng oán hận;

Ba là, điên đảo thị phi, ký chư tình hận.

Người, đều có tham, sân, si.

Ta hỏi Phật, ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, buông không được, từ đó mà sinh tham, sân, si, vì sao Phật không độ người, để người hiểu được, ái vĩnh tương tùy, thế gian không còn chuyện ác.

Phật viết, không thể nói.

“Vô Kê, lại đây.”

Tiểu Mai thanh âm nhỏ nhẹ, lọt vào trong tai Vô Kê đã mang thêm một tầng ý vị, hẳn biết Tiểu Mai luôn oán hủn, mà oán này chung quy có nhiều lý do. Vô Kê cúi đầu đi tới, thở dài với hai người Địch Nhân Kiệt và Nguyên Phương.

Tiểu Mai lui về phía sau một chút, đứng cạnh Nguyên Phương, hỏi Vô Kê: “Chuyện vừa rồi ngươi và Địch Nhân Kiệt nói, có thể nói lại cho quân sư nghe không?”

Vô Kê gật đầu, Vương Nguyên Phương lại xua tay, ngược lại hỏi Địch Nhân Kiệt: “Ngươi mới vừa rồi nói thế lực khác, là nước nào?”

Địch Nhân Kiệt biết Nguyên Phương cũng đã suy đoán được, nên cũng không gạt cậu: “Thổ Phiên.”

Nguyên Phương nhíu mày càng chặt: “Thổ Phiên... Mấy năm nay bọn chúng nhân cường mã tráng, liên tiếp xâm phạm, không ngờ còn có quan hệ với người trong kinh thành. Thiên hạ của Hoàng Thượng, thật sự là loạn trong giặc ngoài.”

“Đoạt thiên hạ, nắm thiên hạ, thủ thiên hạ, dương thiên hạ, vốn không phải chuyện dễ dàng, đây là số mệnh, mà cũng là tội luyện Hoàng Thượng cần phải trải qua.”, Địch Nhân Kiệt đưa tay nhu nhu mi tâm Nguyên Phương, “Nhưng Ngự Thiên thần giáo không nên cuốn vào kiếp nạn này, hiện có một cách, là cử giáo dõi sơn, đi càng xa càng tốt.”, Địch Nhân Kiệt cười với Tiểu Mai, “Điểm này, Tả hộ pháp hẳn là đồng ý.”

Hạ Tiểu Mai không nói lời nào, Nguyên Phương lại hỏi: “Ngươi cũng đã biết người sau lưng Dương Tĩnh rốt cuộc là ai?”

“Biết được nhất nhị, không biết tam tứ, phỏng đoán thôi.” Địch Nhân Kiệt chuyển tầm mắt, trong lòng thầm nghĩ cũng dù cho có biết cũng không thể nói với Nguyên Phương.

“Thanh ti nam ngọc bội, rốt cuộc có bí mật gì? Còn chuyện chỉ có người biết là chuyện gì?”

Địch Nhân Kiệt nhìn chung quanh, lắc đầu: “Không thể nói.”

Nguyên Phương trừng mắt, Dịch Nhân Kiệt chỉ cười, miệng kín như bưng không chịu nói thêm tiếng nào.

Nguyên Phương cũng biết tật xấu của người này, chuyện có thể nói thì chỉ hận không thể nói hết cho cậu nghe, chuyện không thể nói dù bức tử hấn cũng bức không ra một chữ.

Cậu không hỏi chuyện đó nữa, thay đổi vấn đề: “Người theo Dương Tĩnh về kinh, bọn hấn lại thật sự sẽ bỏ qua chúng ta?”

Dịch Nhân Kiệt lắc đầu: “Không biết.”

Chuyện sinh tử đại sự như thế, đương nhiên là người dối ta trá, Dương Tĩnh không tin được Dịch Nhân Kiệt, Dịch Nhân Kiệt đương nhiên cũng không tin được Dương Tĩnh, nói cho cùng, chính là đi bước nào hay bước nấy thôi.

Dịch Nhân Kiệt nói: “Cho nên các huynh nhất định phải mau chóng khởi hành, ta sẽ nghĩ cách để Dương Tĩnh rời khỏi núi mười dặm, ta tin giáo chúng Ngự Thiên thần giáo bằng vào mười dặm đường này nhất định an toàn thoát ra, chỉ là ta không có nơi nào cho các huynh đến...”

Hạ Tiểu Mai lúc này mới nói: “Ta có một nơi.”

Y liếc nhìn Võ Kệ, võ kệ thoáng chốc minh bạch, vội la lên: “Người muốn trở về sao? Nơi đó...”

“Đó là nơi ta quen thuộc nhất, cũng là nơi an toàn nhất, chỉ có đến đó, người của bốn giáo mới có thể bình an”, Tiểu Mai tựa hồ không muốn cùng Võ Kệ nhiều lời, “Ta chỉ muốn hỏi người, người có giữ nơi đó nguyên trạng hay không?”

Võ Kệ cùng hạ Tiểu Mai giằng co, Tiểu Mai lại không tránh đi ánh mắt của hấn, tựa hồ muốn nói, người có đáp ứng hay không kệ người, cũng không trở ngại quyết định của ta.

Võ Kệ rốt cục gật đầu: “Ta đã hứa với người, khôi phục hết thủy như cũ, ta có cho người chăm sóc, hàng năm ta cũng trở về một lần, chỗ kia... Khả dụng.”

Hạ Tiểu Mai lúc này mới nhìn về phía Dịch Nhân Kiệt: “Nơi đi đã có, Dịch đại nhân không cần lo lắng.”

“Nơi mà Tả hộ pháp tìm, tất nhiên là tốt nhất”, Dịch Nhân Kiệt không biết vì sao Võ Kệ lại khó xử như vậy, nhưng nếu hai người này đã nhất trí, chắc chắn là an toàn.

An toàn là được, Dịch Nhân Kiệt tiếp tục phân phó: “Nhị Bảo còn ở dưới chân núi, làm phiền huynh cho người hộ hấn chu đáo. Trước khi ta có tin tức, nhất định đừng cho hấn về nhà, hấn theo các người thỏa đáng hơn.”

Dịch Nhân Kiệt nói chưa xong, Nguyên Phương đã vội bắt lấy cánh tay hấn: “Người có thể thoát thân không?”

Đây là từ ngày cửu biệt gặp lại tới giờ, Nguyên Phương lần đầu tiên chủ động nắm tay Dịch Nhân Kiệt, khiến hấn sững sốt cười hỏi: “Quan tâm ta?”

Nguyên Phương sắc mặt không tốt: “Ta hỏi người nói, người đứng đắn một chút, người rốt cuộc có thể an toàn thoát thân hay không?”

Dịch Nhân Kiệt trầm mặc.

“Nói, ăn ngay nói thật.”

Dịch Nhân Kiệt rốt cục mở miệng: “Sinh tử nửa nọ nửa kia, hoặc là còn tệ hơn. Nhưng là, ta phải làm như vậy.”

Hấn nghĩ Nguyên Phương sẽ kêu hấn nghĩ cách khác, hoặc là thực sự bỏ mặc hấn tự sinh tự diệt. Nhưng hấn trăm triệu không nghĩ cậu sẽ đột nhiên ôm hấn.

Cái ôm này cực kỳ ngắn ngủi, Dịch Nhân Kiệt thậm chí còn chưa kịp cảm thụ gì thì Nguyên Phương đã buông hấn ra, hai mắt gắt gao nhìn hấn: “Đáp ứng ta, mặc kệ cơ hội nhiều hay ít, phải thoát thân, quay về tới tìm ta.”

Giờ khắc này quá mức hạnh phúc, Dịch Nhân Kiệt thậm chí không thể tin được đây là thật.

“Quay về tới tìm ta.” Vương Nguyên Phương dùng thanh âm cực kỳ mạnh mẽ nói, “Người nói, mang ta đi xem pháo hoa chân chính, quân tử không thể nuốt lời.”

Địch Nhân Kiệt cảm thấy trái tim của mình muốn nhảy ra ngoài, một dòng nước ấm rót vào lòng, êm đềm chảy, khắc chạm ba chữ Vương Nguyên Phương trên từng tắc từng tắc cơ thể hắn.

“Ta là lưu manh a.” Địch Nhân Kiệt cau cau mũi, “Cũng may lưu manh, so với quân tử càng giữ lời hơn.”

22. Chương 22

Giả Bảo Ngọc cuối cùng có cơ hội gặp lại Tiểu Mai một lần. Người kia là xinh đẹp nhất, tà ma ngoại đạo có bộ dáng động lòng người, một thân y phục tố sặc, bên hông đeo túi vải, đầu đội một cái mũ cũng tố sặc, nút thắt trên mũ trông như cánh bướm.

Ừm, đây là quân sư thất cho.

Trên vai Tiểu Mai còn vắt hai cái bao, người đi bên cạnh đều là đệ tử ma giáo.

Những người này cũng không biết là học thứ công phu kỳ quái gì, chỉ nhìn mặt là đã thấy đẹp, ngũ quan lại mơ hồ khó phân, nhưng khiến cho Giả Bảo Ngọc trong lòng rối rắm không thôi, chính là hòa thượng đứng kế bên Tiểu Mai, khí chất rõ ràng cùng những người này bất đồng.

Tiểu Mai lôi Giả Bảo Ngọc ra khỏi nhà giam, giao cho Võ Kệ: “Người mang đi.”

Giả Bảo Ngọc nhìn Hạ Tiểu Mai, lại nhìn Võ Kệ, không dám nói lời nào.

Võ Kệ hỏi Giả Bảo Ngọc: “Tiểu thí chủ, tuy nói hiện tại chúng ta lập trường bất đồng, nhưng ta vốn là người xuất gia, lúc này lấy từ bi làm gốc, người nếu là muốn về nhà, bản tăng có thể hộ tống người trở về.”

Giả Bảo Ngọc mờ mịt không biết mấy người này lại muốn làm gì đây, lần trước Phương Lan Sinh thả cậu đi, kết quả bị Hạ Tiểu Mai bắt trở về. Bây giờ Tiểu Mai muốn thả cậu, còn thêm một đại hòa thượng chẳng biết từ đâu tới này. Cậu nghĩ tới nghĩ lui một chút, hỏi: “Ta nghe nói các người bắt Dương tướng quân?”

Võ Kệ thành thật trả lời: “Phải.”

“Các người định làm như thế nào?”

“Địch Nhân Kiệt sẽ phụ trách đưa Dương Tướng quân quay về kinh.”

Giả Bảo Ngọc sắc mặt âm trầm, Tiểu Mai nhìn ra cậu ta đang nghĩ gì, liền nói: “Nguyên bản đúng là muốn bắt người làm con tin, bắt quả bây giờ đã có con tin tốt hơn, cho nên mới để Võ Kệ đưa người về. Người yên tâm, ta đã nói thả người đi, sẽ không nửa đường nuốt lời giết người”, Tiểu Mai liếc nhìn Võ Kệ, “Hắn là hòa thượng, người xuất gia không thể nói dối.”

Giả Bảo Ngọc giật mình: “Con tin tốt hơn? Là ai?”

Hạ Tiểu Mai trong lòng đang phiền, khó chịu hỏi lại: “Nói nhiều như vậy, là không muốn đi sao?”

Giả Bảo Ngọc gào lên: “Có phải các người bắt cha ta không?!”

Hạ Tiểu Mai lười giải thích: “Võ Kệ, ta còn có việc cần bố trí, giao cậu ta cho người.” Dứt lời xoay người rời đi.

Giả Bảo Ngọc muốn kéo Tiểu Mai lại, tất nhiên là không được. Võ Kệ ngăn cậu, nhẵn nài giải thích: “Tiểu thí chủ, người đừng sợ, tuy rằng chúng ta mang lệnh tôn đi, nhưng bản tăng cam đoan, tuyệt đối không thương tổn lệnh tôn, chờ sự tình giải quyết ổn thỏa, ta sẽ đưa lệnh tôn an toàn trở về Giả phủ.”

Giả Bảo Ngọc cắn răng: “Thả cha ta, ta lưu lại.”

Võ Kệ khó hiểu: “Tiểu thí chủ này là vì sao?”

“Cha ta tuổi đã cao, sức khỏe không tốt. Mấy hôm nay ta đã nghĩ thông suốt, cha ta có lẽ thật sự đã gặt ta tạo nhiều ác nghiệp, nhưng người dù gì cũng là cha ta, ta sao có thể để người một mình mạo hiểm, ta lại về nhà giường cao gối mềm”, Giả Bảo Ngọc quỳ xuống, “Đại sư, ta biết người không giống bọn họ, người không phải người trong ma giáo, có lòng từ bi, người giúp ta van cầu Hạ Tiểu Mai, để ta lưu lại làm con tin, thả cha ta đi.”

Võ Kê thở dài: “Người cũng biết ta không phải người trong ma giáo, sao có thể nhúng tay vào chuyện của Ngự Thiên thần giáo được.”

Rốt cuộc là mình dùng thân phận gì ở lại nơi này, Võ Kê cũng không rõ.

Địch Nhân Kiệt phải theo Dương Tinh về kinh, trước khi xuất phát vẫn lôi kéo Nguyên Phương, hai người tỉ mỉ bàn kế hoạch. Tiểu Mai cùng Tần Lỗi bố trí toàn bộ giáo chúng chuẩn bị rời núi, tuy nói sự tình khẩn cấp nhưng tiến hành đều trật tự đâu vào đấy. Võ Kê thì đơn giản hơn nhiều, xuống núi hội hợp với Phi Ứng và Nhị Bảo, nói cho họ biết địa điểm gặp nhau, thả Giả Bảo Ngọc đi, sau đó sẽ quay lại đón Phi Ứng, cùng nhau đi tới chỗ ở trước kia của Tiểu Mai.

Hạ Tiểu Mai vốn không muốn dùng Võ Kê, là Địch Nhân Kiệt nói, Võ Kê đại sư khinh công không thua kém gì mọi người, lại độc lập với Ngự Thiên thần giáo, tiện qua lại hành động, không sợ người theo dõi, mới đem việc này phó thác cho Võ Kê, mà Võ Kê cũng không muốn lộ khai.

Từ Ngự Thiên thần giáo đến nơi ở cũ của Tiểu Mai, thiên sơn vạn thủy, khó tránh có sơ xuất. Mà Ngự Thiên thần giáo giáo chúng đông đảo, đều phân công ra làm việc, Đường chủ các nơi nhận lệnh ẩn nấp, chờ Phương Lan Sinh dần xếp tốt mới cho Cung Khánh Đông liên hệ với mọi người. Chỉ sợ nhiều người nhiều việc, mang theo hai người của Giả phủ không tiện, phải thả một lưu một, ngay cả “thả” này cũng nhờ có Võ Kê và Địch Nhân Kiệt, chứ nếu để Tần Lỗi làm chủ, chắc Giả Bảo Ngọc đã chết rồi.

Việc này chứa nhiều may rủi, chỉ sợ lần chia tay này, Tiểu Mai và Võ Kê khó mà gặp lại. Trước đây Võ Kê tốt xấu còn biết Tiểu Mai ở nơi nào, nhưng sau này, sợ là có tìm cũng tìm không thấy.

Võ Kê trong lòng không muốn đi, lại không đi không được, cũng như Giả Bảo Ngọc không muốn đi, cũng không thể không đi.

Chuyện thế gian, vốn là thân bất do kỷ.

Võ Kê bỗng nhiên thở dài.

Hắn là người, đây là lần đầu tiên hắn tự đáy lòng thừa nhận.

Vương Nguyên Phương thu dọn đồ đạc, lặn qua lộn lại, lại không có gì có thể thu thập. Địch Nhân Kiệt ở một bên nhìn, hắn lại càng hai tay trống trơn, một thân nhẹ nhàng.

Nguyên Phương tùy tiện đóng gói hành lý, nghĩ nghĩ một hồi, lại lần nữa lấy một bao vải gấm đỏ sậm ra, mới đầu bỏ vào mấy bộ y phục, sau lại trút thêm một đồng vàng bạc châu báu, vũng vàng đưa cho Địch Nhân Kiệt: “Cho người dùng khi đến kinh thành.”

Địch Nhân Kiệt nhìn vừa thấy ấm áp vừa thấy buồn cười: “Đều là y phục của huynh, cho ta làm cái gì?”

“Ta với người thân hình không khác nhau lắm, cứ mặc của ta đi”. Nguyên Phương cũng không biết mình đây là làm sao, chỉ là muốn cho người này cái gì đó. Địch Nhân Kiệt biết tâm tư cậu, nhận lấy, lại mở ra lấy hết vàng bạc ra: “Y phục thì dùng được, nhưng tiền thì không cần đâu, ta trên đường thượng kinh, ăn uống có Dương Tinh lo, còn tới kinh thành...”, Địch Nhân Kiệt ngưng một chút, dù rơi vào cảnh ngộ nào, rốt cục cũng không dùng được tiền, “... tới kinh thành, cũng có người chiếu cố, nếu may mắn, không chừng còn mâm cao cỗ đầy. Còn huynh một thân một mình, mới cần tiền hơn ta chứ.”

Vương Nguyên Phương vẫn kiên trì: “Bên cạnh ta có Tần Lỗi, có Tiểu Mai, có Khánh Đông, còn sợ không có tiền sao? Người tới kinh thành, cùng đại nhân vật đương nhiên là không cần phải tiền, nhưng khó tránh gặp tiểu nhân vật. Vạn nhất... Vạn nhất người thân lâm tù ngục, muốn ngục tốt giúp người báo tin, cũng là đòi tiền.”

Địch Nhân Kiệt không hề nao núng, chỉ cười nói: “Ta nếu thật sự bị người cầm tù, nào dám sai người báo tin cho huynh, làm lộ vị trí của huynh, ta đây một chuyến chẳng phải là trắng tay sao.”

Lời hắn nói đương nhiên có đạo lý, Nguyên Phương không phản bác, chỉ nói: “Tin tức, bất kể như thế nào là phải báo cho ta.”

Nguyên Phương không biết mình vì sao mà trong lòng hoảng loạn, cậu sợ Địch Nhân Kiệt cứ vậy chết đi, cậu không gặp được nữa. Mà cậu còn không để ý, mình muốn gặp Địch Nhân Kiệt làm gì.

Cậu chỉ là không hy vọng người này cứ như vậy biến mất, mà phần tâm tư này không liên quan đến quá khứ của cậu.

Chỉ liên quan tới hiện tại thôi.

Lòng người, đại khái là rất khó giải thích.

Nguyên Phương thở dài, Địch Nhân Kiệt trong lòng ghen một cơn tức còn lớn hơn.

Hắn tìm kiếm mấy năm nay, thật vất vả mới gặp lại được Nguyên Phương. Gặp mặt chưa được mấy ngày, lại sắp ly biệt, một người hướng bắc một kẻ hướng tây, một người sinh tử khó liệu, một người mai danh ẩn tích.

Nhân gian đảo điên như sóng gào cuộn cuộn về phía trước, thiên hạ loạn trong giặc ngoài, triều đình gian nịnh tham hủ, các nơi oan án không ngừng, vương triều một ngày không bình an, người sống giữa triều đại đó cũng vĩnh viễn không thể chỉ lo thân mình.

Hắn không thể vứt hết tất cả sang một bên mà rời đi, hắn không thể trốn, không thể gửi gắm hi vọng ở quy ẩn điền viên. Vì Vương Nguyên Phương, hắn càng phải dốc sức phụng sự triều đình, sáng lập một quốc gia vững chắc, không có oan khiên.

Nguyên Phương không biết Địch Nhân Kiệt khi đó đã có nguyện vọng gì, mà nguyện vọng này ngày sau lại cải biến nhân sinh Địch Nhân Kiệt, cải biến vận mệnh toàn bộ thiên hạ, lại gián tiếp cải biến lịch sử.

Cậu chỉ biết khoảnh khắc Địch Nhân Kiệt ôm lấy cậu, ngay lúc này đây, thật sự rất ngắn ngủi, mà lại như vĩnh hằng.

“Phương Nhi, tin tưởng ta.”, Địch Nhân Kiệt nói ra một lời, như thề non hẹn biển, “Ta bất kể như thế nào, cũng sẽ trở lại bên cạnh huynh.”

23. Chương 23

Phương Lan Sinh ghìim ngựa quay đầu lại nhìn Ngự Thiên sơn, cậu từ nhỏ ở nơi này mà lớn lên, từng ngọn cây cọng cỏ, mỗi một nơi đều có cảm tình, cứ như vậy rời đi, lại thấy không chân thực lắm.

Tần Lỗi thấy cậu quay đầu lại, cũng dừng ngựa, nhỏ giọng nói: “Chờ sự tình giải quyết xong, còn có cơ hội trở về.”

“Ta là luyện tiếu, cũng không biết vì cái gì, cũng có chút vui vẻ.” Phương Lan Sinh nói, “Ta chưa từng có rời khỏi ngọn núi này, cho dù có cũng đi không xa, chưa từng nhìn thấy thế giới bên ngoài, tuy nói lần này là bắt đắc dĩ, nhưng cũng coi như có cơ hội bước chân vào giang hồ.”

Tần Lỗi không nghĩ tới Phương Lan Sinh lại háo hức như vậy, y cũng an tâm hơn: “Có lẽ chúng ta trên đường còn có thể gặp được giáo chủ.”

Phương Lan Sinh bĩu môi: “Giáo chủ? Thôi đi, trừ bỏ nghiêm trang nói hươu nói vượn ra, cũng chỉ giỏi nhất chạy loạn khắp nơi. Cũng may ta biết, cho dù thế nào thì người cũng vẫn sống khỏe.”

Tần Lỗi cười trộm: “Người thật ra tuyệt không lo lắng giáo chủ.”

“Ta chỉ là Thiếu chủ, người mới là giáo chủ, nào có đạo lý Thiếu chủ cả ngày lo lắng giáo chủ. Ta cũng không phải mẫu thân, võ công của giáo chủ so với chúng ta đều lợi hại hơn, kinh nghiệm giang hồ so với ai khác đều nhiều hơn, chưa kể bên cạnh còn có tên gia hỏa lợi hại kia nữa. Kêu ta lo lắng, chẳng phải là dư hơi phí sức sao?” Phương Lan Sinh dừng một chút, “Ta thấy ta nên lo lắng chúng ta có chết đói giữa đường không còn có lý hơn.”

Cậu thúc chân vào bụng ngựa, bạch mã chậm rãi đi lên phía trước.

Cậu cách Ngự Thiên sơn càng ngày càng xa, cũng chính là rời nhà càng ngày càng xa. Nhưng thiếu niên đều là như vậy, vừa không nỡ rời xa tổ ấm, vừa tràn đầy lý tưởng và hy vọng với những chân trời khác.

Cậu còn còn trẻ, còn có vô vàn cơ hội, nếu có thể, cũng sẽ trở thành làm giáo chủ, mà không chỉ là một Thiếu chủ.

Cậu thẳng người ngồi trên lưng ngựa, Tần Lỗi nhìn cậu, lần đầu tiên cảm thấy Phương Lan Sinh không còn là hài tử năm nào.

Hạ Tiểu Mai thì không được thoải mái như vậy, y nhú chặt mày, không nói tiếng nào.

Vương Nguyên Phương đi bên cạnh, vỗ vỗ phía sau lưng y: “Đại sư sẽ không sai hẹn.”

“Ta biết, người xuất gia không nói dối.” Hạ Tiểu Mai lại nhú mày càng chặt: “Chính là coi như hấn tái kiến ta, ta cũng không biết... Có lẽ thấy cùng không thấy, cũng không có gì khác nhau đi.”

“Làm sao có thể không có khác nhau.”

Vương Nguyên Phương chậm rãi nói, không biết là khuyên Hạ Tiểu Mai, hay là đang khuyên chính mình.

“Chính vì gặp nhau mới có thể yêu nhau. Chính vì hiểu nhau mới thành tương tư. Vì có người bầu bạn mới không cô độc, vì có người bên cạnh mới có thể tạo nên hồi ức. Ta vẫn nghĩ trí nhớ chỉ là trí nhớ, là chuyện của người khác, nhưng khi gặp Dịch Nhân Kiệt, ta mới biết được...”, Nguyên Phương nói đến đây thì im lặng.

Ta mới biết được thân vô thái phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông.[1]

Ta mới biết được khi vui cười hay khi rơi nước mắt, một kiếp phù du, cũng là trân quý.

Đây là yêu sao? Vương Nguyên Phương không biết.

Nguyên Phương chợt khựng lại, như đã nghĩ thông chuyện gì.

“Ta từng nói với huynh ấy, cùng huynh ấy đi khắp non sông”, Nguyên Phương nhỏ giọng.

Cậu kéo dây cương, mạnh mẽ chạy về hướng Dịch Nhân Kiệt rời đi.

Cậu nhớ về thuở niên thiếu khinh cuồng.

Khi cậu vẫn là kinh thành tứ thiếu, tên kia còn chưa ràng buộc công danh.

Dịch Nhân Kiệt gọi cậu, Vương công tử, Vương đại công tử, Nguyên Phương, Phương Nhi.

Hắn nói phải giúp cậu che mưa, thay hấn chế trụ kinh mã, trên cọc hoa mai xuất thủ tương trợ, trong thư phòng cầu cậu giúp đỡ.

Dịch Nhân Kiệt cười với cậu, tựa vào người cậu, ánh mắt cho tới bây giờ chưa từng lị khai.

Mà trong ánh mắt đó, là ánh nhìn của cậu, cũng triền miên tình tự.

Dịch Nhân Kiệt đáp ứng Vương Nguyên Phương, sẽ trở về.

Vương Nguyên Phương đáp ứng Dịch Nhân Kiệt, sẽ cùng hấn đi khắp non sông.

Một khắc cũng không cần đợi.

Không cần chờ Dịch Nhân Kiệt vượt qua thiên sơn vạn thủy đi tìm.

Không cần chờ Dịch Nhân Kiệt trở về.

Cậu có thể truy.

Vậy liền truy thôi.

Vó ngựa tung trời, bụi mờ đầy đất, một lát sau tan biến, vô tung vô ảnh.

Phương Lan Sinh không kịp phản ứng: “Quân sư đi đâu?”

Hạ Tiểu Mai nhìn về hướng Nguyên Phương chạy đi, nửa ngày mới đáp: “Huynh ấy đi làm một chuyện lẽ ra phải làm từ mấy năm trước.”

Phương Lan Sinh vẫn chưa hiểu: “Chuyện gì?”

Tấn Lỗi xen vào: “Tiểu Mai, nếu ngươi muốn đi, cũng có thể.”

Hạ Tiểu Mai lắc đầu: “Không cần.”

Hạ Tiểu Mai không phải Vương Nguyên Phương, Võ Kê cũng không phải Địch Nhân Kiệt.

Chấn ngang giữa y và Võ Kê là một bức tường thành.

Không thể tâm ý tương thông.

Bức tường này không biết khi nào mới có thể phá vỡ.

Nhưng ít ra, Hạ Tiểu Mai có thể trở lại chốn cũ, trở lại nơi đã bắt đầu mọi thứ.

Thân ảnh tố y kiên định đi tới, càng lúc càng nhanh.

Phương Lan Sinh bất minh sở dĩ, nhìn về phía Tấn Lỗi. Tấn Lỗi cười khở một tiếng, thả người nhảy lên, thả ngựa của mình, ngồi xuống phía sau Phương Lan Sinh, đoạt lấy dây cương, cùng cậu cười một con ngựa.

Phương Lan Sinh bị Tấn Lỗi vòng tay ôm lấy, phía sau lưng cách mấy lớp y phục truyền tới nhiệt độ cơ thể Tấn Lỗi, nóng đến khiến cậu khuôn mặt đỏ bừng: “Làm gì, sợ ta té xuống sao?”

Tấn Lỗi tựa cằm trên vai Phương Lan Sinh, nghiêng đầu hôn cậu.

Thiếu chủ mà y bảo hộ nửa đời từng đôi mắt trong veo, muốn nói gì đó, lại nói không nên lời.

Tấn Lỗi một tay ôm lấy Phương Lan Sinh.

“Ta thích ngươi.”

Thiếu chủ không có đẩy y ra, mà là đắc ý nở nụ cười.

“Ta thừa biết.”

Xe ngựa của Dương Tĩnh rất lớn, chạy rất êm, Dương Tĩnh sợ Địch Nhân Kiệt giở trò nên hai người ngồi cùng một xe. Trên xe còn có một tên lính nhỏ tuổi, đang hâm rượu cho Dương Tĩnh.

Địch Nhân Kiệt nhìn tiểu binh bắt quá mười tuổi, khuôn mặt bầu bĩnh, trông rất thuận mắt, thuận miệng hỏi cậu bé: “Ngươi tên là gì?”

Tiểu binh cung kính đáp: “Hồi đại nhân, tiểu nhân tên là Lý Mã.”

Địch Nhân Kiệt tiếp nhận rượu cậu ta đưa tới, uống một ngụm, rất là vừa lòng: “Tuổi còn trẻ mà tay nghề hâm rượu còn tốt hơn cả Nhị Bảo, có cơ hội ta phải đòi Dương Tướng quân một cái nhân tình, đem người tới phủ ta mới được.”

Dương Tĩnh hừ lạnh một tiếng, giống như là phi thường khinh thường.

Địch Nhân Kiệt cũng không thèm để ý, bỗng nhiên như là cảm giác được cái gì, vén màn, nhìn ra phía ngoài xe ngựa. Bên ngoài trùng điệp toàn là binh mã của Dương Tĩnh, nhìn chẳng thấy gì.

Dương Tĩnh đề phòng nhìn Địch Nhân Kiệt: “Đừng nghĩ có thể chạy, dù ngươi lợi hại thế nào, cũng không thoát khỏi nơi này được.”

“Ta không muốn chạy trốn.” Địch Nhân Kiệt buông màn, “Ta chỉ là nghe được có người kêu tên ta.”

Dương Tĩnh cũng lắng tai nghe, cái gì cũng không nghe thấy: “Địch Nhân Kiệt, người đừng dọa người, làm sao có người gọi người được.”

Địch Nhân Kiệt chỉ vào không khí: “Lạc hoa thính phong tiểu, thanh âm kia ở trong gió, người tất nhiên nghe không được.”

Dương Tĩnh trong lòng không thoải mái, cười nhạo nói: “Người vẫn còn có tâm tư làm thơ.”

Địch Nhân Kiệt sờ sờ vành tai, cười đến phi thường đắc ý.

“Ta là háo sắc lưu manh thôi.”

Hoàn

22/05/2015

00:40

[1] Dịch nghĩa: Thân ta không có đôi cánh phượng bay cao muôn dặm/Nhưng đã có người cùng ta tâm ý tương thông. Trích trong bài thơ Vô đề của Lý Thương Ẩn.

24. Chương 24: Phiên Ngoại : Trường An Nhị Tam Sự – Thượng

“Trên đời này, thực sự có tình yêu sâu sắc keo sơn đến chết không thay đổi sao?”

Đông chí đã qua được hai ngày, một trận đại tuyết rất cục trút xuống Trường An. Trà quán ở phía đông khu chợ mở cửa sớm, bếp lò đỏ lửa, nước pha trà sôi ừng ực, nhiệt khí tỏa ra, trong trà quán rất ấm áp.

Trong trà quán có một trung niên nam tử, trên người đeo một bọc vải bố to, cầm có hai cọng râu, ăn mặc cũng coi như chỉnh tề. Người này nguyên làm nghề viết thư thuê ở phía đông chợ, sau đó người biết chữ trong thành Trường An ngày càng nhiều, hắn không có đất dụng võ, bèn đổi nghề làm thuyết thư. Hắn là người Trường An, đương nhiên kể chuyện cũng là chuyện trong thành Trường An, chuyên giảng tình sự vương hầu khanh tướng, hoa nhai liễu hạng, phần lớn là chuyện phong nguyệt.

Hôm nay trời lạnh, hắn tới trà quán sớm, cũng chưa có ai đến nghe kể chuyện. Tiểu nhị trà quán bộ dạng uể oải tựa bàn, đầu phụng đã bóc vỏ sạch sẽ trắng phau. Ở cửa trà quán có một nam hài đang ngồi, tầm mười một mười hai tuổi, y phục đơn bạc cũ nát nhìn không ra màu sắc nguyên thủy chẳng chịt mảnh vá. Tiểu tử tóc tai bù xù, trông như khát cái, hai mắt đăm đăm nhìn trà lô.

Còn người đưa ra câu hỏi kia, là một vị cô nương ngồi đối diện nam nhân thuyết thư, trong tay nắm chặt một chiếc trâm cài tóc, trâm này là do ý trung nhân của nàng tặng nàng. Nửa năm trước nàng vẫn còn cùng nam nhân nàng tâm ái đi dạo hội hoa đăng, nửa năm sau, người nàng yêu thương lại phụng lệnh cha mẹ thành thân với nữ tử khác. Nàng đêm qua mới biết tin, khóc đến hai mắt sưng đỏ.

Nam nhân hớp một ngụm trà: “Câu hỏi của cô nương cao thâm, ta trả lời không được, muốn hỏi, hẳn là nên đến hỏi người thông minh nhất thành Trường An.”

“Ai là người thông minh nhất thành Trường An?”

“Trừ bỏ thiên tử đương triều, đương nhiên chính là Địch Nhân Kiệt Địch đại nhân.”

Nam nhân vừa nói tới đây, tiểu tử ngồi xổm trên bậc cửa chợt thẳng người lên, bờ môi cậu đã đông lạnh đến phát tím, hai mắt lại vẫn sáng ngời hữu thần. Tiểu cô nương lắc lắc đầu: “Theo ta thấy, Địch đại nhân có thể giải được bí ẩn trong thiên hạ, lại giải không được chuyện này. Người xem hắn đã qua nhi lập chi niên (30 tuổi), lại chưa có thê tử, nhất định là một kẻ đầu gỗ không hiểu phong nguyệt.”

“Cô nương không hiểu, Địch đại nhân chính là biết phong nguyệt, mới không cưới thê tử.”

“Lời này của người không có đạo lý, theo ta thấy, Địch Nhân Kiệt này, đích thị là chưa từng yêu đương.”

Nam nhân rốt cục là bị gọi lên hứng thú kể chuyện: “Ta đây là biết, Địch đại nhân có một ái nhân tình thâm ý trọng đến chết không đổi không dời, trong tên người này có một chữ Phương.”

“Cũng chỉ là lời đồn đãi tầm thường mà thôi.”

“Năm đó Địch Nhân Kiệt vẫn là thiếu niên anh tài, chưa phong quan, hấn từ Tịnh Châu đến thành Trường An, ở trong thành ngẫu nhiên gặp một người, Địch Nhân Kiệt đối người nọ vừa gặp đã yêu.”

Cô nương nghe đến đây hưng trí bừng bừng: “Người kia là ai?”

Nam nhân ra vẻ thần bí: “Địch Nhân Kiệt lúc đó cũng không biết, chỉ âm thầm ghi nhớ tên của người đó, nguyên tưởng rằng không có cơ hội gặp lại, nào ngờ hai người là trời định một đoạn nhân duyên. Người có biết Vương Hựu Nhân – Hình bộ Thượng thư năm đó không?”

Cô nương gật gật đầu, lại lắc đầu, khi Vương Hựu Nhân chết, nàng bắt quá sáu bảy tuổi, với cái tên này, đã nghe qua, lại không quen thuộc.

“Địch Nhân Kiệt nguyên là đến phủ của Vương Hựu Nhân tìm phụ thân, nhưng khi hấn đến thì phát hiện người nọ cũng ở trong Vương phủ, là người nhà của Vương Hựu Nhân. Vương Hựu Nhân thấy hai người tuổi tác xấp xỉ, mới cho cả hai tỉ thí trên cọc hoa mai, thi xem ai lấy được mộc bài trên cổ đối phương trước. Hai người công phu đều tốt, đánh đến bất phân thắng bại, người kia trong một khắc di thần, té xuống khỏi cọc gỗ.”

Cô nương khẩn trương lên: “A?! Chắc là đau lắm!”

“Địch Nhân Kiệt làm sao bỏ được, lúc hấn kéo tay giữ lấy người nọ, ánh nhìn hai người chạm nhau, một cái nhìn này, mặc dù cả hai không nói lời nào, nhưng tình ý đã tương thông, miên man không phân rõ.”

Cô nương lâm vào trong tưởng tượng: “Nói như vậy, đây chính là luận võ chọn rể.”

Nam nhân kỳ quái cười cười: “Cũng có thể nói như vậy.”

“Vậy Địch đại nhân không lập tức cầu thân sao?”

“Mặc dù là không có lập tức cầu hôn, hai người lại đúng là đánh nhau xong mới thành bằng hữu, sau lại hai người cùng đi Cẩm Nghiệp tự, nghe người ta nói, còn ở chung một phòng.”

Tiểu cô nương sắc mặt ửng đỏ, ngay cả chuyện thương tâm của bản thân cũng bị vứt ra sau đầu: “Cẩm Nghiệp tự là nơi đương kim hoàng thượng đón Vũ nương nương trở về, bọn hấn thế nhưng tại nơi chùa miếu liền ở cùng một chỗ, sau đó thì sao?”

“Theo lời truyền tụng, hai người tình ý miên man, Địch Nhân Kiệt tỉ mỉ chu đáo, trời mưa làm dù cho người nọ, trời lạnh lại làm áo ấm, hai người cùng nhau đạp biển non sông, sinh tử tương tùy, phá rất nhiều đại án.”

Cô nương nhịn không được vỗ vỗ hai tay: “Hảo hảo hảo, thần tiên quyến lữ, mà khi nào thì thành thân?”

Nam nhân thở dài một hơi: “Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, người nọ cùng Địch Nhân Kiệt vốn là môn đăng hộ đối, nhưng trời không dung người, Vương Hựu Nhân mưu đồ tạo phản bị bại lộ, người nọ mặc dù quân pháp bất vị thân, lại một đêm biến thành loạn thần tặc tử, sau đó trong trận chiến với An Vương đã bị vùi trong sơn động, Địch Nhân Kiệt cũng bị trọng thương, khi hấn tỉnh lại, người kia đã là vô tung vô ảnh.”

“Chẳng lẽ đã chết?!”

“Mỗi người đều nói người kia đã chết, chỉ có Địch Nhân Kiệt không tin, trước là cầu Hoàng Thượng đại xá thiên hạ, không truy cứu nữa, lại đi khắp thiên hạ tìm người, tìm một lần này, chính là sáu năm. Sinh tử mịt mờ, chân trời vô tận, sáu năm qua, Địch Nhân Kiệt chưa bao giờ buông tay, vẫn muốn cùng người nọ tái kiến.”

Trong mắt tiểu cô nương dâng đầy nước mắt: “Ta không biết Địch đại nhân lại thâm tình như vậy, vậy hấn tìm được không?”

“Tìm thì tìm được rồi, nhưng người nọ mắc một chứng bệnh kỳ lạ, mặc dù nhớ rõ những chuyện trước kia cùng Dịch đại nhân nhưng không còn chút tình cảm nào nữa. Hơn nữa người kia qua sáu năm lang bạc kỳ hồ, cơ duyên xảo hợp, đã gia nhập ma giáo.”

Cuối cùng cũng có chuyện cô nương nghe hiểu: “Ma giáo?! Là Ngự Thiên thần giáo trong truyền thuyết sao?!”

Nàng kinh hô một câu, thiếu niên ngồi cạnh cửa sắc mặt đại biến, cậu đứng dậy, tay ôm sát vào người, nhìn kỹ sẽ thấy cậu đang ôm một bọc gì đó, dù người cậu rất bẩn nhưng bọc vải kia rất sạch sẽ.

Nam nhân gật đầu: “Chính là Ngự Thiên thần giáo.”

Ngự Thiên thần giáo, hành tung quỷ dị, giáo chúng đông đảo, vô lâm e ngại nên mới gọi là ma giáo. Ma giáo này ở Ngự Thiên sơn, bày bố thiên la địa võng, không người nào dám đặt chân tới. Bốn năm trước họ bị cuốn vào một việc mà không thể không cử giáo rời khỏi Ngự Thiên sơn. Tín đồ ma giáo vì vậy mà trải khắp giang hồ, phân tán các nơi, nghe hiệu lệnh của hai vị Tả Hữu hộ pháp, ở các nơi đều thiết lập phân đà, chỉ có các Phân đà chủ mới biết nơi ở của Thiếu chủ. Mọi người cũng chưa từng thấy qua Thiên diện hí tử trong truyền thuyết, cũng chưa thấy qua Bách Thắng đao, nhưng thế lực ma giáo chỉ tăng không giảm — những gì không thấy được, từ trước đến nay luôn khiến người ta sợ hãi.

“Người nọ là quân sư của ma giáo, cùng Dịch Nhân Kiệt tái kiến, chuyện đã không còn như xưa nữa. Dịch Nhân Kiệt vốn là phụng mệnh triều đình đi chiêu hàng ma giáo, gặp được người nọ liền đổi ý, vì họ người nọ an toàn mà bị tên phản quốc Dương Tĩnh bắt về Trường An, đối mặt với Thái sư lúc đó.”

“Thái sư thông đồng phản quốc, cấu kết Thổ Phiên. Thổ Phiên có một món bảo vật tên là thanh ti nam ngọc bội, bên trong giấu một bản đồ, chính là kho báu mà năm xưa Tùy Văn Đế Dương Kiên vợ vét được. Bảo tàng này nếu lọt vào tay Thái sư hẳn sẽ đem chiêu binh mãi mã, cùng Thổ Phiên nội ứng ngoại hợp, mưu đồ cướp ngôi. Lúc ấy Dịch Nhân Kiệt hiểu rõ âm mưu của bọn họ, liền tự nhận mình biết bí mật trong thanh ti nam ngọc bội, dùng bí mật này đổi lấy một cơ hội chạy trốn cho mọi người trong ma giáo.”

“Bí mật này hiện giờ ai cũng biết. Bất quá là đặt thanh ti nam ngọc bội theo bát quái rồi phá vỡ, sau khi lấy được bản đồ thì phải theo một trật tự nhất định gây dựng lại, ghép chính xác thì mới có thể lấy được chìa khóa mở nơi cất giấu kho báu. Nhưng lúc ấy bí mật này chỉ có một mình Dịch Nhân Kiệt biết, Dịch Nhân Kiệt vì vậy bị Thái sư giam giữ, thân bị trọng hình cũng không chịu nói ra, lần nữa kéo dài thời gian. Thái sư tức giận muốn giết hắn, sinh tử cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt thôi.”

“Còn người kia tuy là mắc bệnh lạ, nhưng gặp Dịch Nhân Kiệt, tâm khê động, bệnh kia tuy không biết có tốt lên hay không, nhưng vì một phần tình cảm này mà người đó bỏ qua cơ hội chạy trốn, theo Dịch Nhân Kiệt đến Trường An, chấp nhận phạm tội ban đêm xông vào hoàng cung nói hết mọi việc với Hoàng Thượng. Nhờ người nọ mà Hoàng Thượng mới biết được mưu sâu kế hiểm của Thái sư, cứu Dịch đại nhân ra, đoạt lại ngọc bội, cuối cùng dùng kho báu kia phong phú quân lương. Cũng nhờ hai người mà quân ta đánh lui quân Thổ Phiên ở biên cảnh, mới có thành Trường An lúc này yên ổn phồn vinh.”

Nam nhân chỉ vào trân ngọc trong tay cô nương kia: “Người có thể cùng người người thích đi ngắm hoa đăng, có thể cầm trân ngọc người ta tặng, có thể vì hắn cưới người khác mà khóc lóc, còn được ngồi đây nghe ta kể chuyện xưa, đều nhờ có hai người này. Chuyện này kể ra chỉ là năm câu ba chữ, nhưng bọn họ trải qua có bao nhiêu cực khổ không ai biết được.”

Mà câu chuyện này, cũng là sau khi mọi chuyện đã giải quyết tốt đẹp, mới từ từ lan truyền trong dân gian. Nam nhân trong lời nói mang theo mấy phần tôn kính, nhưng tiểu cô nương không quan tâm chuyện quốc gia thiên hạ gì, chỉ hỏi: “Ta không hiểu biết nhiều, ta chỉ muốn hỏi, hai người họ có cùng nhau tư thủ sống hạnh phúc bên nhau không?”

Nam nhân chỉ ra đối diện trà quán, nơi đó nhà cao cửa rộng, là dinh thự của Dịch Nhân Kiệt Dịch đại nhân. Sau khi phá được âm mưu của Thái sư, Dịch Nhân Kiệt lập công lớn, được Hoàng Thượng triệu hồi quay về Trường An. Trong thành Trường An này, nào có ai không biết Dịch Nhân Kiệt: “Người chẳng lẽ khóc đến choáng váng rồi sao, Dịch đại nhân nếu không có những ngày tốt đẹp thì tòa nhà lớn này ở đâu ra chứ.”

Cô nương gãi gãi đầu, cảm giác mình quả thật là khóc choáng váng, chính là vẫn có điều nghĩ không ra: “Dịch đại nhân thì ta biết, nhưng còn người trong lòng của Dịch đại nhân đâu?”

“Cũng ở trong tòa nhà đó chứ đâu, người nọ thân phận đặc biệt, công tội tương đương, cuối cùng không nhận phong thưởng gì, chỉ nguyện ở lại Trường An cùng Dịch Nhân Kiệt tư thủ, dựng một thư viện ở Duyên Hưng môn, dạy nhi đồng nhà nghèo khó đọc sách viết chữ, nói không chừng người đã từng gặp qua.”

“Ta bình thường ít khi đến Duyên Hưng môn”, nàng lắc đầu, “Ta dù chưa thấy qua người nọ, lại tin lời người nói, Dịch Nhân Kiệt là một nam nhân hiếu phong tình, người nọ có lẽ là một người phiêu nhiên như tiên tử. Ta chỉ không hiểu, nếu bọn họ yêu nhau như vậy, sao Dịch Nhân Kiệt không thú người nọ? Chẳng lẽ là vì thân phận của người đó sao?”

Trên mặt nam nhân lại hiện lên nụ cười kỳ quái.

“Không phải không thú, mà là cái chữ “thú” này, thật sự không thể dùng cho người đó được.”

Câu kế tiếp, là thiếu niên nói.

“Quân sư của Ngự Thiên thần giáo – Vương Nguyên Phương, là một nam nhân.”

===

Hàn Bách thực gầy.

Cậu ăn mặc phong phanh, đầu ngón chân lộ ra khỏi mũi giày rách bươm, mũi cậu đỏ bừng, mắt đầy tơ máu, tuy bộ dáng như tên khất cái nhưng gương mặt rất sạch sẽ lộ rõ đường nét thanh tú. Hai tử mười hai tuổi này ngồi bên bậc cửa trà quán, vốn là muốn tới gần trà lô sưởi ấm, nếu may mắn còn trộm được chút thức ăn, nhưng cậu trăm triệu không nghĩ tới, ngay đối diện nơi này chính là chỗ mà cậu tần tần khổ khổ đến Trường An tìm kiếm.

Cậu nhìn chăm chăm nam nhân trung niên nọ, nam nhân hiển nhiên có chút hoảng sợ, tiểu nhị trà quán thấy Hàn Bách đi tới, lên tiếng đuổi: “Đi chỗ khác đi, đây không phải chỗ cho người xin ăn.”

“Ta không phải tên khất cái.”, Hàn Bách dường như cũng không thích bị gọi như vậy, nhưng thanh âm phản đối cũng rất yếu ớt, đại khái cậu thật sự đói bụng, nhưng vẫn đứng thẳng lưng: “Tiên sinh, ngài nói đó chính là phủ đệ của Dịch Nhân Kiệt đúng không?”

Người thuyết thư vốn không nghĩ tới tiểu tử này biết Vương Nguyên Phương, nói cho cùng, khi Kinh thành tứ thiếu vang danh khắp Trường An, tiểu tử này hẳn còn chưa ra đời. Huống chi cậu nhóc còn rất thần nhiên nói ra thân phận quân sư Ngự Thiên thần giáo của Vương Nguyên Phương nữa chứ.

Nam nhân gật đầu: “Phải, đối diện chính là Dịch phủ.”

Hàn Bách sắc mặt lập tức sáng lên, thấp giọng lặp lại: “Thật tốt quá, thật tốt quá.”

Cô nương thấy cậu mùa đông mà ăn mặc phong phanh như vậy, có chút không đành lòng, bèn đưa cho cậu một ly trà. Hàn Bách gật đầu ý cảm ơn, bưng ly trà một hơi uống sạch.

Người thuyết thư hỏi cậu: “Người tìm Dịch đại nhân làm gì?”

“Ta không phải tìm Dịch đại nhân, ta muốn tìm Vương Nguyên Phương”, cậu thanh âm rất nhỏ, khi nói chuyện cũng không nhìn đối phương, ước chừng là không quen giao tiếp với người khác, “Tiên sinh, ta van ngài, ngài có thể dẫn ta đến thư viện của Vương Nguyên Phương không?”

Người thuyết thư nhìn Hàn Bách từ trên xuống dưới, hẳn rất hoài nghi thân phận của thiếu niên này, hẳn là một người kể chuyện kiếm miếng ăn, cũng không muốn bị cuốn vào những chuyện không rõ ràng.

Hắn gian nan nhíu mày: “Cái này... không ổn lắm.”

Hàn Bách nóng nảy: “Kia ít nhất van ngài nói cho ta biết, thư viện đó ở hướng nào?”

Cậu sốt ruột liền ho khan hai cái, chẳng những cái mũi hồng hồng mà mặt cũng đỏ lên. Cô nương nhìn không được không được: “Người nói cho cậu nhóc biết đi.”

Người thuyết thư trầm tư một lúc mới nói: “Ta nghe nói mấy hôm nay Vương Nguyên Phương ra khỏi thành đi đón cô nhân, thư viện đã đóng cửa hai ngày rồi, nếu người muốn tìm người nọ, không bằng nghĩ cách đến Dịch phủ đi.”

“Nhưng ta...”, Hàn Bách giật giật y phục trên người mình, cậu ăn mặc rách rưới thế này, gia đình Dịch phủ làm sao cho cậu vào được.

Người thuyết thư thấy Hàn Bách tuy nhỏ tuổi nhưng hiểu biết cấp bậc lễ nghĩa, càng khẳng định sau lưng tiểu tử này có bí mật gì đó. Hắn im lìm không nói, tiểu cô nương liền lên tiếng: “Ta biết cách giúp người.”

Cô nương chỉ tay ra cửa sau Dịch phủ: “Dịch đại nhân có một nghĩa tử, cậu ta mi thanh mục tú, ước chừng lớn hơn người một hai tuổi gì đó, cậu ta mỗi sáng đều ra khỏi nhà đi chợ, ta ngồi ở trà quán này đã thấy cậu ta vài lần, tầm giờ này là cậu ta xuất môn, người tới cửa chờ, cậu ta vừa bước ra người nhào lên ngay.”

Hàn Bách nghiêng đầu: “Nhào... Nhào lên?”

Cô nương làm tư thế minh họa cho cậu hiểu: “Cứ như vậy, người cứ như vậy nhào lên, ôm cậu ta mà bắt đầu khóc, kêu cậu ta giúp đỡ người, đưa người đến gặp Dịch Nhân Kiệt.”

Hàn Bách nghĩ nửa ngày, rốt cục vẫn gật đầu.

25. Chương 25: Phiên Ngoại : Trường An Nhị Tam Sự – Hạ

Hôm đó Lý Mã theo thường lệ xuất môn, đi chợ mua xương dê tươi mới nhất về hầm canh cho Dịch Nhân Kiệt, mỗi ngày đều như vậy. Y là nghĩa tử của Dịch Nhân Kiệt, việc đi chợ mua đồ này căn bản không tới phiên y làm, thế nhưng y nhớ ơn Dịch Nhân Kiệt nhận nuôi mình – bốn năm trước nếu không phải Dịch Nhân Kiệt cứu y, chỉ sợ y đã cùng đầu bếp của Dương Tĩnh vĩnh viễn nằm dưới ba tấc đất. Vì báo đáp phần ân tình này, chuyện ăn uống thuốc men của Dịch Nhân Kiệt đều do y phụ trách.

Hai ngày nay Nguyên Phương ra khỏi thành, Dịch Nhân Kiệt rõ ràng tâm tình không tốt, thuốc không chịu uống, việc không chịu làm, cả ngày ở trong phòng làm thơ. Trời đổ một trận tuyết, Dịch Nhân Kiệt lại càng ngồi không yên, sáng sớm đã nhảy dựng lên: “Phương Nhi sao vẫn chưa trở lại, ta muốn đi đón huynh ấy!”

Dịch Nhân Kiệt từ lần bị Thái sư cầm tù dụng hình bốn năm trước, thân thể để lại bệnh căn, không chịu được lạnh cũng không chịu được nóng, Nguyên Phương đã sớm căn dặn Lý Mã, nếu tuyết rơi tuyết đổ không được cho Dịch Nhân Kiệt xuất môn. Lý Mã lớn rất nhanh, mặc dù không cao như Dịch Nhân Kiệt nhưng yêu thích luyện võ, khí lực cũng lớn. Dịch Nhân Kiệt vừa muốn chạy ra ngoài, y liền ngăn ở cửa: “Phụ thân đại nhân, cha ngày mai sẽ về tới, ngài nếu không quay về phòng, ta sẽ méc cha ngài hai hôm nay không uống thuốc!”

Dịch Nhân Kiệt rốt cục bị chọc đến tử huyết, đành quay về phòng.

Lý Mã vất vả lắm mới khuyên xong phụ thân nhà mình, sau đó mới xuất môn. Y nhớ rõ khi vừa gặp Dịch Nhân Kiệt, chỉ cảm thấy người này tài trí vô song, là một đại nhân vật có một không hai trong thiên hạ. Mấy năm ở cùng mới biết, Dịch Nhân Kiệt càng lúc tính khí càng lưu manh ương bướng, ngoại trừ Vương Nguyên Phương, ai cũng không thể đả động người này.

Trích nguyên lời Dịch Nhân Kiệt thì là: “Ta vì triều đình bôn ba bao nhiêu năm tháng, vất vả lắm mới được ở bên cạnh Phương Nhi, ta có thể không quý trọng sao?! Ta có thể không mỗi ngày nhớ huynh ấy sao?! Ta hỏi người Tiểu Mã, nhân sinh có bao nhiêu cái mười năm?!”

Lý Mã “Dạ dạ” đáp lời, toàn bộ làm không có nghe thấy.

Y đứng ở cửa Dịch phủ, ngẩng đầu nhìn trời, bông tuyết trắng trong rơi trên mũ áo tổ sặc, y hà hơi, nhấc chân đi về hướng chợ.

Y vừa nhấc chân, một thân ảnh vọt nhanh tới, nhào lên người y.

Người nọ nhanh như bão táp lao tới, Lý Mã thể đứng không vững, theo lực đạo ngã xuống tuyết.

Lúc này y mới nhìn rõ người kia là một nam hài cũng trạc tuổi mình, áo đơn phong phanh, tóc tai lộn xộn nhưng mặt mày sạch sẽ, ngũ quan sáng sủa.

Ánh mắt Lý Mã đều tập trung trên chóp mũi đỏ bừng của nam hài.

Hàn Bách hít một hơi sâu, vốn muốn thuận thế òa khóc, nhưng thân thể cậu lạnh như băng dựa vào thân thể Lý Mã ấm áp, khiến cậu phi thường thoải mái.

Cậu theo bản năng ôm chặt Lý Mã, còn cọ cọ mấy cái trên y phục người ta.

Càng cọ càng thư thái, Hàn Bách lúc này mới cảm thấy, mình thật sự là đói khổ lạnh lẽo, đã sớm nhịn không được.

Cậu há mồm nói hai chữ, sau đó liền không tự chủ được hôn mê bất tỉnh.

Lý Mã nhìn hài tử ngất xỉu trên người mình mà hai tay vẫn ôm thật chặt, hoàn toàn gỡ không ra.

Hài tử kia nói: “Cứu ta...”

Lý Mã thở dài.

Ngày hôm nay, phụ thân đại nhân lại không có canh để uống.

Địch Nhân Kiệt đội mũ, ngẩng đầu sải bước một thân chính khí đi ra cửa, tuyết vẫn còn rơi, tích thành một lớp dày trên mặt đất. Trong tay hắn là một cái áo choàng lông, tay kia cầm dù, hắn đi ra cửa chờ Phương Nhi của hắn về nhà.

Địch Nhân Kiệt đi qua trung đình thì nhìn thấy Lý Mã công một nam hài, ngoại bào của Lý Mã khoác trên người hài tử kia, tuyết trơn không dễ đi, Lý Mã bước rất chậm, tựa hồ đang định công nam hài về phòng.

Địch Nhân Kiệt sững sốt, nhi tử ngoan của hắn chưa từng nhặt tiểu miêu tiểu cẩu về nhà, không ngờ một khi nhặt là nhặt luôn một người về.

Địch Nhân Kiệt sợ nhi tử nhiễm tật xấu “đi đến đâu chết người đến đó” của mình, liền vội đến trước mặt Lý Mã: “Người con công, sống hay chết?”

Hàn Bách nhìn thì gầy yếu, công lên mới thấy nặng, Lý Mã vừa thở hổn hển vừa nghiêng răng phun ra hai chữ: “Người sống.”

Địch Nhân Kiệt nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới nhớ tới chuyện khác: “Con từ đâu nhặt về đây? Lai lịch thế nào?”

“Cửa. Lai lịch không rõ”, Lý Mã vốn muốn Địch Nhân Kiệt giúp mình, đáng tiếc phụ thân đại nhân của y bày ra bộ dáng không có ý định giúp đỡ người khác, y chỉ có thể hít sâu một hơi, “Con thấy hắn sắp chết cứng rồi, phụ thân, có thể cứu hắn không?”

“Giúp người là chuyện tốt, con chiếu cố tiểu tử này cho tốt đi”, Địch Nhân Kiệt tâm tình không tệ, “Để trong phòng con, đừng cho hắn chạy loạn. Hôm nay cha con và các thúc thúc bá bá ca ca đều trở về, không được để hắn gây rối.”

Lý Mã ồm một tiếng, nhìn theo bóng Địch Nhân Kiệt phấn chấn chạy về phía cửa, trong lòng thầm nghĩ, tuyết rơi dày thế này, cha ít nhất phải hai canh giờ nữa mới về tới, phụ thân đại nhân ngài sốt ruột quá rồi đó.

Y đem Hàn Bách về phòng mình, cũng bắt chấp y phục Hàn Bách dơ bẩn, nhét người vào chăn. Sau đó y thấp bếp lò, trong phòng ấm áp lên, hơi thở của Hàn Bách dần dần ổn định.

Lý Mã đến phòng bếp nấu cháo, lại kêu người nấu một chậu nước tắm mang tới. Trong phòng ấm áp, y đút chút nước cho Hàn Bách rồi mới giúp cậu cởi y phục lau người.

Trên người Hàn Bách chỗ xanh chỗ tím, Lý Mã nhìn đáng vẻ cậu, nhớ tới mình trước khi Địch Nhân Kiệt nhận nuôi, trên người cũng đầy vết thương. Bây giờ tới lượt cậu cứu người khác một mạng. Lý Mã lau rửa thân thể cho Hàn Bách sạch sẽ rồi mới lấy y phục của mình mặc vào cho cậu.

Hàn Bách ngủ hơn một canh giờ, khi cậu tỉnh lại thì thấy Lý Mã ngồi xổm trước giường, đang quạt lò.

Hàn Bách bỗng nhúc nhích, Lý Mã nghe thấy: “Người đã tỉnh? Ta nấu cháo, người có muốn ăn không?”

Hàn Bách đã sớm đói bụng, vừa nghe nói tới ăn, bụng liền ừng ực ừng ực kêu lên. Cậu đang muốn gật đầu, chợt sắc mặt đại biến.

Trên người cậu mặc y phục của Lý Mã, bọc vải cậu vẫn ôm trong lòng hiện giờ không thấy đâu.

Hàn Bách hoảng loạn: “Bọc vải của ta đâu rồi?”

Địch Nhân Kiệt đứng ở cửa gần hai canh giờ, cảnh tượng Địch đại nhân vang danh thiên hạ cầm dù dầm tuyết làm hòn vọng phu thật sự là không thể bỏ qua – cho nên khi Nguyên Phương trở lại, ở cửa Địch phủ đã có một đám đông người vây xem náo nhiệt – thậm chí còn có họa sư ngồi ở quán trà nhìn cảnh vẽ tranh nữa chứ.

Nguyên Phương cười một con ngựa trắng, bởi vì đại tuyết, ngoại bào cũng phủ đầy tuyết trắng, nhìn từ xa như tiên tử hạ phàm trong muôn dặm tuyết bay. Phía sau còn có vài người, đều mặc y phục kín mít, che mặt, chỉ có một lam y công tử không những không che mặt mà còn đang hiếu kỳ nhìn quanh, ồn ào hô to. Người vây xem nhìn thấy Nguyên Phương, xa xa bắt đầu có tiếng kêu: “Vương tiên sinh đã về!”

Âm thanh này rơi vào tai Địch Nhân Kiệt, hấn rút cục thay đổi tư thế, rướn người phát tay về phía Nguyên Phương: “Phương Nhi, Phương Nhi, huynh đã về!”

Vương Nguyên Phương nhú mồm, phía sau cậu có người ở cười khê, ngữ khí kéo dài trên choker: “Hắn thật ra mấy năm nay cũng chẳng thay đổi gì hết.”

Tên còn lại ghét bỏ nói: “Đổi sao được, mặt mày đáng ghét thì có thể đổi đi đâu?”

Nguyên Phương dừng ngựa: “Đại môn nhiều người quá, các người vào từ cửa sau đi vậy.”

Lam y công tử bộ dạng không phục: “Sao lại thế được, ta mấy năm rồi không được gặp quân sư, khó khăn lắm mới đến đây làm khách, sao có thể vào từ cửa sau chứ!”

Nguyên Phương bắt đầu nhìn về phía nam nhân thần tình ghét bỏ kia, nam nhân lại lắc đầu: “Giáo chủ đi vắng, chúng ta đều phải nghe hắn, hắn hiện tại là lớn nhất.”

Lam y công tử kiêu ngạo nói: “Ta lúc nào cũng là lớn nhất!”

Nguyên Phương hết cách đành bỏ ngựa, phi thân xẹt qua đám người, tìm mấy người to mồm nhất làm điểm tựa, đập mấy phát, văng văng đáp xuống trước mặt Địch Nhân Kiệt. Cậu một thân hồng y điểm tuyết, đứng bên cạnh Địch Nhân Kiệt, cảnh tượng đẹp không nói nên lời. Trên mặt Địch Nhân Kiệt bừng lên nụ cười chói sáng: “Phương Nhi! Lại đây ta ôm một chút ~”

Nguyên Phương mặt đen sì: “Còn không mau kêu đám người này giải tán, huynh muốn Tấn Lỗi tức giận chặt huynh ra mấy khúc hả.”

“Ta không sợ hắn tức giận.” Địch Nhân Kiệt kẻ sát lại Nguyên Phương, “Đến đây nào, mặc kệ bọn hắn, ta từ lúc mặt trời chưa mọc đã ra đây đợi huynh, có thể thấy ta rất...”

Nguyên Phương buồn bực: “Ta đây tức giận thì sao?”

Tên lưu manh Địch Nhân Kiệt trong nháy mắt thu hồi vẻ cợt nhả, làm ra vẻ mặt nghiêm túc, nói với đám đông dân chúng: “Giải tán! Giải tán!”

Vài người còn không đi, Địch Nhân Kiệt giận dữ hét: “Nếu không đi đều bắt tới đánh bằng roi!”

Nghe câu này, người xem náo nhiệt cuối cùng cũng tản đi mất, trước cửa Địch phủ khôi phục thanh tịnh, chỉ có họa sư trong trà quán vẫn chuyên tâm ngồi vẽ.

Hai người lúc này mới thả lỏng tâm tình, đang định dẫn mọi người vào phủ, lại nghe thấy trong phủ có tiếng vang thật lớn vọng ra từ phòng nghĩa tử Lý Mã.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy Lý Mã la lớn: “Người vẫn không thể đứng dậy, đừng nhúc nhích a!”

Vương Nguyên Phương cùng Địch Nhân Kiệt liếc nhau. Địch Nhân Kiệt nhún vai: “Nhi tử ngày hôm nay nhặt về một người.”

“Lại lịch thể nào?”

“Không biết.”

“Con nhặt về một người, huynh cũng không hỏi xem?”

“Giáo dục phẩm hạnh nhi tử, bình thường đâu phải chuyện của ta.”

“Ta xuất môn vài ngày nhi tử đã đem người về, huynh làm người phụ thân sao một chút cũng không quan tâm, vạn nhất nó mang về là người xấu làm thế nào đây?”

Địch Nhân Kiệt vẻ mặt ủy khuất: “Không phải đã có huynh ở đây rồi sao?”

Nguyên Phương trừng mắt, đi tới phòng Lý Mã, lưu lại Địch Nhân Kiệt cùng một đám khách nhân ngó nhau.

Đại môn đóng lại, khách nhân đều tháo khăn che mặt, một người đi đến bên cạnh Địch Nhân Kiệt, cúi người thi lễ, chậm rãi nói: “Vài năm không gặp, tính khí quân sư đã thay đổi, hỉ nộ đều hiện ra trên mặt, ta nhìn thấy cũng rất vui mừng.”

“Hơn vậy nữa, luôn là giận nhiều hơn vui”, Địch Nhân Kiệt chỉ về hướng Nguyên Phương bỏ đi, “Tiểu Mai, ta đi xem huynh ấy một chút, người... các người vào sảnh ngồi nghỉ đi?”

Địch đại nhân quả nhiên bất chấp chào hỏi khách khứa, vội đi theo Nguyên Phương.

Hạ Tiểu Mai thở dài: “Cũng không cần coi chúng ta là ngoại nhân như vậy a.”

Lam y công tử nói tiếp: “Chúng ta vốn cũng không phải là ngoại nhân. Tấn Lỗi, qua dắt ngựa giúp ta.”

Nam nhân mặt lạnh băng dắt ngựa, vẫn không quên dặn tiểu công tử: “Lan Sinh người vào phòng trước đi, bên ngoài lạnh. Khánh Đông, người mau đi nhóm lửa.”

Tiểu ca mặt cười như hoa nở đã chạy vào phòng từ khi nào: “Ta sao lại thành hạ nhân nhóm lửa rồi, Phi Ung đâu?”

“Đi xem xét hoàn cảnh chung quanh.”, người vào cuối cùng là một cô nương, cô nương kia tiến lên ôm tay Phương Lan Sinh, “Mau vào nhà đi, ta lạnh.”

Nguyên Phương một cước đá văng cửa phòng Lý Mã, thấy nhi tử đang cùng một tiểu tử khác nằm trên mặt đất, tiểu tử kia còn đang mặc y phục của Lý Mã. Lý Mã quần áo xộc xệch, lộ ra hơn nửa lưng, tiểu tử đó trong tay ôm bọc vải, nhìn thấy Nguyên Phương, sắc mặt đại biến, muốn đứng lên lại bị Lý Mã kéo ngã.

Vật trong bọc vải trượt ra, rớt xuống đất lăn mấy vòng.

Kia lại chính là một tảng đá.

Nguyên Phương kêu to: “Địch Nhân Kiệt! Người mau tới đây nhìn xem!”

Nguyên Phương muốn nói là, thời thế đổi thay, Tiểu Lý Mã nhà ta sao có thể cùng người khác quan hệ mật thiết, còn quần áo không chỉnh tề đến thế này?

Địch Nhân Kiệt theo sau tiến vào, lại trộm dợm thẳng cái ngón cái.

Con ta, thật có tiền đồ a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-giao-nhi-tam-su>